

Úder mimo hru

Jiří Kimla

Publikováno s laskavým svolením autora.

Zdroj literarniosvezovna.wz.cz/

Věnováno Marketce Fialové a jejímu uzdravení.

Autor upozorňuje, že postavy a děje jsou smyšleny!

Prolog

Jmenuji se Josef Horták a jsem podplukovníkem policie, náčelníkem mostecké kriminálky. Náčelníkem už jsem hodně dlouho, ale dnes všechno skončí. Mám narozeniny, pětapadesáté a jdu do důchodu. Ředitel mě několikrát přemlouval, abych ještě pokračoval, ale já jsem už nechtěl. Nemohl. Musel jsem alespoň v důchodu vynahradit ženě ty prázdné, přečasté večery, kdy byla sama s dětmi doma a později, když se kluci osamostatnili, byla úplně sama. Koupil jsem jí malou pudlinku, roztomilého pejska, černého jak noc. Říkali jsme jí Tobina. Vloni nám umřela a manželka už jiného pejska do paneláku nechtěla. Moc si přála, abych šel do důchodu a nepřesluhoval, byl s ní a v létě na chatě v Lestkově, blízko Klášterce nad Ohří.

I.

Vzbudil jsem se uprostřed noci, dlouho před zvoněním protivného budíku. Moje žena Kateřina vedle mne tvrdě spala. Legračně pochruchovala. Několikrát jsem ji škádlil, že její chrápání nahraji na magnetofon a kazetu zašlu obchodnímu oddělení Husqvarny jako vzorek pro předvádění jejich pil. Samozřejmě, že jsem ji nepřesvědčil, tvrdila, že si vymyslím že ona nikdy nechrápe, ostatně dámy nikdy nechrápou.

Ležel jsem chvíli na zádech a vychutnával teplo přívětivé postele. Nechtělo se mi uvěřit, že už od zítřka budu důchodcem. Večer v šest hodin se všichni moji přátelé a spolupracovníci Okresního ředitelství Policie v Mostě se mnou rozloučí. V řadách Policie sloužím už třicátý rok. Už si ani přesně nepamatuji, kdy jsem se rozhodl vstoupit do jejich řad. Pravděpodobně to bylo tenkrát po vojně, když jsem nastoupil do Spořitelny v Mostě a pracoval v úvěrovém oddělení. Práce v tomto peněžním ústavu nebyla nijak zajímavá, tedy alespoň ne pro mne. Kamarádi špičkovali, že mně rukama procházejí miliony, které mně nebudou nikdy patřit. To bylo zcela důvodné tvrzení, protože mých třináct set padesát korun hrubého bylo i na tehdejší poměry tak nízkým základem, jenž se těžko mohl stát počínem bezbřehého optimismu. A tak, když jednou mezi nás přišel do hospůdky bývalý soused a kamarád Pět'a Srud a pochlubil se, že se stal v Praze policistou, tenkrát se říkalo příslušníkem, začalo to ve mně hlodat. Maturitu jsem měl, na vojně jsem sloužil u výsadkového útvaru, měl jsem chuť i do vysokoškolského studia, no a ženatý jsem také ještě nebyl. Pět'a nám zasvěceně vyprávěl o práci u bezpečnosti, já vím, že si tenkrát dost navymýšlel, ale my všichni u stolu jsme před ním měli respekt. Byli jsme tam až do zavírací hodiny a když jsem odcházel domů, asi jsem byl přesvědčen, že se stanu policistou.

No samozřejmě, nebylo to tak jednoduché. V šestašedesátém roce se sice už začaly uvolňovat ledy, mládež se stávala stále více radikální, o slovo se stále více přihlašovali umělci a ve společnosti to začínalo kvasit. I za této situace jsem nevěděl, jestli budu vyhovovat po kádrové stránce. Politicky jsem organizovaný nebyl a můj otec byl vyloučený z KSČ už někdy v padesátých letech.

Bylo mi tenkrát kolem čtrnácti a moc jsem nechápal, když jsem jednou přišel ze školy a maminka plakala, že tátu vyhodili z práce. Dělal v tu dobu ředitele jedné velké fabriky v Litvínově. Mezi slzami maminka řekla, že ho vyhodili nejdříve ze strany a hned na to i z práce. Táta byl tvrdý chlapík, kterého nezlomilo ani šest let koncentráku, kam ho zavřeli osmnáctiletého, když ho chytli při přechodu hranic. To jak přišli Němci. Utíkal do Anglie s úmyslem přihlásit se do leteckých sil. Místo toho ho čekal soud ve Vídni a potom Sachsenhausen. Po válce zjistil, že mu Němci do dokladů poznamenali, že návrat je nežádoucí. Přežil ale, a přežil i těžký tyfus, kterým onemocněl těsně po osvobození. Přežil i vyhazov ze strany i z práce.

Maminka měla obavy, abych se dostal na chemickou průmyslovku, kterou jsem chtěl studovat v Mostě. Jak se zanedlouho ukázalo její obavy nebyly nikterak plané.

Ve škole mě pan učitel Pikl s účastí sdělil, že mě k přijímacím zkouškám nepozvou a přihlášku předávají na Gymnázium, které se tenkrát jmenovalo Střední všeobecně vzdělávací škola. Maminka byla energická žena a došlápla si na ředitele průmyslovky, který zcela bezostyšně tvrdil že přijímají jenom studenty se samými

jedničkami a já že jsem měl jednu dvojku. Dneska vím, jak jí asi muselo být, když věděla, že jeden z mých spolužáků, syn místního funkcionáře, byl na stejnou školu přijat se čtyřkami. Odvolávat se jaksi nemělo kde a nemělo smysl a my byli nakonec rádi, že nám tátu nezavřeli. Udělali to totiž nadmíru mazaně a když jsem si na to někdy vzpomněl bylo mi nanic. Hlavně, když jsem musel, už jako příslušník SNB, s lidmi, kteří tátu tak ponížili, pracovat, ba co víc, svým způsobem přijímat jejich příkazy. Tátu tehdy vyhodili z práce a když objížděl své známé, kteří byli v nějaké funkci, nechávali se někteří zapírat a ti statečnější mu říkali:

"Slávku, nezlob se, ale my máme zákaz tě přijmout..."

Po měsíci marného hledání pak obdržel soudní obsílku a měl vysvětlit, čím se živí, když nepracuje. Prostě žádná selanka. Ještě, že pomáhala babička, maminky maminka, která ze svého komického důchodu občas koupila něco k jídlu.

A do toho ještě starší sestra. Studovala v Praze prvním rokem medicínu a maminka měla strach, aby nebyla také nějak perzekvována. Studovala ale v Praze a v Mostě se na ni nějak pozapomnělo, vyřizování účtů jí naštěstí nepostihlo.

Příští týden chybělo v práci hodně zaměstnanců a provozní náměstek mě přeřadil na čas na vklady, kde jsem zapisoval do spořitelních knížek, tehdy se to dělalo ještě ručně. V poledne potom zbylá děvčata zařazovala konta, která byla ve velkém ocelovém kontejneru natřeném šedou barvou. Barvy byly vůbec slabinou celého provozu. Stejně tak vybavení a technika. Kontejner byl hluboký a děvčata se musela hodně předklonit, aby do kontejneru dosáhla. Byl to docela zajímavý pohled na ně.

V tu dobu se nosily podvazkové pásy a punčochy. A tak jsem kradmo mohl pozorovat dvě prdelky napasované do světlých kalhotek. A taky kšíry podvazkových pásů, jimiž byly punčochy pečlivě připnuty. Samozřejmě, hned mi napadly ty nejchlapštější myšlenky a už jsem zalitoval, že o to u bezpečnosti přijdu. Ale třeba taky neprojdou po kádrové stránce, prostě, hned jsem si začal vymýšlet důvody, proč se u policie nepřihlásím. Pak ale přišla kolegyně a chtěla desetikorunu na narozeniny paní Nečasové. Musel jsem dát poslední a odpustit si svačinu. A jazýčky vah se zase začaly klonit ve prospěch SNB. Převážily se zcela později odpoledne, když jsem se spletl a do knížky jedné bojovné zákaznice jsem zapsal omylem špatný údaj. Kontrola u šaltru to zachytila a já se musel zákaznici omluvit a vystavit jí novou knížku. Ta baba na mě řvala, jako bych ji chtěl okrást. Omlouval jsem se a rostl ve mně vztek. Musel jsem knížku celou přepsat od začátku a baba pořád vyváděla, jednu chvíli to vypadalo, že přeleze pult. Tohle extempore vylákalo z kanceláře provozního náměstka, který nezištně nechtěl připravit o podívanou i ředitele a oba staří pánové, zkostnatělí dlouholetí bankovní úředníci, tančili legrační tance před agresivní

klientkou a květnatě omlouvali můj "premrsk," jak jsme takové chyby s kolegyněmi nazývali.

Po šichtě jsem musel na koberec, kde jsem nejprve od ředitele a potom od náměstka vyslechl, že jsem něco jako nádor na neposkrvněné čistotě tohoto peněžního ústavu a že pokud svoji práci výrazně nezkvalitním, budu mít smůlu. Nepomohlo moje chabé tvrzení, že jsem na úvěrech, že na vklady jsem byl jen zapůjčen a že bylo moc zákazníků a málo pracovníků. Dozvěděl jsem se, že pro úvěry nejsem taky žádné terno a tak jsem dostal vztek a řekl tenkrát dost sprostě řediteli, že se mu na jeho vklady i úvěry můžu vysrat a že dávám výpověď.

Doma se mi to rozleželo a bylo mi trochu bídne, ale pak jsem se odhodlal a odjel tramvají do starého města a zašel do Hvězdné ulice, kde tenkrát SNB sídlil. Dozorčí u dveří na mě hleděl nepřátelsky a já si uvědomil, že to je můj spolužák ze základní školy, starší kluk se sadistickou povahou, který, nás mladší, s oblibou týral. Jednou, když nás tak honil, jsem se zastavil, sebral šutrák a hodil. Jen tak demonstrativně. Samozřejmě jsem se ale strefil. Přímo doprostřed čela. Kluk upadl, byl chvíli mimo, pak začal rvát a já utekl. No, máma musela do školy, třídní pohrozila dvojkou z chování a můj postižený spolužák si mě vyčíhal a ještě se třemi dalšími se postaral o odvetu. Dostal jsem sice parádní nakládačku, ale nebyl jsem taky žádné ořezávátko a sám rozdal spousty tvrdých ran, které moje soupeře viditelně označovaly. Doma maminka spráskla ruce a chtěla běžet do školy, ale táta jí to zakázal a řekl, že jestli si ještě jednou nechám namlátit, schytám to taky od něj. A tak jsem začal chodit do džuda.

Zeptal jsem se toho dozorčího, myslím, že se jmenoval Flídr, kde je náborová kancelář. Toť se ví, byl najednou hrozně uštěpačný a jeho monolog skončil výrokem, že takové sráče k bezpečnosti nikdy nepřijmou. Málem dostal zase přes pysky, ale věděl jsem, že musím zůstat v pohodě a s hraným klidem jsem s úsměvem odkráčel k náboráři. Šlo to potom ráz naráz. Byl jsem pro bezpečnost perspektivní i s kádrovým škraloupem táty a tak, když doktor mě poklepal po zádech a řekl, že jsem zdravý jako řípa, že ze Střešovic jsou všechny prohlídky v pořádku, bylo vystaráno.

Ve spořitelně jsem podal výpověď, měl jsem měsíční lhůtu a ředitel mi škodolibě přidal dalších šest měsíců, protože předpokládal, že mám něco slíbeného a že na mě nebudou půl roku čekat. Prostě charakter. Smál jsem se ale já, když jsem jednoho dne u něj zaklepal a sdělil mu, že jsem dneska ve Spořce naposled, byť uplynuly teprve tři neděle od podání výpovědi. Se zadostiučiněním jsem pozoroval, jak dědek brunátní a chce začít rvát. Tak jsem

mu podstrčil papír s hlavičkou SNB. Chvilí vztekle hledal brejle, nasadil je pod připocené čelo a zuřivě si přečetl, že s platností od dalšího dne nastupuje soudruh Josef Horták do Sboru národní bezpečnosti, čímž podle zákoníku práce, bla, bla bla...

Starý byl disciplinovaný komunista. Dočetl, podíval se na mne přes brýle a snažil se mile usmát. Moc mu to sice nešlo, ale sdělení bylo přece jen tak závazné, že

kapituloval rychle a odevzdaně. Jen mi přikázal, abych předal agendu, jenže nevěděl, komu. Chtěl, abych to vyřídil s provozním náměstkem.

Holky na oddělení přijaly můj náhlý odchod se stoickým klidem. Když jsem jim navrhl, že bychom mohli po šichtě chvilku posedět, byl jsem zdvořile odmítnut s tím, že musejí domů, na nákupy, k dětem a tak. Nikam nemusela Hermína, vdavekchtivá bruneta, brýlatá, plochá, bez smyslu pro humor. Studovala dálkově vejšku a dotáhla to potom až na ministerstvo. S Hermínou jsem večer určitě nehodlal prožít a tak jsem se vymluvil, že se sejdeme, až budou moci všechny kolegyně. Nebyla hloupá, pochopila, ale trudnomyslnosti nepropadla, asi na podobná odmítnutí byla zvyklá.

Holky ve Spořitelně si vydělávaly taky málo, jako já a tak jsem měl radost, když mi na závěr směny přinesly krásný porcelánový servis, na který se musely složit. Příhopkal i ředitel s náměstkem. Náměstek mě během dne několikrát přišel do oddělení navštívit a vždy mě poplácal po rameni a všetecky pronášel, že mám před sebou skvělou kariéru. Pak ho v devětašedesátém vyhodili. On už byl takový chameleón. Poctivě měnil barevnou stupnici, tak jak větřík dul. Tenkrát měl asi narezlou růžici a nezachytil včas ten správný směr. Ředitel naopak ano. Ale zase to nezvládl zdravotně. Po dvou ošklivých infarktech, chudák, zemřel.

Táta nebyl proti mému přestupu. Jen mi řekl, abych nedělal kraviny a tím byl pro něj metodicky případ uzavřen. Maminka vyváděla a vypočítávala, kolik esenbáků přišlo o život a konstruovala vůbec takové situace, že jsem se vymluvil, že se mi chce spát a zamkl jsem se ve svém pokoji.

Ráno jsem, pečlivě oholený, v saku s kravatou, nastoupil do nového zaměstnání. Nás nováčků ten den nastoupilo osm. Jedním z nich byl Ruda Kolář, který se právě vrátil z vojny a nastoupil rovnou k SNB. Byl to mladší sousedovic kluk, se kterým jsem hrával v dorostu fotbal. Měl jsem radost, že ho tam vidím. V budoucnu jsme se stali blízkými spolupracovníky. Ale to bych předbíhal. Dva kluky jsem znal podle vidění, ty ostatní ne.

První den u SNB utekl jako voda a příští den jsme se všichni sešli na starém nádraží v Mostě a za chvilí uháněli rychlíkem do Prahy. Do kurzu. V Praze nás učili abecedu příslušníka v rámci pohotovostního oddílu. Nebyla to žádná sranda, ale zvládnout se to dalo.

Po půl roce jsem odešel zpět do Mostu, kam jsem byl odvelen už jako nadstrážmistr. Hned na první službě bylo ródeo. Se starým panem Pavláskem, nadpraporčíkem, jsem měl pochůzku ve staré části města. Procházeli jsme ulicí od nemocnice a akorát jsme došli k restauraci Pražská, když začala bitka mezi Rómy, tenkrát jsme jim ještě říkali Cikáni, a mezi nějakými zedníky, kteří už tam dvě hodiny trpělivě svačili jedno pivo za druhým. Došlo i na kudly a chudák pan Pavlásek, který zasahoval, to schytl rovnou do prsou. Vedoucí hospody stačil telefonem přivolat posily a já jsem začal úřadovat. Dva roky mezi průzkumáky, aktivní džudo i moje vitalita udělaly svoje. Když přijížděly posily, byl jsem s pacifikací skoro hotov.

Nejagresivnější Cikán měl na zlomené ruce želízka a byl hodný jako beránek. Pana Pavláška odvezli do špitálu a jen zázrakem to přežil. Já jsem od náčelníka dostal hodinky, primky, a od Cikánů pak příslib, že mi utopí v Běle.

Chvilí jsem ještě šlapal po městě, pak jsem asistoval u šetření vraždy jedné prostitutky a zase rozhodla náhoda. V mordpartě pracoval nějaký Ludva Tomislav, který se při honičce za podezřelým smrtelně zranil v autě. Šéf kriminalistů, starý pan Tománek, pojem mezi detektivy, požádal náčelníka okresní správy, aby mu dodal náhradu za Ludvu a jak jsem se později dozvěděl, chtěl právě jenom mne. Náčelník byl vehementně proti, neboť jsem byl nebojácný rváč, kterého potřeboval v nebezpečných ulicích starého Mostu. Major Tománek však prosadil svou a já se stal členem mordparty.

Dychtil jsem po dobrodružství a na práci jsem se moc těšil. Čekala na mne však úmorná robota, často pohledy na zvracení a zástupy lumpů, kteří lhali, mařili vyšetřování nebo páchali další trestnou činnost. Měl jsem několik úspěšných zásahů a v jednom případě jsem rozhodujícím podílem napomohl rozluštit případ staršího data, pomník, jak jsme říkali v hantýrce. Major Tománek mě povýšil do hodnosti podporučíka a doporučil ke studiu na právnické fakultě.

Po státnicích jsem se ještě přihlásil k rigorózním zkouškám, s přehledem je vykonal a dostal titul doktora práv. Máma byla patřičně hrdá na obě svoje děti, lékařku a teď také právníka. Jen jsme měli smutek, že se toho nedožil táta. Ten začal marodit se srdcem a na jedné schůzi protifašistických bojovníků se mu udělalo hrozně špatně a v nemocnici nám příští den umřel. Zhroutil se mi svět a myslel jsem, že fakultu nedokončím. Přijel ale za mnou major Tománek, byli si s tátou ostatně moc podobní, a domluvil mi a já se nakonec sebral a ve studiu pokračoval. Osmášedesátý i devětašedesátý jsem tedy prožil jako student, ale měl jsem úplně jiné starosti. Našel jsem si holku. Pěknou, moc pěknou. Jmenovala se Kateřina, studovala filozofickou fakultu, germanistiku a bydlela v Lounech. Kateřinin otec byl vojákem z povolání, létal miginy u žateckého pluku. Po skončení aktivního létání na rourách, tedy proudových stíhačkách, létal s čmelákem a práškoval pole. Jednou se dostal do drátů vysokého napětí, letadlo rozbil na padrť a v jeho troskách, bohužel, uhořel. Byl to bezva chlap. Matka Kateřiny byla učitelkou, která se nechtěla smířit s tím, že si dcera našla policajta. Tvrdila, že jeden voják v rodině úplně stačí a že Kateřina zbytečně bude zůstat sama / což se později ukázalo být pravdou / a iniciativně ji našla mladého učitele od nich ze školy. Já jsem ho znal už z gymplu. Jmenoval se Dambor. Z naší třídy jsme ho neměli rádi a když se s ním vytasila Kátina matka, začal jsem ho nemít rád úplně. S tchýní, paní Vaškovskou, jsem se nikdy nesblížil, i když mezi námi panovalo jakés takés příměří.

Když jsem si přišel říci o Kateřininu ruku, byl pan Vaškovský zjevně potěšen, ačkoliv jsme se viděli prvně v životě. Zato paní Vaškovská prožívala hluboké zklamání, které nedokázala skrýt, až se v podplukovníkovi Vaškovském probudil voják a velitel a vzal si problém na starost. Manželku zpacifikoval a my s Kateřinou jsme se mohli vzít. A taky jsme to udělali.

Ještě předtím jsem však ukončil studia a vrátil se do Mostu. Na okresní správě už byl nový náčelník, bylo tam vůbec spousty nových lidí. Major Tománek byl propuštěn na hodinu, protože někomu překážel. Věčná škoda, ten člověk byl studnicí moudrosti s bohatými zkušenostmi a laskavou povahou, čímž vysoko vyčníval ze zelených mas SNB. Kriminálku dočasně řídil nějaký kapitán Albrecht, ambiciózní plešoun z administrativy, pro kterého bylo největší svátostí vypracovat hlášení. A tak se kupily stohy papírů, ve kterých se zdůvodňovalo

proč to nešlo nebo se zdůvodňovalo, proč se to udělalo. Kluci mu za zády říkali Franta Posudek.

Když jsem se u něj přihlásil, podíval se na mne a začal řvát, že si ty frajírky z Prahy pěkně podá, ať si nemyslím, že tady budu zavádět nové metody. Koukal jsem na něj dost překvapeně, čekal jsem jiné přijetí, ale Posudek si cancel játra pořád dokola. Když už jsem ho měl dost, zazvonil telefon a sekretářka nařídila Posudkovi, abych se dostavil k náčelníkovi správy. Posudek se jizlivě usmál a sdělil mi, že budu asi přeřazen na jinou funkci. Měl pravdu. Náčelník byl stručný. Přečetl mi rozkaz, ve kterém bylo uvedeno, že jsem mimořádně povýšen do hodnosti nadporučíka a jmenován do funkce náčelníka kriminální služby. Podal mi ruku, a řekl, ať si tam udělám pořádek a dám dohromady partu, která bude mít výsledky. Řekl mi, že Posudek bude tomu hrozně rád a strašlivě se zašklebil.

Na Posudkovi nebylo vůbec vidět, že by byl rád. Nebýt se mnou zástupce starého, snad by mě dal i přes hubu. Ale pak mě ho bylo i docela líto. Usedl těžce na židli a čekal, že s ním zatočím. Nechtěl jsem být zlý a řekl jsem, že jmenování bylo pro mne tak neočekávané, že nějakou dobu potrvá, než provedu další opatření. Posudek se začal snažit a zásoboval mě papíry nejrůznějšího kalibru. Dával jsem je do šuplíku a snažil se začít u mordparty. Povedlo se mi objevit Pavla Kratochvíla, známého z místa bydliště, který dojížděl do Ústí na pasovku. Dostat ho do Mostu nedalo ani tak velkou práci. Ruda Kolář pracoval na nehodovce. Nechtěli mi ho na kriminálku přeložit. Náčelník dopravky, Tonda Švýcar, se bránil zuby nehty. Dvakrát za mnou byl a tvrdil, že Ruda je jeho nejlepší pracovník. Tak jsem řekl, že právě proto ho chci. Nakonec jsme se pohádali a dlouho spolu mluvili jen, když jsme museli. Ruda byl do tří měsíců u nás a byl hrozně rád a my s Pavlem jakbysmet.

Doma se nám brzy narodil první kluk. Dostal jméno po dědovi, Vítězslav, Slávek. Tchýně se trochu umoudřila, v práci se nám začalo dařit, přišli noví, mladí kluci a procento objasněnosti případů bylo skoro stejné, jako za doby pana majora Tománka.

V severočeském kraji, v mosteckém okrese nevyjímaje, neměli kriminalisté o práci nikdy nouzi. Od drobných kriminálních deliktů, po nejzávažnější kriminální činy. Někdy jsme byli úspěšní hned, jindy trvalo měsíce, než jsme mohli případ uzavřít. A tak dny plynuly, narodil se nám druhý kluk, kterého jsme pojmenovali po druhém dědovi a měli najednou doma dva chlapy, Vítězslava a Vladimíra. Při jejich výchově jsme s Kateřinou pomalu stárli a já musím přiznat, že na výchově kluků jsem měl daleko menší podíl.

Kateřina začala učit na mosteckém Gymnáziu. Kluci po absolvování základní školy vystudovali střední, Slávek, který byl vážnější povahy po Kateřině, si vybral vysokou školu ekonomickou, obchodní fakultu a pracuje jako ředitel hotelu, Vláďa se stal lékařem a do svého oboru, hematologie, je úplně zblázněný.

Trochu jsem zalitoval, že jsem měl na kluky málo času, ale snad, už jako důchodce, vynahradím tento deficit svým vnoučatům. Musel jsem se usmát, že už se vlastně na roli důchodce těším. Pak zase je mi na okamžik líto, že už nebudu se svými kluky v terénu honit darebáky a dostávat je tam kam patří. Do vězení.

Kateřina přestala pochrupovat a já jsem sáhl po budíku, abych se podíval, kolik je hodin. Byla ale moc velká tma a tak jsem položil budík zpátky na stůl a pokračoval ve sladkém snění. Jako barevný film na pokračování mi před očima probíhaly všechny ty příběhy, ve kterých

jsem s mordpartou zasahoval. Na okamžik jsem pomyslný film stopnul a zapřemýšlel, který z případů byl asi nejzajímavější, který mi nejvíc zůstal v paměti. Film se znovu začal odvíjet...

II.

Město bylo takovým obyčejným hornickým městem, jak už hornická města bývají. Okolí zdobily těžní věže. Výtahy v těchto věžích svázely denně pod povrch havíře, kteří rubali hnědé zlato, jak se tenkrát uhlí říkalo. Tam, kde to hnědé nadělení bylo v malé hloubce pod zemí, tam se zakusovala obrovská rypadla do zeminy a obnažovala útroby krajiny, aby horníci mohli těžit. Uhlí bylo potřeba, obrovské elektrárny, které ve věnci vyrostli kolem revíru, spolykaly denně mnoho tun, o přiděly si říkaly také různé továrny a hlavně obrovská chemička nenasytně otevírala svá ústa, aby z uhlí vyráběla nejruznější produkty potřebné v celém hospodářství. Kolem továren a dolů se kupily nové hory vytvořené lidskou činností a jejího odpadu. Měsíční krajina kolem města, ve kterém většina již nebyla starousedlíky, ale novými obyvateli, kteří do tohoto umouněného a věčně mlhavého kraje přišli po válce.

Bylo to také uhlí, které rozhodlo, že Most, o kterém je nyní řeč, bude postupně zbourán a lidé se přestěhují do nového města, které vyrůstalo nad okresní nemocnicí, kterou také uhelný osud nakonec neušetřil.

A tak se lidé ze starého Mostu stěhovali do nového. Stěhovali se i vesničané, jejichž domovy potkal stejný osud. Bylo to tak trochu komické i smutné zároveň, když se celá vesnice vešla do jednoho panelového monstra, kde jen doplnila zbývající byty. Copak mládež, ta si ve většině rychle zvykla na pohodlí ústředního topení a teplé vody, ale hlavně starší lidé trpěli především tím, že přišli o své zahrádky, domácí zvířectvo a také o komunikaci s ostatními lidmi, kteří se stále více stávaly anonymními jmény na zvonku nebo na domovní schránce. Vyrůstalo nové betonové město protkané sítí silnic a kilometry kolejové tratě, po které uháněla tramvaj,

(v Mostě se jí říkalo rychlodráha nebo taky jen rychloška), městem a pak dál až k chemičce a potom do města hokeje Litvínova a zase zpátky. Hokej byl jedním ze sportů, který se hřál na výsluní přízně diváků ze širokého okolí.

Psal se rok 1981. V Mostě, do podvědomí divácké veřejnosti, začal vstupovat další sport. Sport tvrdých chlapů. Boxing. Mostečtí boxeři boxovali v 1. národní lize. Boxovali s úspěchem. Řada borců na různých přeborech konkurovala špičkovým boxerům extraligy a tak není divu, že před posledním mistrovským zápasem, kdy se mužstvo Baníku mělo utkat o extraligový postup bylo společně s jihomoravským Znojmem v čele tabulky. Mostečtí ale museli vyhrát, aby mohli postoupit. Případná prohra nebo i nerozhodný výsledek znamenaly konec nadějí a postup znojemského celku. Mostečtí ale chtěli moc a moc postoupit a extraligovému snu věnovali všechno svoje úsilí. V tuto dobu a na tomto místě začíná náš příběh.

III.

Naproti fotbalovému stadionu byla postavena nová moderní sportovní hala. V tomto stánku všech sportovců Mostecká našli útočiště i boxeři. Dnes je zima. Sychravé zimní počasí bez sněhu a protivný chlad zalézají za nehty. Jezdící auta musejí svítit celý den a každou chvíli se řítí od okresní nemocnice houkající sanita a jen umocňuje pochmurnou náladu.

"Já bych spíš chrápal, než trénoval," říká Bohouš Fryš a nadhazuje si sportovní tašku v ruce.

"Buděš to mať ťažké, Bohouš."

Bohoušův společník, který natahuje kroky vedle většího Bohuslava za chůze pokyvuje přesvědčivě hlavou. Vytáhl kapesník, hlučně se vysmrkal a důležitě dodal:

"Víš kamarát, narazíš na Broučila, však už si s ním boxoval!" Bohouš pokývl hlavou. Jeho starší kolega se vyzná. Je to přece jeho trenér. Trenér Baníka Most. Sám bývalý boxer, reprezentant ve welterové váze a později v lehké střední. Ladislav Cicka, Slovák od Trenčína, který později přestoupil do Rudé hvězdy v Ústí nad Labem, kde se oženil a založil rodinu. Po skončení aktivní činnosti se na něj obrátili mostečtí funkcionáři boxu a nabídli mu funkci trenéra jejich prvoligového celku. Bylo to i s bytem a taky se zaměstnáním. Dostal nepřiliš důležitou, ale dobře placenou funkci na jedné povrchové šachtě na Mostecku a měl dost času, aby se mohl věnovat i chlapcům, kterých chodilo trénovat na dvacet.

Zažil ještě poslední zápasy a tréninky v starém Armáďáku, tedy Armádním domě v Mostě, kde nebyly ty nejlepší podmínky a hrozně se těšil, jako všichni další kluci i funkcionáři, že konečně budou moci vystupovat v krásném prostředí, že se nebudou muset před soupeři stydět. A protože výsledky byly, chtěli všichni, kdož se okolo boxu točili nebo mu fandili, splnit si dávný sen. Postoupit do extraligy.

Lád'a Cicka, nebo také jen Laco, se dobře česky nikdy nenaučil. Mluvil takovou českoslovenštinou, ale v oddílu ho měli rádi a nikdo mu nic nezazlíval. Totiž, někdy

mu vyčítali, že není na kluky dost tvrdý, že je benevolentní k jejich požadavkům, ale výjimečně dobré výsledky toho roku to jaksi eliminovaly. Laco byl bývalý reprezentant, který boxu rozuměl jako málokdo a dovedl hodně naučit. Zvláště ty, kteří měli zájem a dokázali na sobě tvrdě pracovat. Zrovna třeba Bohouš Fryš. V oddílu začal před patnácti lety.

Zakřiknutý, neohrabaný kluk se silnou vůlí vítězit. Jeho boxerské začátky, ještě v dorostu, byly dost tristní. Prohrával před limitem a stával se podceňovaným borcem, kterého dostat při vylosování znamenalo zábavu pro soupeře i diváky. Ale Bohouš se nevzdával. Tvrdohlavě trénoval a trénoval. Na trénincích byl bit. Padal a zase vstával. Cvičil direkty na pytlech, učil se koordinovat údery a pohyb těla s prací nohou. Nevzdával se. Kluci mu pro jeho umíněnost začali říkat Sonny, po americkém boxerovi Sonny Listonovi, který byl taky takový gumový.

Jednou přišel před zápasem na trénink velice smutný welter Eda Rosenbaum a všem sdělil, že mu našli něco v krvi, že má přísný zákaz sportování a že se bude muset dlouhodobě léčit. Eda byl tenkrát, bylo to ještě v dorostu, vynikající sportovec, finalista republiky a trenérovi Mildovi Tréglovi tím zasadil těžkou ránu. Co se dalo dělat. Na utkání s Roudnicí, která v dorostu byla v tabulce před Mostem na druhém místě, hned za Děčínem, byl nominován i Bohouš Fryš. Nastoupil proti sebevědomému mistru republiky Rybanskému a roudnické publikum pobaveně čekalo, jak to Bohouš schytá. Jako na přeborech, kde si s ním Rybanský chvíli pohrával a pak tvrdým útokem poslal Bohouše dvakrát na zem a rozhodčí musel utkání přerušit pro naprostou převahu Rybanského.

Bohouš byl na utkání velmi soustředěný a celý týden před zápasem trénoval, až měl málem pod váhu. Nicméně do provazů vlezl a v ringu se představil úplně jiný borec. Rybanský se sebejistým úsměvem začal dělat pro publikum opičky a obecenstvo vděčně přijalo tyjátr

roudnického boxera. Jen do té chvíle, kdy Bohouš trefil nepozorného soupeře tvrdým direktem na bradu. Rybanský byl počítán ve stoje.

Už se nevzpamatoval. Bohouš tančil jak ostřílený borec, střídal direkty s bočními údery, vycházely mu sidestepy a Rybanský byl rád, když nakonec zazněl závěrečný gong. Diváci ho vypískali a vypískali i bodové rozhodčí, kteří přisoudili vítězství Rybanskému. Bohouš tenkrát ani nebyl smutný a soupeři sportovně pogrataloval. Všichni kluci mu blahopřáli ke skvělému výkonu. Rozhodčí Tralaba, s pocitem viny, přišel za Bohoušem a dlouze žvanil o tom, jak byl sice Bohouš výborný, ale jak neměl přesné údery, naproti tomu Rybanský jak vždycky věděl, kam uhodit a že se na tom shodl se všemi rozhodčími. Poslouchal to tenkrát jejich trenér, Milda Trégl. Pokyvoval souhlasně hlavou a když Tralaba dořečnil, ocenil jeho rozhodcovský a vysvětlovací výkon všerikajícím výrokem:

"Běžte do prdele, pana Tralaba a už se nevracejte!"

Tralaba rychle poslechl a delegování do Mostu dlouho vracel, protože věděl, že bude mít v Mostě na "kaladobu" vrub jak poleno.

Zápas s Rybanským znamenal pro Bohouše velký zlom. Získal obrovské sebevědomí a většinu zápasů začal vyhrávat. Vyhrál krajské přebory, na přeborech Čech skončil druhý a na republice třetí. Získal I. výkonnostní třídu v dorostu, potom, už jako známý boxer, nastoupil základní vojenskou službu v Karlových Varech a po přijímači nastoupil v oddílu boxu karlovarské Rudé Hvězdy.

Po návratu z vojenské prezenční služby se vrátil do mosteckého celku, ale pak se stal malér. V průběhu extraligových bojů zemřeli dva borci, Patočka a Mareček. Oba po těžkých úderech na hlavu. Ve sportovních a nejen sportovních kruzích to byla velká rána. Box byl v Československu zakázán na dobu neurčitou, oddíl boxu skončil činnost a všechny rohovnické soutěže byly zastaveny. Mostecký celek se rozpadl, kluci přestali trénovat. Někteří se začali věnovat jiným sportům, například Čest'a Neumann začal s potápěním, Pepík Staňur se vrhl do fotbalu, se kterým již dříve koketoval, Venca Stuja jezdil s partou nových kamarádů slézat skály, prostě box v Mostě přestal existovat.

Po dvou letech začaly první pokusy s ožíváním boxu. Boxerští nadšenci a fandové dávali dohromady nové mužstvo. Sháněli borce, trenéry, rozhodčí, funkcionáře. V republice box znovu zvedal hlavu. Mostečtí dali do kupy novou partu mladých sportovců a vytvořili dvě mužstva. Dorostenecké a družstvo mužů. Junioři vytvořili tak kvalitní mančaft, že zanedlouho bojovali o titul mistra republiky. Skončili druzí a několik z nich dosáhlo na metu nejvyšší.

Muži byli zařazení do první ligy a několik let v ní úspěšně účinkovali. Bohouš Fryš se samozřejmě ihned do oddílu vrátil a po několika týdnech se dostal do bývalé formy a stal se obávaným soupeřem pro všechny. IV.

"Tak mládenci, nástup!"

Laci Cicka se postavil zády ke stěně tělocvičny a čekal, až se boxeři postaví do řady. Kluci se dost neochotně rovnali podle vah a vytvořili řadu. Byli v teplácích, pod nimiž měli silné podvlékačky a trika, kolem pasu uvázaná švihadla, na nohou kedsy. Někteří z nich měli kolem krku obtočené ručníky. Hlavně ti, kteří potřebovali shazovat; bylo jich v oddílu

několik, kteří měli stálé problémy s váhou a neustále museli hubnout, aby mohli nastoupit k zápasům ve váze, ve které je trenér potřeboval postavit.

"Borci, boxu nazdar!" Cicka pozdravil nastoupenou řadu svých svěřenců.

"A mosteckému obzvláště," zubil se ze dveří druhý trenér Mírek Stárek.

"Zdááár," zahlaholila sestava a bylo to hodně nahlas.

Cicka se zamračil a houkl na Stárka: "Hybaj už, by si mal konečně chodit na tréninky skvór..."

Stárek zasalutoval a začal lehce klusat k nastoupeným borcům. Cicka mávl rukou a znovu se obrátil k chlapcům: "Mládenci, budeme začínat s rozcvičkou, potom si dáme švihadla, stínový box, spáring, aparáty a na konec si dáme zase švihadla. A nechcem vidět, že sa niekto ulejšvá. Za pár dňou tu máme posledný, rozhodujúci zápas se Znojmom a jak vítě sami, postupuje len vítěz. A doufám, že chceme postúpiť, ne?"

"Ex tra li ga," zaburáceli mladí muži.

Cicka zvedl pěst se vztyčeným palcem a zavelel: " Vlevo v bok, poklusem klus!"

Borci se začali rozklusávat a kroužit okolo tělocvičny.

"A sprint, rovinky," burácel dále Cicka a Mírek Stárek ze dveří vedlejší místnosti přikopával velké medicinbaly. Když boxeři zvolnili, přistrkoval je klukům do dráhy, kteří před velkým míčem skákali sounož a dále klusali okolo tělocvičny.

V.

"To pivo je dneska přepychový!" Karel Herman se ještě jednou napil a hřbetem ruky si utřel ústa.

"Tady měl Venca Treé dycky dobrý. Bejt všude takový hospodský, tak ty prachy klidně za pivo dáš," filozofoval Jiří Porek. Oba muži byli funkcionáři oddílu boxu a dnes se potkali venku náhodou. Herman šel od známého pěšky ze Stalingradské čtvrti, Porek zase bydlel nedaleko, ve Skupovce, tedy ve Skupově ulici. Potkali se před restaurací Luna, kde Porek vystoupil z autobusu v naději, že někoho potká, kdo s ním půjde na pivo. Hermana nějak zvláště nemiloval, protože na schůzi oddílu mívali často rozdílné názory. Porek byl cholerický paranoik, který trpěl představou, že jeho práce není dostatečně ohodnocena, že nejvíce práce dělá on a ostatní se jen vezou, ale umějí svoji práci prodat a tak "lízají smetanu a dělají hovno," stavěl tyto dva kontraproduktivní produkty vedle sebe, aby zvýšil údernost svých obvinění.

Karel Herman byl nekonfliktní typ. Neraď se hádal a snažil se dojít ke kompromisům. Tím právě Porek dráždil. Ale Hermanovi Porek nevadil. Byl svým způsobem dobrák. Jenže rád pil. A bývala období, kdy často. A když se opil, a Herman to dokázal i k dokonalosti, byla tatam jeho smířlivost a stával se značně agresivním. Urážel a chtěl se prát. Bývalo mu vyhověno a pak byl bit. Jednou mu jeden přespolní vyrazil dva přední zuby a Herman, než mu udělali můstek, mluvil do země a při smíchu neotevíral ústa, aby nebylo vidět chybějící tesáky a

legrační mezeru. Opilý Herman byl agresivní hlavně tehdy, když seděl s ostatními funkcionáři, kteří téměř všichni byli bývalými aktivními boxery a Hermana vytahovali několikrát z průsvihu. Byl tím známý a když s ním šel někdo na pivo a Herman už měl třetí, rychle platili a utíkali pryč.

"Nazdar, Karle!" Porek zvedl pravici k pozdravu.

Herman byl krátkozraký a musel udělat ještě tři kroky, aby Porka poznal.

"Těbůh. Kam jdeš?"

Porek úplně lhostejně: "jedu ze šichty, dám si dvě a mažu, Je hokej!"

"Přemluvíš mě!" Herman se zazubil. "Ty Izvěstije sou prdlajs turnaj. Furt ho vyhrávaj Rusáci. Dneska nás zase vyklepnou!"

"Hovno!" Porek byl ve svém přesvědčení konečný. "Radši pojď!"

Za chvíli oba seděli u jednoho stolu. Hospoda byla plná. Před chvílí se zvedli čtyři hosté, po kterých Herman s Porkem zasedli. Herman si vzal položený jídelní lístek a otevřel ho.

"Dáš si něco, Jirko?"

"Co mají?"

"Jó, hochu, tady si můžeš vybrat. Tréčkova stará je kuchařka non plus ultra! Na to, že je Turkyně, vaří českou kuchyň, jako kdyby se tu narodila."

Herman se na okamžik zasníl a vybavil si vonící talíře chutné krmě.

"Maj tam guláš?" chce vědět zbytečně Porek.

"Ty vole," kroutí hlavou Herman, "vždyť ti říkám, že tu mají všechno. Guláše dokonce tři. Plzeňský, formanský a ďábelský. S kynutým knedlíkem, s bosákama, nebo šumavskejma knedlíkama. Tak si vyber," vybízí Porka jeho kolega.

"Dám si ďábelský s kynutým a se šesti!"

Herman se usmál: "Já to, Jirko věděl, co si dáš a věř tomu nebo ne, zase si mě přemluvil!"

Vymydlený vrchní se zastavil u jejich stolu s platem piv a chce vědět, zda pánové budou jíst a co pít. Pak postaví na stůl dvě napěněná piva, vytáhne účtenku a zapíše čárkami pitivo i objednané gulášky. A neúnavně se staví u dalšího stolu a dává další piva a pak mizí ve dveřích kuchyně.

Porek chmátne nedočkavě po štucu piva, zvedne zlatavý nápoj do výše: "Tak čin, čin, ty skrbliku!"

"Zum woll sein," souhlasí Herman a upozorní Porka: "Neříkej mi skrbliku, fťáku! Herman je kudrnatý, nervózní a pořád si hraje s rukama. Kdysi hrával za Most divizní hokej. Byl v

Mostě jeden z nejlepších, no prvoligový Litvínov ho zatím jen pozoroval. Karel byl ale spokojený. Měl rád ten sportovní život, po tréninku nebo po zápase chodil se spoluhráči a funkcionáři na pivo na Vinohrady, do hospůdky naproti zimnímu stadionu. Jeho žena měla po svatbě ztřeštěnou obsesi, že Karla vmanévruje do rodinného života, ale spíš by vypěstovala na kaktusu hrušky, než by manžela změnila. A tak po několikaletém tvrdém a zcela marném boji konečně změkla. Jednu chvíli se jí zdálo, že se karta obrátí. To když Herman skončil s aktivní činností a pohádal se s funkcionáři výboru. Přestal chodit ven, znal jen cestu do práce a nazpátek. To trvalo asi půl roku a pak to Karel odstonal. Když se uzdravil, šel na pivo, kde potkal Mirka Stárka, bývalého známého boxera, reprezentanta a nyní druhého trenéra prvoligového oddílu. Když se Stárek seznámil s Karlovým traumatem nabídl mu, aby zašel na schůzi a začal dělat boxerského bafuňáře.

"Potřebujeme nějakého skrblíka, tedy hospodáře," řekl tenkrát Stárek. A bylo rozhodnuto. Karel měl jen strach, jak přijme jeho novou funkci manželka, ale obával

se zbytečně. Nyní již značně životem zmoudřelá žena vytušila, že buď bude doma mít duševního invalidu nebo i když jen hostujícího, ale zdravého chlapa. A tak se stal Herman hospodářem. Karel měl za sebou tři semestry národohospodářské fakulty na vysoké škole ekonomické. Pak opilý naboural a rozsekal na mraky auto otce své spolužačky. Jarmilka Schönwalderová se jmenovala. Karel ji měl moc rád a teď ji málem zabil. Jarmila přišla o levé oko a svůj půvab, který teď vystřídala ošklivá jizva táhnoucí se přes celou tvář a čelo. Karel pak o řidičák a svobodu a musel na rok do basy. Ze školy ho vyhodili, Jarmila se s ním rozešla a Karel se vrátil zpátky do

Mostu, narukoval, už jako dvaadvacetiletý, na vojnu do Benešova u Prahy, kde si odkroutil přijímač a byl převelen do Písku. Písecká Dukla tak přišla k výtečnému hokejistovi, Karel pak k možnosti vrátit se k milovanému způsobu života. Po jednom zápase, hráli zrovna s Chomutovem, dal Karel hattrick legendárnímu Mikolášovi. Dukla vyhrála tři nula a spoluhráči i s fanoušky nosili Karla na ramenou. Vůbec to byl takový osudový den. V hledišti byl trenér jihlavské jmenovkyně, po zápase si s Karlem popovídal a nabídl mu, zda by nechtěl v rámci vojny vyřídít převelení do Jihlavy. Karel do slavné Dukly chtěl. Druhý den odpoledne šel v Písku na poštu. Když se vracel zpátky parkem a pospíchal po sněhem zaváté cestě, ujely mu nohy a on sebou pořádně seknul a po uklouzaném sněhu se rozjel. Než si stačil cokoli uvědomit, podrazil před sebou jdoucí slečnu, která padla na něj.

Byla to hezká holka, taková zrzka se zelenýma očima. Karel se neohrabaně zvedl a pomohl slečně na nohy. Slečna mu nejprve začala nadávat, ale když zjistila, jak se nešťastně tváří a jaký je to pěkný kudrnatý kluk, vzalo její chování jiný obrat.

Večer ve vinárně už se tomu oba moc smáli a Karel si byl jistý, že písecká Dukla ho potřebuje mnohem víc, než jihlavská. Převelení se dokázal ubránit k radosti všech píseckých fanoušků a hlavně zamilované slečny. A tak do civilu si vezl sebou i nevěstu Báru Nademlejnskou, bankovní úřednici.

VI.

"Tak a teraz kontruj...levá, pravá, křížový, vytáčeš od brady... nepúšťaj ty ruky, doboha... a teraz pridaj bočné údery... levá, pravá, levý hák, pravý hák... stop, stop!

Zpocený welter Rudla Zavadil se zastavil a rukou přidržel rozhoupaný pytel. Prokroutil ramena, a upřel tázavý pohled na trenéra Cicku.

"Ruda, čo robíš tie capáky. Po skončení direktu sťahuješ ruku k bradě a druhá ti od brady vychádza z ramena. Musí to byť krátký suchý úder. Pozri sa!"

Cicka se postavil k pytli a předvedl Zavadilovi ukázkovou sérii úderů.

Ostatní borci, kteří trénovali v tělocvičně mostecké sportovní haly se zastavili a přihlíželi, jak Cicka předvádí dokonalý boxerský partes. Cickovi to na okamžik udělalo dobře, ale v momentě se obrátil na ostatní kluky:

"Tak hybaj, lenoši, nastoupím snad proti Znojmu za vás sám?"

Boxeři se neochotně pustili do stínování a Ruda pokračoval v nácviku na aparátech. Cicka pobíhal okolo něho, komandoval ho a druhý trenér Stárek zase usměrňoval ostatní trénující. Zacrčel budík. "Čas!" Kluci se zastavili a rozdýchávali se. Tělocvičnou znělo funění a hlasité vyfukování vzduchu. Fredy Koburda, těžká váha, téměř dvoumetrový, stodesetikilový chlap si v rohu tělocvičny klekl na žíněnku, chvíli se soustředil a pak se snažil dostat do stoje. Přihlížející Míra Stárek k němu přistoupil a najednou ho zmáčkl mezi nohama.

"Au," zařval Koburda a přepadl na záda. Stárek se začal chechtat, ale bleskurychle začal utíkat, protože rozčilený Fredy se za ním rozběhl.

"Doboha, čo robíte, nehajte toho lebo vás vyrazím!" Cicka se spravedlivě rozhořčil a šel k budíku. Natáhl ho na tři minuty a zařval: "Čas!"

VII.

Welter Ruda Zavadil. Opálený blondák s modrýma očima, snivý, zamlklý kluk.

"Rudo, běž taky ven, je tam Ota Kýhos!" Rudova maminka stála ve dveřích dětského pokoje a domlouvala Rudovi, který hltal, položen na břiše na gauči, nějakou tlustou knížku.

"Co, co?" Ruda se nechápavě probral ze snění. Právě prožíval s Paddem a ostatními hochy dobrodružství v malajské džungli, kam se nechtěně dostali po ztroskotání jejich korábu. Ten Hajo s Rolfem, to byli frajeři.

"Říkám ti, Rudíku, běž ven. Cidlinu dole uzavřeli a kluci po ní sáňkují. Koukám na ně z okna. Ota na mě mával, abys šel ven."

Paní Zavadilová vrtí hlavou a myslí si: "Rudolf by měl víc sportovat. Dojednám mu nějaké hodiny na Rénovce, na kurtech. Měl by hrát tenis a ne se válet v knížkách. Když ho pustím ven, vrátí se za chvíli umazaný jako dobytek. Jako kdyby nemohl dávat na čistotu větší pozor." Maminka si povzdechne: "Tak už utíkej, ty lenochu. Knížka ti neuteče!" Ruda se neochotně zvedl. Do otevřené knihy vložil záložku a zaklapl ji.

"Mám hlad!" Ruda šel za matkou do kuchyně a upozornil ji, že žaludek četbou notně vytrávil.

"Prosím tě, nejez furt, budeš tlustej!" Maminka se snažila zvrátit Rudovy chutě, ale neuspěla.

"Tak ať... hele, mami, dej mi aspoň housku s máslem."

Maminka pokrčila rameny a otevřela dveře do spižírny. V otevřených dveřích se otočila: "Jo, Rudíku, až půjdeš ven, tak máš zazvonit na Edu Zemana. Paní Zemanová ti vzkazuje..."

Ruda kýve a nazouvá si zimní boty.

V osmé třídě se z Vrchlického stěhovali. Do nového Mostu, do paneláku. Vyměnili si byt s řidičem nákladáku, který nechtěl do novostavby. V novém bytě vonělo vše novotou, ale často se netopilo a na televizi se koukalo zpod chlupaté deky.

Noví kamarádi venku byli prima. Brzy mezi ně zapadl a líbilo se mu i v nové škole. Patřil mezi nejlepší a šel studovat do Duchcova na hornickou průmyslovku.

"Běž, Rudo, studovat na horníka. Uhlí bude vždycky třeba. A na Mostecku je ho dost!"

Strejda Alois Řezníček byl horníkem celý život. Dělal na Nejedlém a potom na Kohinooru v Lomu. Dělal na předku. Práce to byla nebezpečná, ale dobře placená. Strejda Lojza bydlel taky ve Vrchlického, barák pod Zavadilovými. Byl bratrem Rudovy maminky a byla s ním legrace.

"Jsem horník a kdo je víc!" Když se napil jeho hrdost k hornickému cechu byla nezměrná. Ruda chtěl být také hrdinou dolující hnědé zlato.

Venca Gerstberger, spolužák na průmyslovce: "Rudo, pojď si s náma zatrénovat. Jezdíme do Meziboří boxovat. Půjď, uvidíš, bude se ti to líbit."

Maminka lomila rukama: "Rudo, kdybys aspoň hrál tenis..." Ruda se jen pobaveně usmíval a neúspěšně schovával otlučeniny obličeje.

Jednou přijel ze školy a objal maminku kolem krku: "Mami, já jsem tak šťastnej..." Hrdě vytahuje pečlivě složené noviny Průboj a na zadní stránce ukazuje momentku z finále krajských přeborů. Rozhodčí stojí mezi dvěma boxery a zdvihá ruku Rudy Zavadila. Pod obrázkem text: "ve finále krajských přeborů zvítězil ve váze do 60 kg Rudolf Zavadil z Meziboří nad roudnickým Organíkem r. s. c. ve II. kole." Maminka je dojatá i nešťastná: "Táta by měl radost..."

Rudolf Zavadil starší jezdil jako průvodce Čedoku s turisty do zahraničí. Před jedním zájezdem do Bulharska onemocněl ošklivou chřipkou, ale obětavě na akci nastoupil. Když se vraceli zpět a on zařizoval pasové odbavení na letišti, dostal těžký infarkt a při převozu do nemocnice v Burgasu zemřel.

Ruda je na trénincích poctivý, nic neošidí. Má mimořádný talent k úpolovým sportům a jeho hvězda stoupá. Nejdříve vyhrál oblastní, pak krajské a nakonec přebory Čech. Na republice prohrál ve finále těsně na body se Slovákem Puchielkou. Trenér míní: "Bylo to fifty, ale byls lepší v zakončování. Puchielka je přece jen známější. Je to na hovno, že známé jméno má pořád větší váhu, než výkon."

Povolávací rozkaz dostal Ruda do špičkového klubu Dukly Olomouc. Tam se doučil všemu, co v Meziboří začal. Během dvou let se zařadil mezi přední borce v obou welterových vahách. Na republice skončil nejprve třetí a o rok později byl ve finále již druhý.

Trenér mu řekl: "Bylo to fifty, kdyby to dali sudí tobě, tak to také bylo spravedlivý!"

Chtěli, aby zůstal v Olomouci na vojně. Petr Sommer, reprezentant, který také kdysi začínal v Meziboří, ho přemlouval: "Vykašli se, Rudo, na Most. Je tam smrad a na šachtě budeš dříť jak nádeník. Zůstaň na Hané, je tu fajn a v armádě taky."

Rudolf to ví, ale nechce nechat maminku samotnou. Ta by se nestěhovala. Už taky kvůli chalupě v Kryštofových Hamrech.

"Kdepak, Pěťo, já jdu zpátky. V Mostě jsou taky boxeři!"

Do Mostu za ním přijel Karel Antoš, sekretář Rudé Hvězdy Ústí nad Labem.

"Pojď k nám, Rudo, dáme ti byt i s kočkou!"

"Kdepak, pane Antoš, do dvou let jsme v extralize."

Začal fárat na šachtě Zdeněk Nejedlý. Chlapi se ho trochu báli i když byl mezi nimi nejmladší. Jako štajgra ho respektovali a když jednou nachytal Vencu Hodka za vrátkem, jak kouří a vyřídil to fackou bez dalšího hlášení, začali si ho považovat. Když některý z party se chtěl zašít a bafnout si z cigarety, sami ho zpacifikovali.

Chlapi, toť se ví, byli i patřičně hrdí na Rudovy úspěchy a snažili se vytáhnout ho po šichtě do hospody, aby se s ním mohli pochlubit. Jednou Ruda s nimi šel, ale pivo si nedal. Pil vinný střík a čelil provokacím z okolních stolů, kde se chlapi snažili

vyvolat nějakou melu, aby zjistili, jaký je Ruda rváč. Ruda dopil střík a přes protesty chlapů odešel domů. Ven za ním vyběhli tři horničtí mladíci smutní z toho, že se jim nepovedlo Rudu vyhecovat a venku ho bez varování všichni tři napadli. Skončilo to

na okrsku VB a v nemocnici. Novák měl zlomenou čelist, Eminger přeražený nos a Lugner parádně barevného monokla se slabým otřesem mozku.

"Ruda je na okrsku omlouvá: "Byli nalití, nevěděli do čeho jdou."

Druhý den večer pak na tréninku vypráví Vincovi Obloukovi: "Člověče, Eminger s Lugnerem lehli po první ráně, ale ten Novák, ten měl výdrž. Už byl nakouřenej, ale pořád byl na nohou. Až mu nevydržela ta čelist. Dal mi práci," dodal uznale.

V tělocvičně ten večer makal do úmoru. Pak ji uviděl. Přišla ještě se dvěma dívkami a měla dlouhé zlaté vlasy. Koukala na něj a potom si se svými kamarádkami něco špitala. Ruda se snažil, aby udělal dojem. Při sparingu bušil do Bohouše Fryše i se snažil vzdorovat mohutnému Koburdovi. Při přestávce tam už zlatovláska nebyla.

Ruda si umínil, že tu blončku najde a dostane.

"Bože, to je krásná holka, jestli někomu patří, tak má maník smůlu..." Čekala na něj před vchodem. Rudovi se podlomila kolena a vyschlo v krku. Vinca Oblouk se směje: "Tak ahoj a aspoň do zejťka se neožeň!"

Ženil se přesně za šest měsíců. Den před štědrým dnem. Monika byla z nedalekého Bečova a bydlela v novostavbě pro pivovarské pracovníky. Její otec byl sládkem v mosteckém pivovaru. Monika dojížděla do Mostu do nemocnice, kde pracovala na transfúzním oddělení. Maminka zemřela před dvěma lety, když opilý řidič ji ve vsi porazil autem a pak ujel. Její otec od té doby pořád pil a Monika chtěla pryč. Od věčně opilého táty, od mřovatých vzpomínek.

Boxeři udělali špalír a Vinca mu nasadil vypulírovaný chomout. Svatební hostinu měli na hradě Hněvín a byli tam všichni kluci. Moniččin otec ho pořád chytal okolo krku a plakal. Rudovi bylo trapně a byl rád, když pan Wedrich usnul na WC a vedoucí pan Vojta ho nechal spát na sedačce ve své kanceláři.

Hostina měla vůbec legrační dohru. Strejda Lojza, neúnavný organizátor, byl také u konce hostiny. Když už všichni odjeli, zjistil, že v šatně zůstalo ještě několik

kabátů, šál, klobouků, prostě, že hosté si zapomněli oblečení a odjeli svatebními vozy domů bez něj. Všechno tedy sebral a odjel s věcmi domů. O vánočních svátcích obvolával rodinu a všechny, kdož byli na hostině a nabízel zapomenuté věci. Nikomu nic nechybělo. Každý měl všechno. Pak se ozvali z VB. " A prej, pane Řezníček, hledáme nějaké svršky, ale hlavně klíče od hlavního trezoru..."

Pak s Monikou sepisovali vše na stanici. Příslušníci jim prozradili, že v kavárně mezi hosty našli známou kapsářku, kterou sebrali a předvedli. Baba ze své dlouholeté praxe věděla, že zapírání je přitěžující okolnost a tak se ke krádeži přiznala. Jen nedokázala vysvětlit, kam kradené věci ukryla. No nakonec se tomu všichni zasmáli, pravda, pan Vojta, vedoucí Hněvína, neměl úsměv nejradostnější, neboť musel po odchodu svatby vyměnit trezorový zámek a celé svátky běhat v tenkém přšiplášti,

protože strýc Alois mu odnesl jeho jediný zimník. Skončilo to vodkou a po několika panácích strýc Alois tvrdil, že je horník a kdo je víc. Panu Vojtovi bylo špatně a

když ho strýc Lojza odvedl na WC, pozvracel mu zadek. Jak byl o strýce opřený, vyhnul mu sako a když byl hotov, sako zase sjelo na své místo. Ráno pak strýc řešil v kocovině neřešitelný problém. Jak to, že má poblité kalhoty na zadku a sako čisté, když sako vůbec ze sebe nesundal. Protože ale nebyl pichoř, přestal nad problémem hloubat a dal si místo toho lák z okurek.

Ruda s Monikou měli krásný začátek manželství. Bydleli u Zavadilů a Rudova maminka měla Moniku ráda. Pak Ruda dostal od šachty byt v Šefíkové ulici. Na vídrholci, říkali Mostáci. Bydlení bez rodičů se jim zdálo bezvadné, ale pak Ruda chodil po trénincích s kluky ještě do hospody a Monika zůstávala sama doma.

"Rudíku," říkala Monika, " udělej mi dítě, ať nejsem pořád tak sama."

"Blázníš, Mončo, vždyť jsme si ještě nic neužili..."

Na zábavách, kam kluci přišli se svými dívkami, byla Monika hvězdou a ostatní okolo ní kroužili jako mlsní vlčáci. Monice to bylo moc příjemné. Taky jí dělalo dobře, když ve špitálu se jí dvořili mladí doktůrci: "Moniko, měli bychom si spolu vzít noční!"

Ruda si toho všímal a hrozně žárlil: "Moniko, někdy se chováš jako děvka!"

Večer pak klečel u její postele, hladil jí dlouhé zlaté vlasy: "Každýho hajzla, který na tebe sáhne, zabiju!"

Monika tiše plakala do polštáře.

VIII.

"Čas!" Trenér Cicka nastavil budík a vlezl do ringu, který byl v tělocvičně trvale postaven. V něm byli připraveni ke sparingu Pepík Sataš, bantamka a pérka Zdeněk Horák. Pepík byl velmi zkušeným boxerem, který v mančaftu kroutil mezi provazy již osmou sezónu. Zdeněk přestoupil z malého oddílu v Počeradech, kde místní nadšenec Josef Zachariáš, dal dohromady partu mladých kluků z Počerad a okolních vesnic a učil je základům boxerského umění. Zachariáš sám nikdy neboxoval; učil se z různých příruček, sháněl časopisy a pouštěl si na videu kazety ze zahraničí. Video koupil za velké peníze od jednoho tiráka, který v Počeradech bydlel. Tirák mu také sháněl kazety, taky ovšem za dostatečně zajímavou odměnu. Josef byl automechanikem, vydělal si dost peněz a tak je rád investoval. Bydlel v domku sám, byl rozvedený a box byl jeho jedinou radostí. Jejich oddíl nebyl registrován v žádné ze soutěží, ale úzce spolupracoval s Mostem a byl takovou malou zásobárnou pro mostecké boxery. Cicka se někdy zlobil, že kluci z Počerad přicházejí se špatnými návyky, které on musel jen těžko napravovat, ale v duchu byl spokojený, že má z čeho vybírat. A také se mu nikdy nestalo, že by Most neobsadil některou z vah, vždy byl po ruce alespoň někdo, kdo mohl nastoupit.

"Keď sa pánboh nedívá, aj zázraky se můžou! Je lepšie postaviť kohokolvek, než nikoho. Vyhrát sa dá i bez boja."

"Stop!" Cicka zastavil právě začínající sparing. "Počkajtě, chlapi, Zdeno má rozviazanú rukavicu. Počkaj..." Cicka utáhl uzlík na šňůrkách rukavice a konečky tkaniček nacpal pod něj. "Tak a čas!"

Ostatní boxeři začali přeskakovat švihadla, ale natočili se k ringu, aby jim neutekl duel dvou nižších vah. Zkušenější Sataš dobře začínal levou rukou a chvílemi přidával kontry pravou. Zdeněk byl tvrdým borcem, svoje menší zkušenosti a boxerský um nahrazoval nezměrnou tvrdostí. Jeho předností byl fantastický postřeh, rychlost, tvrdý úder a tak Pepík Sataš musel vynakládat všechny síly, aby Zdeňka udržel od těla. Celé tři minuty, kolik kolo trvalo, honil Horák Sataše po ringu, ale Pepík chytře unikal a z uniků přidával čisté údery. Stárek, který dohlížel na ostatní kluky, si v duchu počítal skóre. Kdysi absolvoval zkoušky na rozhodčího a ještě před dvěma roky pískal i extraligu. Teď mu ke konci kola vycházel vysoký bodový zisk Sataše. Horák se náhle rozběhl, natlačil Pepíka do rohu ringu a vynutil si tvrdou výměnu. Sataš ale udělal bleskurychlý sidestep a pravým hákem tvrdě zasáhl Horáka. Ten zůstal otřesený stát a Cicka okamžitě stopnul zápas mezi oběma borci:

"Stop, Pepíku, konec!" Prohlíží Zdeňka: "Co je, dobrý?!"

Zdeněk kýve hlavou: " Moje blbost, na chvíli jsem zaspal. To si na Pepíka už nesmím dovolit."

Cicka s ním souhlasil, ale Pepík se omlouval:

"Já jsem nechtěl... Zdeněk začal tlačit do výměny, tak jsem musel..."

Cicka zavrtěl hlavou a přikázal klukům sundat rukavice. Posunkem přivolal ostatní a snažil se jim vysvětlit podstatu věci:

" V ringu bojujete preto, abyste si zvykli se v něm pohybovat, aby na vás posobil so samozrejmesťou, abyste sa neposrali trémou, keď len doňho budete lozit. I keď je to len na tréninge, tak nerobte blbosti. Berte to jako súboj ritierou a ne silnejší dokazovat slabším svoju silu. Naopak, tie silnejší musia učiť druhých..."

Cicka vyhnal oba mládence z ringu. Míra Stárek došel k Cickovi a chce mu poradit další dvojici: "Laci, postavíme teď Rudlu Zavadila s Bohoušem Fryšem. Potřebujeme přeci, vyzkoušet, jak na tom jsou, kdo by byl nejlepší na Broučila."

Cicka se nasupil a vztekle zavrtěl hlavou: "já už mám jasno. Na Broučila půjde Fryš. Je vo formě!"

Stárek se zamračil, chtěl na Cicku vystartovat, ale pak si to rozmyslel a mírně se snažil oponovat: " Láďo, Bohouš je na Broučila starej a pomalej. Broučil je mladěj divoch a Bohouše nám roztrhá. Ruda má větší nadějí. Myslím si, že by mohl vyhrát!"

Cicka stále při Stárkově proslovu vrtěl hlavou a když Mírek skončil, jakoby Stárka neviděl, zahlásil: "Spárovat půjde Koburda s Ušanskem." Oba jmenovaní kluci se ušklíbli a Stárek vztekle kopl do tyče, která tvořila roh ringu.

"Tati, já bych chtěl na prázdniny s Jirkou Nikodémem na jejich chatu." Miroslav Stárek starší, výpravčí ČSD na stanici v Postoloprtech se usměje: "Pojedem do Šaľy, Mirku. Pojedeme zase všichni. I Václav, i Pavlík. Máme zadarmo vlak, tak pojedem do Šaľy!"

"Jé, zase do Šaľy, dyk tam jezdíme každej rok, tati.

"No a?" Stárek starší se synově nechuti diví. Lístek mají zadarmo, v Šale jsou všichni bratři a sestry Margity, tedy jeho manželky, budou mít i ubytování zadarmo a ještě dostanou najíst."

Mirkovi je do breku: "Tati, tam je hroznáotrava. Zase tam budeme muset dělat na jejich záhumenkách!"

"Však se ti žily nezkrátí, uvědom si, že oni sice dělají, ale mají. A už se taky dělat..."

Stárek otec se obrátil k oknu a začal s filozofováním. Mírek mladší se tiše vytratil a nechal tatíka mluvit do okna. Ve škole mu říkali manekýn. Byl miláčkem všech holek, ale předstíral, že má úplně jiné zájmy. Občas s některou zůstal na rohu u školy, kterou všichni nazývali Masaryčka. Moc ho to nenadchlo, takové tlachání s blbou holkou, která musela mít ještě alespoň tři další okolo sebe, aby rande zvládla.

V deváté třídě otec demokraticky navrhl: "Míro, železnice má budoucnost. Učíš se dobře a tak půjdeš na dopravní průmyslovku do Děčína!"

Mírek mladší vehementně protestuje: "Chci radši na gympl, chci jít potom na pajďák do Ústí, chtěl bych učit dějiny a zeměpis!"

"Až si uděláš průmyslovku, půjdeš na vysokou do Nitry," Miroslav Stárek starší ctí demokratické postupy v rodině. Jeho syn se rozhodl pro dopravní školu a stydí se to přiznat. Však Míra dobře ví, že železnice má budoucnost.

Z Děčína do Litvínova se přestupuje v Ústí nad Labem a Oldřichově. Z Oldřichova jezdí motorák a k večeru je plný mládeže. Míra se nechává přemluvit a hraje na kytaru trampské písničky.

"Mírečku, přijď zítra večer na zábavu..."

Právě dospělá kráska má všechno, co má žena mít. Mírek ten večer ztratí panictví s o dva roky starší aranžérkou. Usnuli až nad ránem a když se probudí, plaše hladí ztopořené bradavky posazené v kulatých dvorcích pevných prsů. Gituna zavrní:

"Až za chvíli, Říšo!"

Mírek se tiše obleče a stejně tiše vyklouzne ven.

Ten večer se vyspí s Marií.

Pondělí, středa, pátek trénuje. Boxuje ve welteru nebo první střední. Boxuje dobře a je vybrán na zájezd do NDR s krajským výběrem. Utkání je ve Freibergu a Mírek si připiše první mezinárodní vítězství nad Němcem Stiebitzem. Večer je společná oslava a Mírek získá první mezinárodní skalp, který se jmenoval Annemarie. Kluci říkali, že má velké kozy. Mírek si umínil, že se bude učit německy.

Po maturitě, kterou složil na samé jedničky, dostal povolávací rozkaz do Dukly Mladá.

"Otec se zlobí: "Mirku, proč jsi nešel na vysokou do Nitry?"

"Půjdu až po vojně, tati!"

Spolu s ním narukoval těžká váha Porek a druhá střední Charvát. Byl rád, že bude se známými kluky z mančastu. Na čas ho ale odveleli do ešdézetky a vrátil se jako desátník absolvent. Boxoval za Duklu ; vůbec všichni tři Mostáci si vedli nadmíru dobře. Stali se miláčky tamních fanoušků a za mužstvo skoro vždy vybojovali body. Fanoušci jim říkali tři mušketýři a na vycházkách jim platili pivo.

"Míro," Jirka Porek je nešťastný. "Míro, hrozně mi začaly padat vlasy." Nadzvedne šedesátkovou maskáčovou čepici a ukazuje Mirkovi padající chomáčky hlavové ozdoby.

"Jde se k Mengelemu!" rozhodl Mírek a jdou spolu k úvarovému lékaři. "Musíš do Střešovic," raduje se holohlavý kapitán s aesculapovými hady na klopách saka. "Já tam jezdil taky a vidíš, jakej jsem bítlsák."

Jezdí spolu do Střešovic a během procedur, kdy Jirkovi zachraňují vlasy, si to Mírek rozdává ve skladu se sestřičkou Milenou: "Mily, narostou Jirkovi nové vlasy?"

"Já nevím, Míro, ale dokavad ho budou léčit, můžeš za mnou jezdit a milovat se se mnou!"

Jirkova léčba úspěšná nebyla. Dostal poukaz na bezplatnou paruku z pravých vlasů stejné barvy jako byly původní a Mírek zase seděl u kadeřnice coby Jirkův poradce.

"Jak to budete chtít učesat, pane Porek?" Kadeřnice dělá své řemeslo dlouho a dobře.

"Porek ukáže prstem na Mirka: "Tady, takhle, jako to má kamarád!"

"Mírek se uvnitř dusí smíchy. Ví ale, že kdyby se rozchechtal, praštil by cholerický Porek nejdřív kadeřnici a potom Mirka.

Když odcházejí z kadeřnictví, jde vedle Míry úplně někdo jiný.

Na rotě byli kluci samozřejmě pobaveni, ale nikdo si nedovolil Porka zesměšnit.

Všichni věděli, že startuje na první našlápnutí a těžká váha je holt těžká váha.

Pak jedou všichni zpátky do civilu. Míra nastoupí jako výpravčí na nádraží v Třebušicích, dostane byt v Mostě blízko restaurace Krym. Hned po první šichtě se vyspí s hradláčkou Janou. V bytě se mu střídají další ženy a Mirkovi se takový život líbí. Pak má malér. Před směnou si dá pivo a přijde do práce opivněný. Pustí vlak na obsazenou kolej, ale strojvůdce naštěstí včas stačí zabrzdít. Následoval "obstřik,"

byl přerazen na jinou práci a byl mu snížen plat. Poctivý ajznboňák Stárek starší téměř brečel: "Míro, proboha, co to děláš?!"

Odešel k ČSAD a za chvíli jezdil TIREM po Evropě. S boxem byl konec. Vydělával mnohem víc, než náčelník na nádraží v Třebušicích, vydělával valuty a zvykl si nakupovat v Tuzexu. Strašně se mu líbilo v Anglii, hlavně v Londýně. Když měl volno, rád chodil do pubu za Towerbridge na pivo. Anglicky se dorozuměl.

Jednou sbalil anglickou kočku přímo před vchodem do Toweru. Jmenovala se Jessie, byla rozvedená a žila se čtyřletým Davym v Hemel Hempsteadu. Jezdila do centra Londýna mini morrisem za prací. V soukromé firmě dělala návrhářku dámských šatových modelů. Mírek někdy parkoval s kamionem v úzké ulici za domkem Jessie v Hemel Hempsteadu. Malému Davidovi kupoval hračky a cukroví. Když měl David náladu, dováděl s ním, až se domek třásl v základech.

Jessie byla divoká milenka a to se Mírovi líbilo. Žhavě mu šeptá: "Mirry, máš ho velkého," a nehty mu zatíná do širokých zad. Milujou se a v přestávce Jessie řekne: "Mirry, zůstaň u mne! Pošleme kamion zpátky do Československa. Tady dostaneš práci všude!"

Mírek kýve: "Jessie, ano, no teď se musím vrátit. Ale při příští cestě si to vyřídím a zůstanu u tebe!" Při zpáteční cestě přemýšlí, jak to udělat. Jestli to vůbec má udělat. Jessie je pěkná ženská, moc ho chce. S jejím synkem je taky kamarád, ale má doma rodiče, bratry, známé,

kluky z boxu i když teď už skončil s aktivní činností. Londýn je krásné město. Je tam sice draze ale s Jessií by to utáhli!

Na silnici u Pruněrovské elektrárny, v mlze, vylítne od Kadaně mladý divoch ve škodovce rovnou Mírovi pod kamion. Mírek prudce brzdí a točí kamion ze silnice. Vletí do parkoviště u motorestu Ušák. Naštěstí tam stála jen jedna stojedenáctka tatrovka z blízké stavby. Mírek ji skoro zrušil, rozbil kamion a vysypal tranzistorová rádia, která naložil ve Frankfurtu. Kaskadér ve škodovce zůstal se zlomenýma

nohama v autě a Mírek vypadl při nárazu na parkoviště. Zlámал si obratel a odvezli ho do chomutovské nemocnice. Byl v sádrovém krunýři několik týdnů a s ježděním

v kamionu se mohl rozloučit. Vzpomínal na Jessii a příjemný Hemel Hempstead. Za půl roku dostal dopis, že se bude vdávat...

Dopis mu přinesla poštovní doručovatelka. Mírek vylezl ze sprchy, když slyšel zvonění. Tá, ta, ta, smluvený signál mezi Mirkovými známými. Bez skrupulí, nahý, ještě mokrý otevřel a oslnil mladou pěknou doručovatelku. Ten den se doručovalo až daleko později a Mírek si udělal do notýsku další záznam.

Jiří Šiman, předseda oddílu boxu, je vedoucím odboru na Městském národním výboru v Mostě.

"Pojď ke mně, Jirko, potřebuju na úsek dopravy zkušeného fachmana. Můžeš nastoupit hned. A tak se stal úředníkem. Zlomený obratel naštěstí dobře a rychle srostl bez komplikací. Začal se proto znova točit okolo boxu.

"Tati," zeptá se jednou Veronika, dcera trenéra Cicky, "tati, je tvůj asistent ženatý?"

"Boha jeho," zhrozí se Láďa Cicka, "ten Stárek je samá ženská, vyhni sa mu!"

Krátký románec Mirka, teď už asistenta prvního trenéra, s Veronikou, nezůstane bez následků. Veronika je ráda, Mírek se jí líbí.

Veronika se nalíčila a odjela k Mirkovi do bytu. Zvonila, ale nikdo neotevíral. Odemkla si tedy klíči, které je nedávno Mírek zapůjčil a které jaksi "zapomněla" zatím vrátit. Mírek doma byl. A ne sám. Spolu se slečnou Marcelou ani neslyšel zvonění. Veronika vtrhla do ložnice jako lítice a ztropila hysterický výstup. Pak práskla dveřmi a půl hodiny usedavě plakala na chodbě. Jako ve snách se dostala zpátky do bytu a když se Cicka vrátil večer domů, ležela v hlubokém bezvědomí a

vedle ní vyprázdňené tuby s hypnotiky a analgetiky. Její otec ihned volal záchranku a nechal odvézt Veroniku do nemocnice. Nechali si tam i jeho, protože ho přepadla srdeční slabost.

Veronika se uzdravila, ale přišla o dítě a Cicka stonal asi tři měsíce, než mohl opět do zaměstnání a než mohl zase převzít tréninky mužstva. Mezi ním a Mirkem Stárkem se vztah více než napjal. Jejich komunikace se omezovala na úsečné věty a hlavně Láďa Cicka se Stárka stranil i když na druhé straně uznával jeho nesporné boxerské i trenérské kvality. IX.

Přelom listopadu a prosince. Je lezavá mokrá zima, plískanice. Mokrý sníh poletuje ve velkých vločkách a lepí se na polozahalené tváře chodců a jejich oděvy. Auta s rozsvícenými světly rozstříkují nasolenou břečku a šedivé nebe tvoří pokličku smogového inferna mezi Krušnými horami a Českým středohořím.

Monika Zavadilová položila velkou nákupní tašku na zem a s ramene sundala kabelku, ve které měla, v peněžence, jízdenky na autobus. Třicítka měla přijet za chvíli a Monika přemýšlela, na jaký způsob doma ukuchtí kuře. Zdálo se jí, že by bylo dobré udělat ho na čínský způsob a jen se dohadovala sama se sebou, zda s rýží nebo hranolky. Obojí měla ráda. Dostala chuť i na víno a byla ráda, že v samoobsluze místního Prioru objevila sedmičku tramínu. Kořeněná chuť tohoto vína jí byla velice příjemná a těšila se, že se napije se sousedkou Lenkou Švecovou, která k ní chodila na návštěvu. Lenka byla svobodná matka a žila s maminkou a čtyřletým zrzkem patro

nad nimi. Otec malého Radka emigroval před čtyřmi roky do Německa a nyní žil v Norimberku. Velký Radek posílal pravidelně na syna Lence měsíčně sto marek.

Zahoukání auta vytrhlo Moniku ze snění. Červený renault zabrzdil u obrubníku silnice a otevřel přední dveře. V nich se vykláněl Míra Stárek: "Moniko, pojd'te, svezu vás."

Monika zaváhala, znala Stárka od manžela, věděla, že je trenérem boxerů.

"Tak pojd'te, nemůžu ve stanici stát," zubí se Stárek.

Monika si otevřela zadní dveře, hodila na sedadla nákupní tašku a usedla vedle Mirka. Mírek zařadil jedničku a rozvážně se rozjel. Obrátil se, celý usměvavý na Moniku: "Tak kam v tom parnu, paní Zavadilová?"

"Ále, na plovárnu, pane Stárek," kontrovala Monika.

"Ne, fakt, kam?" Stárek se naoko diví.

"Domů!"

"Tam to přece znáte!" Mírek se u volantu vedle krásné spolujezdkyně jen tetelí.

"Tam kam to bude?" je Mírek vyzývavý.

"Do Šeříkovy!" Monika byla stručná. Víte přece, kde bydlíme.

"Zvu vás na decáka do Jalty, co říkáte?" Mírek jako když máslo ukrajuje.

"Ne, to ne!"

Mírek prudce brzdí na křižovatce u pošty. Vztekle bouchá rukama do volantu:

"Vidíte ho, magora? Jezdí jak v Turecku!"

Nešťastnému řidiči před Stárkem zhasl motor jeho vejtrasky a nechtěl naskočit. Mírek ještě opovržlivě zavrtěl hlavou, zařadil zpátečku a opatrně couvnul. Pak vyhodil blinkr a doleva vytočil renaulta. Objel stojící vejtrasku a zabočil směrem k okresnímu výboru KSČ.

"Pak nemaj být bouračky," povzdechl si starostlivě a už se zase zazubil na Moniku: "Tak, Moniko, dáme si skleničku. Bude to jen chvilka!"

"Víte, pane Stárek, Rudla přijde za chvíli domů a bude naštvanej!" Monika už ví, že na chvilku se s Mirkem posadí, ale dělá ještě fóry.

Mírek cítí příležitost: "Moni, víte co? Budeme si tykat. Já vím, že teď vyrábím faux pas, ale to v zájmu komunikace!" Mírek si sám starostlivě přikyvuje.

Monika rozpačitě souhlasí.

Mírek opatrně zajíždí na parkoviště u Jalty.

"Tak, Moni, ještě hubana!"

Monika znovu rozpačitě hledí na Mirka a pak mu rychle vtiskne krátkou pusu na nastavené rty.

"Pane Stárek... totiž, Mirku, já bych asi radši šla domů, mám v tašce kuře. Co když rozmrzne?"

"Ale ne, neboj, dám ho do kufru, venku je dost velká zima, vydrží!" Rychle otevírá dveře auta a vytáhne klíčky ze zapalování. Jde ke kufru a říká k Monice:

"Dej mi to kuře, nebo celej nákup, dáme to kufru!"

X.

Okresní výbor KSČ postavili kousek nad Plecháčem. Nebo také plechovým náměstím, které se ale jmenuje oficiálně Mírové náměstí. Nevzhledné díly vlnitého plechu zakrývající polotovary staveb se staly "ozdobou" centra města-sídliště. Panelové domy se šedivými fasádami byly stejné a obejít obchody, rozházené ve velkých vzdálenostech mezi sebou, znamenalo slušný chodecký výkon. Dostat se bez znalosti terénu mezi paneláky v Mostě, v Chomutově nebo třeba v Bratislavě či Praze, znamenalo stejnou beznaděj v továrnách na přežití současné i budoucí populace. Člověk nevěděl, ocitnul-li se v konkrétním městě, mohl být docela dobře právě v Mostě, nebo v Kyjevě, možná taky v Lipsku; všude stejné výzkumáky na natalitu, mortalitu a tím, co bylo mezi.

V okresním výboru KSČ bylo přetopeno a modravý dým z přechetných cigaret byl všudypřítomný. Nejvíc nahuleno bylo na oné obskurní místnosti, kam chodili zpytovat svůj metabolismus političtí pracovníci. Součástí post trávicích pochodů bylo Rudé právo nebo Průboj, jejichž články umocňovaly obřad, na jehož konci byl výtvar libozvučného názvu. Aby výdobytek zcela saturoval úsilí tvořitele, musel být šamansky vykuřován, ponejvíce spartami, jejichž kouř, spolu s průvodním oděrem hovna okresního politika, vytvářel nezaměnitelnou sílu, rozvířovanou malým ventilátorkem zabudovaným nad stoupačkami vykachlíčkové kadibudky.

Vedoucí tajemník Jiljí Košvanec už prošel očistnou záchodovou katarzí a byl lehce namíchnut článkem hornického funkcionáře Francíka, který ne dost přesně, podle názoru Košvance, specifikoval směry činnosti okresní mládežnické organizace. Zavolá si ho. Ne zavolá ho až po schůzce s předsedou OV SSM Korinským. Schůzka má být zítra a Košvanec se už dopředu těšil, jak Korinského pěkně vydusí za okresní konferenci SSM, která měla jednak malou účast, jednak málo diskuzních příspěvků a také neschválení jednoho materiálu, který byl udělán dodatečně a nepředložen předsednictvu. Naopak, účast na závěrečném mečeche byla stoprocentní. Svazáci se ožrali do němoty, kdeco pozvraceli a rozbili. Opilé svazačky odhazovaly do dále své nevinnosti a bez přemlouvání se zapojovaly do společenských her s lehce erotickým podtextem a silně sexuálním průběhem.

Jiljí Košvanec se při vzpomínce na konferenci, kdy před jejím koncem musel odjet do Prahy, naštal. Nechtěl si přiznat, že to je hlavně kvůli tomu, že musel odjet na pravidelné jednání na ÚV a nemohl být přítomen bujaré svazácké párty. Teď ovšem musel trestat. Nebo alespoň vyslovit tvrdé napomenutí. A to Jiljí Košvanec uměl.

Košvancovy myšlenkové pochody přerušilo pronikavé zazvonění červeného telefonu. Košvanec sebou trhnul a sáhl velkou rukou po sluchátku.

"Soudruhu vedoucí tajemníku, volá ústřední výbor ČSTV, můžu spojit?" zbytečně se zeptala sekretářka Emilie.

"Kdo to je?" Košvanec je zvědavý.

"ÚV ČSTV," znovu zahlásila Emilie.

"Nejsem hluchej!" Košvanec se znovu namíchne: "ČSTV je velikej, kdo z ČSTV volá?" Košvanec vrtí dopáleně hlavou.

"Předseda sekce boxu Savák..."

"Tak sem s ním," nedočkavě ji přerušuje vedoucí tajemník.

"Nedělejte si ze mne prdelky, občane!" Mladý celník na hraničním přechodu v Cínovci zvedl výhružně ukazovák a zabodl jej do balíčku, který ležel v poloprázdném kufru červeného spartaka.

"Tady, v celním prohlášení máte napsané střevíce. A zatím převážíte polobotky.

To je podvod. Půjďte se mnou. Zajed'te na odstavný pruh a vezměte si sebou všechno zboží zapsané v celním prohlášení!"

Vyděšený motorista zajel na odstavný pruh a vystoupil z auta. Z kufru vybral několik balíčků. V autě zůstala šokovaná manželka a plačící asi pětiletá dcerka.

Turista vešel do budovy celnice a našel odbavovací místnost. Mladý celník Jiljí seděl u velkého stolu s roztaženýma nohama. Aby zvýšil účinnost svého zjevu, čepici s hlavy nesejmul. Do podložky stolu vyklepával tužkou jakousi melodii.

"Já ti dám, ty hajzle," je v duchu nepřátelsky naladěn Jiljí.

Za provinilcem vstoupil do místnosti náčelník, starý pán Perkhoff.

"Co se děje?"

Je zjevné, že náčelník, se zlobí. Údajně pašujícímu pánovi se omluví a pošle ho pryč. Pak mírně, ale důrazně domlouval Jiljímu, aby neblblnul, že teď o velikonocích je zdržuje a ostatní kolegové ze směny práci nestíhají. Narůstající fronty zvyšují nervozitu všech stran.

Vedoucí směny Jarda Vegner se k němu přitočí a syčí mu do ucha:

"Ty kokote, idiotskej, po šichtě ti nakopu prdel!"

Jiljí zmaten, dělá přece jen svou práci a chce ji dělat dobře. Začátkem září přinese povolávací rozkaz k vojenskému útvaru 2730/R Malacky. Ukazuje hrdě lomené R a vysvětluje, že je to k raketákům. Ostatní celničtí kolegové se nepokrytě radují, že se Jiljího konečně zbaví.

"Je to vůl," hodnotí ho v hospodě jeho vedoucí Jarda, "jak jinak ho mám nazvat?"

Každý normální kluk v jeho věku de na rande, do hospody nebo na fotbal. A von si veme celnickou uniformu a jde s maminkou na procházku do města nebo se sítkou chytá motýly.

"Ste u motostrelcov," vítá je pihovatý svobodník Debnár v Malackách. "A verte tomu, že tuná nie je rekreačné zariadenie."

Nebylo, ale Jiljí se snažil. Byl mezi prvními, které poslali do poddůstojnické školy do Trenčína. Tam už vůbec nebylo rekreační zařízení, ale Jiljí se snažil všude. Po absolvování PŠ byl povýšen rovnou do hodnosti desátníka. Vrátil se zpět do Malacek a začal aktivně pracovat v ČSM. Když odcházeli jejich mazáci, byl Jiljí Košvanec jmenován do funkce útvarového předsedy ČSM.

Několik dalších vojáků, kteří s ním pracovali v útvarovém výboru, ho vytáhli na vycházku.

"Pojď na deci, Jilku, budou tam baby!"

Ted' už četař Košvanec se zdráhal.

"Pojď, vole, stejně nemáš žádnou holku, třeba si nějakou najdeš!"

Ve vinárně je už skoro plno.

"Pozri, už je tu armáda." Blondýna s mezerou mezi zuby zhluboka vdechuje kouř do plic. Její kolegyně se zvedá se židle a jde vstříc vojákům: "Ahojtě páni vojaci, urobíme vám miesto u nášho stola, pote.

Večer plný cigaretového oparu a opojného vína nevalné chuti. Záhoráckého, kterým prý se češou hrušky. Víno se nalije pod strom, ten se odporem otřese a hrušky spadají na zem.

Četař Košvanec se brání: "Ne, nemůžu, musím do kasáren!"

Hubená Marika mu plnými rty horce dýchá do ucha: "Jilek, pomiluj mňa, chcem ťa ..."

K ránu leze dírou v plotě a přistihne ho ZVP praporu, který má ten den devětáka.

Vezme ho do kanceláře a domlouvá mu:

" Tak, mladej, to bylo naposled. Politickej pracovník nemůže dělat průsery, politickej pracovník musí jít příkladem!"
Dva měsíce před skončením základní vojenské služby za ním ZVP přišel:

"Jilku, nechceš zůstat na vojně? Šel bys rovnou do Vojenské politické školy."

Jiljí neví. Na vojně se mu docela líbí, ale celníčina také není k zahazení. Všude je možnost poroučet lidem, na vojně i na celnici. Mít moc je vzrušující.

Na vysokou politickou školu v Bratislavě odešel jako poručík. Při studiích se seznámil s Olgou, vysokou černovláskou, která hrála za Slovnafť basket. "Jilek, ľúbim ťa. Chcem s tebou mať dieťa." Po skončení studií onemocněl. Dostal žaludeční vřed a ten se mu stal propustkou z armády. Mladý RSDr. se vrátil zpět do Čech i se svou ženou a novorozeným synkem. Zařadili ho na Krajský národní výbor na odbor komunálního hospodářství, dopravy a služeb v Ústí nad Labem. Dostali byt v Pařížské ulici.

Na KNV se mu líbilo. Cítil vlastní vznešenost, když svolaní zástupci obchodních organizací se neohrabaně hájili před jeho kritickými slovy. Taky se mu líbila četná zasedání, kde mohl bezplatně konzumovat alkohol a spát s poddajnými soudružkami.

Tichá Olga se začala vzpouzet. "Jilek, maj rozum, jinak sa rozvediem."

Nakonec vše skončilo na KV KSČ.

"Politický pracovník nesmí dělat průsery, politický pracovník musí jít příkladem. Půjdeš na OV KSČ do Teplic!" Předseda kontrolní a revizní komise je neoblomný.

"A to ti povídám, soudruh Košvanec, je to tvoje poslední šance!"

Z Teplic je to do Mostu a Litvínova kousek. Zálužská chemička je bez předsedy PV KSČ, který onemocněl rakovinou a je v Mostě v nemocnici.

"Hele, soudruh Košvanec, už máš zkušenosti s prací v aparátu, v lidosprávě i v armádě. Určitě bys zvládl i politickou práci v chemičce!" Předseda krajské

kontrolní a revizní komise má ve tváři úsměv. "Doporučil jsem předsednictvu OV KSČ v Mostě, aby tě navrhli na kandidátku na předsedu PV KSČ v Chemických závodech v Záluží.

V roce 1967 se hledal vhodný kandidát na funkci předsedy ONV v Mostě. Mostecké předsednictvo vybíralo a zamítalo kandidáty, až se ozval předseda KNV.

"Soudruzí, máte Košvance. V chemičce se určitě najde vhodný typ za něj. Místopředseda Stanic je inženýr chemie, je členem pléna KV KSČ. Nedělejte z toho vědu.

A tak se stal Jiljí Košvanec předsedou ONV v Mostě.

Manželka Olga byla v domácnosti, vychovávala teď dvě děti. Dcera Darinka se narodila tři roky po synovi Janovi.

Bylo 15. srpna 1968 a Košvancovi byli na dovolené u moře v Jugoslávii. Košvanec dostal příslib a tak vyjeli svým žigulíkem přes Bratislavu, kde se zastavili u Olžiných rodičů, kteří bydleli nedaleko centrálního trhoviska v Miletičovej ulici.

"Děti, dajte na seba pozor. Vo svete to je volajaké na figu!"

Olžin otec, primář na kožním na klinice v Bratislavě ví svoje.

"Nebojte, vrátíme se vám v pořádku!"

Jiljí je plný optimismu a touhy už být u moře.

Do Jugoslávie jeli přes Maďarsko a ubytovali se v kempu v Novigradu na Istrii. Bylo krásně a Košvanec zapomínal na starosti v práci, koupal se a potápěl a taky se opaloval. Jeden večer zůstali dlouho do noci u ohně a pili se sousedy ze stanů víno. Zpívali české a slovenské písničky. Pak přiběhl vedoucí kempu Branko a plakal.

"Československo je obsazováno armádami Varšavské smlouvy." U ohně zmrtvěl čas a některé ženy začaly plakat. Co teď? Chlapi bezradně hladí ženy po ramenech a shánějí tranzistorová rádia.

Ráno je v kempu nezvykle živo. Někteří balí stany a nakládají auta. Košvanec má strach. O rodiče i o rodinu. I o sebe měl strach. Do kempu přijelo auto s nějakými lidmi a nabízeli všem Čechům a Slovákům možnost ubytování ve sběrných táborech s pozdější možností azylu v některé západní zemi.

"Co budeme dělat, Jilku?" Olga Košvancová už mluví česky bezchybně.

"Čekat, Oli, čekat!" Předseda ONV Košvanec je taktik. "Peníze ještě stačí, počkáme, co se stane."

Domů jedou až v září. Košvanec několikrát telefonoval na ONV, že na hranicích je tak ucpáno, že se nemohou dostat zpět, že ale určitě přijedou.

Když se vrátili, Košvanec už měl jasno, zda okupaci přivítat nebo odsoudit. Zakrátko se stal členem prověřkových komisí a po nástupu Husáka k moci, se vbrzku stal nejprve tajemníkem OV KSČ pro průmysl a po odchodu vedoucího tajemníka OV, se dostal na vrchol okresní moci. RSDr. Jiljí Košvanec.

Košvanec přihmouřil slastně oči. V Mostě bude mistrovství ČSSR v boxu. Na ČSTV rozhodli. Perfektní. Košvanec se zamyslel. To přece musí ihned sdělit předsedovi oddílu boxu a mistrovství mu předložit jako politický úkol vysoké důležitosti. Je třeba organizačně zajistit celý sportovní podnik a upevnit politickou situaci v okrese. Však je třeba neustále kontrolovat občanskou nespokojenost...

Košvanec zvedne telefon a zazvoní sekretářce: "Emilko, zavolej mi na ONV soudruha Šimana, chci s ním hned mluvit!" položil sluchátko a čekal, až znovu zasvítí červená kontrolka na první lince. Emilie mu hlásí, že na druhém konci čeká vedoucí odboru Šiman.

"Košvanec, čest, stojíš, soudruh Šiman?" Tajemník se snažil navodit dramatickou atmosféru.

"Tak si honem sedni!" Okresní mocnář vychutnával na dálku napětí předsedy oddílu boxu. Poškrábal se na nose a zahulákal do telefonu: "před chvíli mi volal z ČSTV, předseda sekce boxu Savák. Představ si, soudruh Šiman, že náš oddíl boxu pověřují organizací mistrovství ČSSR boxu jednotlivců. To je darda, co tomu říkáš?"

Šiman na druhém konci drátu si trochu oddechl, čekal hromobití. Byl už zvyklý, že v poslední době byl jeho odbor neustále kritizován i za nejmenší prkotiny. V kritice vynikal předseda Městského výboru KSČ Pučelík. Poďobaný mužík s nenávistí v duši ke každému, kdo projevil jen trochu jiný názor, než on. A jako každý zamindrákovanec byl nesmírně mstivý. Košvanec taky nebyl Šimanovým oblíbencem, ale dalo se s ním vyjít. S Pučelíkem velmi, velmi těžko.

Šiman si přehodil v ruce sluchátko a Košvancovi vyjevil, že si právě všechno zapíše a přednese na výboru boxu, který mimořádně svolá v nejkratší možné době.

Jak hovořil s tajemníkem, ozvalo se zaklepání na dveře a bez vyzvání vstoupil do kanceláře vedoucího Mirek Stárek. Když uviděl telefonujícího Šimana, zarazil se a chtěl odejít. Šiman však posunky naznačoval, aby zůstal, aby neodcházel. Mirek se tedy zastavil a poslouchal, jak Jiří Šiman hlásí do sluchátka: "Ano, soudruhu vedoucí tajemníku, ano spolehni se, ano... zařídím všechno, ano, spolehni se... ale to víš, že ano...ano mám představu!"

Košvanec nakonec zhodnotil své představy a do telefonu Šimanovi objektivně konstatuje: "víš, soudruh Šiman, je potřeba udělat všechno, aby naše práce byla pořád lepší. Jde za námi devadesát procent obyvatel, to si uvědom!"

"Hovno!" Šiman měl co dělat, aby neodpověděl nahlas. Kýval poslušně hlavou a když zahlásil "čest práci," zůstal ohromeně stát se sluchátkem v ruce. Pak ho váhavě položil a zadíval se na usmívajícího se Stárka.

"Hovno," vypadlo teď hlasitě ze Šimana. Stárek roztáhl ústa ještě více: "Co je, šéfe? Obstřík?"

"Hovno," opakoval Šiman o poznání tišeji. "Slyšels, Míro? Volal mi Košvanec. Pověřili nás organizací mistrovství ČSSR v boxu. A anální horolezci na ÚV ČSTV to

musí nejdřív hlásit na OV KSČ, aby partajní borci mohli začít tvořit partajní úkoly, termíny a zodpovědné osoby."

Stárek se pořád uculoval a pak se Jiřího vesele optal: "Co tě ještě tak rozčílilo, že jsi začal tak jadrně hovnovat?"

"Ále," Šiman mávl znechuceně rukou. Škoda, že ten telefon nejde přepnout na reprák. To bys slyšel kydy. Představ si, že za námi jde devadesát procent lidí...

Měl by jít mezi normální lidi..." Šiman si znechuceně odfrknul.

"Počkej, Šimane, snad ses nenaprđ kvůli devadesáti procentům," vyzvídá nedůvěřivě Stárek.

"To byla jen trešnička na dortu, mě jen síří, že to z ČSTV musí hlásit nejdřív na partaj a Košvanec hned zvedne prapor..."

"Vykašli se na to, Jiří, stejně nás čeká rachota a stejně by se do toho partaj nasunula, vždyť znáš Košvance..."

" A pak chce volňaska, jako kdyby nemohl vysolit tři pětky, chudák!" Šiman se zjevně rozhořčil a Stárka vůbec neposlouchal. Stárek se ještě jednou zasmál, přistoupil k Šimanovi a přátelsky ho bouchnul do ramene: "Jirko, člověče, tak se uklidni. Svoláme výbor a připravíme úkoly pro všechny členy, aby nezačal Porek s iniciativou, která by skončila zase u lízání smetany, Znáš ho přece, ftáka!"

Stárek se ještě jednou zasmál a Šiman se probral. "No jo, " řekl smířlivě,

"já vím. Máme ale co dělat, teď před posledním a rozhodujícím mistrákem. Člověče, já bych to obřečel, kdybychom nepostoupili!"

Mírek Stárek souhlasně pokýval hlavou: " To mi povídej!"

Šiman se krátce zamyslel a najednou, jakoby mu do žil natekla nová energie se živě začal starat o další věci příštích.

"Míro, zaběhni hned za Brtníkem, zná se s někým ze sportovního zpravodajství z televize, snad se Suchánkem nebo Škorpilem. Ať se s nimi zkontaktuje a připraví televizní přenos!" Míra přikývl, ale měl námitky: " Teď hned to ale nepůjde. Přijde inženýr Herink z Technických služeb. V noci vyjeli s posypem a frézou, ale na komunikaci k partaji zapomněli. Aparátčíkům to ráno klouzalo a já jsem naneštěstí padnul do náruče přímo Pučelíkovi."

" A dostal jsi pochvalu s peněžitou odměnou," hádal chytře Šiman.

"Vole," potvrdil zásah Stárek a rozchechtal se. "Mám slíbenou Sibiř a natažení na skřipec.

"To jsem sám rád," tváří se zarmouceně Šiman, " odměny jsou povzbuzujícím stimulem.

"Stárek chápavě přitakává: " Jedna tě také čeká, soudruhu vedoucí. Pučelíkova metoda cukru a biče jen pro tebe, dočkáš se!"

Šiman mávl znechuceně rukou, ale pak se zastavil a upřeně pohlédl na Mirka Stárka. Ten znejistěl: "Co je, co na mně tak zíráš?"

"Míro, ty vole, já tě varuju!" Šiman vztyčil hrozivě ukazováček a zahrozil Mirkovi do tváře. "Hele, dej pazoury pryč od mladé Zavadilky!"

Stárek zčervenál a hned se ohrazoval: "Neblbni, co já s tím. Přece nebudu kámošovi vandrovat do starý. Jak bych mu mohl potom pohlédnout do očí, to ne!"

"Nekecej!" Šiman se trochu rozčílil. "Vidělo tě pár lidí, jak jsi ji zatáh do Jalty a hned to rádi vycinkali Rudlovi. Ten prej pak lítal okolo lustru!"

Stárek se hned ohradil: "Jirko, to je pěkná krávovina. Já jsem ji jen vezl domů, stála na zastávce, tak jsem ji svezl a posadil se na dvě deci v Jaltě..."

Šiman ho prudce přerušil: " Na dvě deci, jo? To říkej holubům. Přišla domů ve dvě v noci!

Stárek se rozhořčil a vyvracel Šimanovo obvinění: "Fakt to byly jen dvě decky. Ona bydlí..."

"Já vím, kde Zavadilovi bydlí," Šiman se pořád tvářil hrozivě a Stárek cítí povinnost se znovu obhajovat.

Vtom se ozvalo energické zaklepání a do místnosti vplul se starší dámou oblak laciného parfému. Sekretářka tajemníka se obrátila na Šimana a důležitě mu sdělila: "Soudruhu vedoucí, máte u nás telefon. Volá předseda městského výboru KSČ soudruh Pučelík, máte ihned přijít." Postarší dáma sekretářka vložila nesmlouvavý

akcent na slovo ihned. Hned zase vyplula a nechala pro jistotu otevřené dveře. Šiman se zašklebil a byl najednou unavený. "Ten nezahálí, tak se jde pro sódu!"

"A taky pro politický úkol na uspořádání mistrovství," přebírá iniciativu Stárek.

Šiman mu dal ve dveřích přednost a do zad mu nařizuje: " Hele, Míro, běž hned za tím Brtníkem. Já to s Herinkem vyřídím sám. Jen mi ještě hod' na stůl plán údržby komunikací!"

"Jasně, šéfe," melduje Mirek za odcházejícím vedoucím odboru. Ten se v chůzi ještě otočil a zahrozil mu pěstí. Mirek se zašklebil a hleděl za odcházejícím Šimanem. "Tak so long, šéfiku." XI.

Sníh na horské silnici byl špinavý a rozbředlý. Okolní krajina byla sněhem posypaná, v tuto roční dobu jen málo. Statné smrky, odspoda nemocné, schovávaly svůj rez pod poprašek sněhu. Pak se objevila školka nových stromků, které chtěly přežít v horách mající ne nadarmo název Krušné. Za ní se objevila stráň porostlá listnatými kulturami, které mají daleko větší šanci zůstat živými po dobu, která je jim normálně vymezena. Pak už modrá škodovka stodvacítko zatočila a podjela viadukt horské tratě, po které svištěl k Měděnci motoráček. Silnice se točí v místech bývalé obce Rusová a pokračuje okolo velké přehradní nádrže s pitnou vodou Přísečnice, která naplnila údolí a zatopila městečko stejného jména.

Ruda Zavadil opatrně přibrzdil, pak jel chvíli bez plynu a přeřadil na trojku. V místech, kde silnice stoupá do malého kopce a kde začíná přehrada, začal opět

přidávat plyn, zařadil čtyřku a podíval se vedle sebe. Na sedadle vedle řidiče seděla drobná, nakrátko ostříhaná dívka. Na očích měla sluneční brýle, kterými si chránila zrak před ostrým slunečním svitem, odrážejícího se od napadaného bělostného sněhu. Byla oblečena do bílého svetříku, pod kterým se rýsovaly pěkné velké prsy. Na nohou měla džíny zastrčené do kozaček. Její partner, boxer Ruda Zavadil se k ní otočil a láskyplně řekl: "Neboj, Jituš, už tam budeme, ještě tak deset minut.

"Já se nebojím, Rudo. Jen bych tě chtěla poprosit, abys trochu přitopil, je mi zima!" Trošku se zachvěla zimou.

Ruda za volantem jen pokrčil rameny: "To víš, lásko, to je nedostatek všech škodovek. Jak je trochu větší zima, tak to auto nevytopíš, ať děláš, co děláš. Ale až budeme na chalupě, tak zatopím, až kamna budou skákat!"

"Jen aby tam nebylo teplo až zítra," starala se Jitka Křepilová. Naše teta má taky chalupu, v Mikulově a jako dítě jsem tam s našima jezdila na víkendy lyžovat. Můžu ti říci, že jsme tam zažili pěknou mornu. Ta barabizna se obvykle zahřála v době, kdy jsme se zase pakovali zpátky."

Ruda se zasmál: "To jsme měli taky! Pak jsme ale s mamkou koupili krbová kamna a když zatopíme, tak je tam do hodiny teplo jak v pokojíčku."

"Hu, až za hodinu? To ti zmrznu, pane boxér!" Jitka se zasmála a přikazovala: "Za žádnou hodinu, lenochu. Teplo bude do patnácti minut nebo ti uteču do nějaké chalupy, kde už je teplo."

Ruda se trochu kysele zasmál a vyhodil blinkr. Po chvilce přibrzdil, přeřadil a vjížděl do zatáčky označené směrovkou Kryštofovy Hamry 3. Druhý směr křižovatky vedl směrem na Černý potok a Vejprty. Ruda za zatáčkou zase přidal plyn a navázal na přerušený hovor: "To bys mě to pěkně zavařila, drahoušku!"

Jitka se ošila a trochu rozmrzele se ohradila: "Stejně se to provalí, tak proč se pořád tak bojíš?"

"Bojím, bojím," Ruda je trochu popudlivý. "Víš přece, že nejdřív musím na to připravit mámu. Bude to pro ni šok!" "Stejně k tomu jednou dojde," Jitka se zamračila a převádí hovor: "Rudo, už tam budeme? Říkal jsi přece že ještě deset minut!"

"Jo, jo, už tam vjíždíme."

Škodovka projížděla kolem hráze přehrady a Jitku upoutala socha nějakých křídel.

"To bych ráda věděla, co to je?" povzdechla si.

"Rackové, co by to bylo?!" Ruda je stručný. Ukázal nataženou rukou před sebe a upozornil Jitku, že právě vjíždějí do Kryštofových Hamrů.

"Vidíš, za chvíli jsme na točně autobusů ČSAD, pak k rekreačnímu středisku pražských policajtů, za střediskem je kostel a hned první chalupa za kostelem je ta naše."

Zelenou škodovku zabrzdil hned za stánkem víry a vystoupil. Oběhl galantně auto, otevřel dveře a pomohl Jitce ven. Otevřel zadní dveře a vyndal krátký kožíšek:

"Vezmi si ho, Jituš, hned na sebe a pohybuj se, abys nenastydla." Hned potom se znovu nahnul do škodovky a vytáhl z jejích útrob dvě sportovní tašky. Když se narovnal, uviděl souseda Mrnku, jak právě přichází po cestě k jejich autu.

"Nazdar, Rudolfe. Tak co, máš volno?" Soused byl oblečen do mysliveckého hubertusu a na hlavě měl mysliveckého tyroláčka. V ruce nesl velkou sekyru.

Ruda se snažil usmát, ale moc mu to nešlo: " Ale to víte, pane Mrnka, potřebuju tady něco udělat. Sestřenice mi ušila potahy a musíme to všechno povlíct, než přijede

máma s Monikou!"

Mrnka se usmál zarostlou tváří s chybějícími zuby v ústech a Rudu ovanul puch právě dokouřené cigarety: " No tak pracuj, reprezentante. Buď zdrav!"

Když byl na doslech, Ruda si uplivil: "Doprčic. To mi chybělo. Tomu tady říkají Živé noviny. Všechno vykecá!"

Jitka se zasmála a Rudu popichuje: "No vidíš, alespoň to budeš mít za sebou. A nebudeš muset na maminku vymýšlet Hanse Christiana Andersena!"

Ruda se už zdržel dalších komentářů a tak se Jitka rozhlédla a nasála zdejší vzduch. Slabě mrzlo a svítilo sluníčko. Protější kopec byl zahalen do lehkého oparu a kolem chaloupky Zavadilových bylo do sněhu vytisknuto několik zvířecích stop.

Jitka, městské dítě, neměla potuchy, kterému zvířeti by mohly patřit a její pozornost se proto soustředila na chaloupku. Už leccos pamatovala. Mohutné zdi s malými okny prozrazovaly o svých tvůrcích snahu zabezpečit se v dobách velkých mrazů a zimy. Stavení bylo přízemní s velkou sedlovou střechou z jejíhož štítu shlížela dvě malá, na pohled křehká, okénka. Povrch střechy byl pokryt eternitovými šablonami, které byly natlučeny i do štítu střechy. Jako tlustý špinavý prst vypadal komín, zabodnutý do vrcholku střechy. Několik spadnutých šablon odkrylo zažrané saze a rezavé mapy vysrážených solí. Jitce se po prvním ohledání chaloupka moc líbila.

"Tak už pojď," vyrušil Rudolf Jitku a do mírného kopce vlekl dvě velké kabely. Jitka se vytrhla z pozorovacího snění a následovala svého milence. Ruda došel ke dveřím, položil tašky do sněhu a začal po kapsách lovit klíč. Začal být nervózní, protože nemohl klíč najít: "Krucí, Jituš, já snad ten klíč nechal doma!"

"Ale, Rudo, nejanči, vždyť jsi mi ho v Mostě ukazoval, takový ten starý. Myslím, žeš ho dával do kapsy tašky, tady na straně. Ukaž!"

Jitka se sehnula k tašce, povolila zip na jedné z tašek a zašmátrala v její kapse.

"Jé, nic!" Jitka je rozpačitá. "Počkej, ještě to má druhou kapsu."

S trochou nervozity otevřela zip druhé kapsy, zašátrala v ní a zajásala:

"Hurá, Rudolfe, máme!" a vítězoslavně zvedla nad hlavu starodávný klíč.

"No, sláva." Ruda si vzal podávaný klíč a po kratším úsilí se mu podařilo dveře otevřít. Vyvanula na ně ta nedefinovatelná vůně, či zápach starého nevětraného stavení. To aroma bylo navíc studené a vlhké.

"Hu," Jitka upřímně projevila své rozpaky. "Tady je prostředí jak ve starých anglických zámcích!"

"Kterých si navštívila bezpočet," zaradoval se Ruda, který dobře věděl, že Jitka byla nejdál v Drážďanech s nákupním zájezdem.

" Ty jsi sprostěj," durdí se naoko Jitka, "jako kdybys nevěděl, že jsem přečetla

všechny detektivky z prostředí anglických zámků!"

"Tak pojď, ty detektive," Ruda otevřel dveře u kuchyně a upozorňuje: "Jituš, pozor, je tady schod!"

Jitka opatrně sestoupila do kuchyně a rozhlédla se. Kuchyňka, čtvercového řešení, byla hned zprava zastavena opravenou kuchyňskou linkou. Za ní postarší lednička,

přímo pod malým oknem v tlusté stěně. Velký stůl se šesti židlemi vévodil větší části místnosti. Zleva, pod vykachlíkovanou zdí stál sporák, jehož povystrčený uhlák byl plný uhlí. Za sporákem byly dveře do vedlejšího pokoje, obývacího. Jitka popošla k otevřeným dveřím a nahlédla zvědavě do pokoje. Vybitená místnost v sobě skrývala sedací soupravu se dvěma křesly, konferenčním stolem, dále knihovničku využívanou spíše jako malý sekretář. Místnost byla pokryta gumolinem a v rohu u velkého komína stála moderní krbová kamna a u nich naskládána hromádka asi padesáticentimetrových polen. Jitka při pohledu na ně zajásala:

"Tak, miláčku, už je vidím olizovat ohnivým plamenem, už z nich cítím sálat příjemné teplo."

Ruda se jen zašklebil: " Je dobře, že máš takovou obrazotvornost. Na teplíčko s tvou vizí si přece jen budeme muset ještě počkat. Ale neboj, hned na tom začnu pracovat."

Jitka ho moc neposlouchá: "Rudo, musím čůrat. Kde tady máte WC?"

"Tak dámě se zachtělo WC? Nu tak pojď za mnou." Ruda se ironicky zasmál a vyvedl Jitku na chodbu, kde naproti dveřím vedly dřevěné schody do prvního patra. Když vystoupil nahoru, přešel Ruda dřevěnou halu a zastavil se u dveří bez kliky, zavřené na dřevěný otáčecí kolík. "Tak, miláčku a vodu stahuj opatrně, ať neutrhneš šňůrku od splachovadla!"

Otevřel dveře od záchodu a před Jitkou se zjevil dřevěný suchý záchod, který, jak se posléze ukázalo, měl dno na zemi vedle chalupy. Předchozí várky byly pečlivě zaházeny zeminou a slabě zaváty sněhem. Dírou táhla lezavá zima.

"Tak to je na hemoroidy," Jitka se otřásla, ale statečně vešla do patrové kadibudky.

"Zavři, kavalíre," upozornila civějícího Rudu. Ten poslušně přivřel dveře a sdělil Jitce, že jde raději zatopit. Pak seběhl schody a vešel do kuchyně.

Před mosteckou sportovní halou podupávalo asi deset mladých mužů oblečených v teplácích, kolem krků měly obtočeny froté ručníky a někteří měli na hlavách kulichy. Druhý trenér Mirek Stárek se podíval na hodinky:

"Tak, borci, teď poběžíme na stadion. Dáme si několik koleček, do toho sprinty a budeme stínovat. Celý trénink je zaměřen hlavně na kondici, tak se neulejvejte. To platí především na tebe, Josef!" Stárek se obrátil na zubícího se Roma.

"Koukej pořádně makat, lenochu!"

"Pepík Sataš, bantamka, který měl přes modré vytahané tepláky nataženy ještě červené trenýrky s lampasy, hned oponoval, vkládaje do vět patřičný romský přízvuk. Pepík jinak mluvil česky, bez přízvuku, teď však se snažil navodit trochu komična,

aby vnesl něco lidskosti do nastávající dřiny. Byl rodilým Mostečanem a vyrostl v domě, kde byli jedinou romskou rodinou. Teď však, aby bylo taky trochu legrace, namítal trenérovi:

"Jak makat, to je proti lidskosti. Už jsi někdy viděl cikána makat?"

Kluci okolo se rozesmáli a Mirek ho ubezpečil: "Tak dneska to přijde, kamaráde, bude z tebe lejt, jak v sauně. Rád se na tebe zaměřím!"

"Ach jo, já nesmím nic říct..." Sataš se zasmušil a hned se zeptá: "A kde je Cicka a kde Zavadil?"

Stárek posuňky uklidňuje Sataše: "Jen se neboj, žijou. Cicka vyřizuje něco v Praze a Zavadil odjel na chatu, má tam nějakou havárku!"

"Prej mu praskla voda," snažil se uvést vše na pravou míru Vinca Oblouk.

"Jen aby mu nepraskla guma, ftákovi, byl hned plný starosti Jozef.

"Guma jsi ty," rozhodl Stárek a hned dal pokyn, aby ho borci klusem následovali na stadion. Kluci se rozeběhli a během poklusu se různě pošťuchovali a vyváděli i

jiné skopičiny, až Stárek skupinu zastavil a pořádně je okřikl. Boxeři se potom zase rozeběhli.

V chalupě už bylo krásné teplíčko. Krbová kamna byla opravdu výkonná. Oheň v nich vesele praskal, stravoval nařezaná polena a hromada, na které byla naskládána, se povážlivě tenčila. Zatažené závěsy v oknech vytvářely v místnosti slabé šero, které dávalo vyniknout mihotavým stínům, přebíhajícím po zdech.

Ruda s Jitkou leželi na roztažené sedačce a přikryti prošivanou dekou se vášnivě milovali. Jitka měla zavřené oči a plná napětí hladila Rudova ramena. Hluboce vzdychala a snažila se zachovat rytmus kopulační aktivity. Když dospěla k orgasmu, začala se celá svíjet a vydávala hlasité steny. Také Ruda dospěl současně k vyvrcholení a roztouženě Jitku líbal po obličeji.

Pak leželi oba vedle sebe a Ruda se obrátil na bok a mazlil se s Jitčiny bradavkami, které trčely z velkých pevných ňader. Jitka se zavřenýma očima podsunula ruku pod Rudu a znova ho strhla na sebe.

Ruda, oblečený jen do trenýrek, na nohou trepky přinesl z kuchyně dva hrnky s voňavou, kouřící kávou. Položil je opatrně na konferenční stolek, nahnul se nad Jitku a pohlídl ji po tváři. Jitka otevřela oči a zavrňela: "Nech mi dřímat, lásko!"

"Jen vstávej, mám tu pro tebe voňavé kafičko."

Jitka se pomalu posadila. Deku přehozenou přes nohy a boky, horní část těla měla obnaženou. Když si to uvědomila, přehnaně cudně překřížila paže přes prsa. Ruda jen zavrtěl hlavou: "Co se stydíš, krásko moje. Předě mnou to snad už ani není třeba. A co víc, úžasně ti to tak sluší!"

Jitka pomalu spustila ruce: "Já se nestydím."

Její pevná ňadra vyvolala opět v Rudovi prudké vzrušení. Opanoval se ale a vstal.

"Tak jo, počkej, přinesu ti tričko, abys mi nenastydla!"

"Dej mi nejdřív podprsenku, mám ji tady na křesle."

Ruda hmátnul pod hromádku svršků a vylovil podprsenku.

"Ale já ti ji zapnu!"

"Jitka se usmála, vzala podanou podprsenku a navlékla si ji. Otočila se k Rudovi zády a vybídla ho, aby ji tedy zapnul.

Ruda si obrádně klekl na ještě studené lino a pomalu vychutnával proces zapínání.

Nijak nespěchal a začal se znova mazlit s Jitčinými zády. Pokračoval přes ramena a Jitku si pomalu otočil. Podprsenka se pomalu svezla a Ruda byl za vydatného Jitčina přispění opět ztracen. Místnost se zase naplnila táhlými vzdechy.

XII.

Den "D" se pomalu blížil. Boxeři trénovali na společných trénincích nebo také samostatně. Chodili běhat, lehce posilovali. Trenér Cicka je odrazoval od těžkých činek. Tvrdil, že po vzpírání tvrdnou svaly, že boxer pak nemá požadovanou pružnost a vláčnost, kterou potřebuje k postřehu. Aby se z něj nestal zatvrdlý atlet, vypadající jak filmový svalovec, který by se však neproboxoval z papírového pytle. Vinca Oblouk s Rudou Zavadilem si byli zaběhat v lesoparku. Běhání doplňovali stínováním, různě se procvičovali a trénovali asi tak půl druhé hodiny. Vinca bydlel naproti lesoparku a navrhl Rudlovi, aby se šel k němu osprchovat, že potom zaběhnou na chvíli do restaurace v hale na dva střiky. Rudovi se moc nechtělo, ale pak souhlasil a za chvíli se sprchoval u Vinci v bytě.

V restauraci ve Sportovní hale bylo dost prázdkno. Dva stoly se staršími strejci popíjejícími svá dennodenní piva, černovláška s šátkem okolo krku tulící se k desátníkovi v uniformě ČSLA a dva chlápci v montérkách, kteří si svoje dávky piva prokládali malými rummy.

Jak Vinca s Rudou vešli do restaurace, vzbudili okamžitou pozornost. Strejdové u stolu si začali šeptat a jeden z nich bradou na oba ukázal. Jeden z chlapů v montérkách zvedl štamprli rumu a na dálku si s hochy přiřukl. Vinca mu hlavou kývl zpět a Ruda pozdravil vztyčenou rukou. Oba si seli na opačný konec lokálu. Číšník se k nim hned hrnul, oba nadšeně zdravil; však je taky oba dobře znal. Znal

ostatně všechny sportovce, kteří chodili trénovat a účinkovat do haly, protože se pak obvykle v restauraci zastavovali.

Číšník se zastavil u sedajících si boxerů a chtěl vědět, co si dají.

"Přineste nám dva stříky, pane Syrový," objednal Vinca.

"Hned to bude, páni reprezentanti," radoval se postarší číšník, který toto řemeslo začal dělat po vchození školy a dělal čišničinu i nyní, když měl pár let do důchodu.

Hosté ho měli rádi. Byl ještě ze staré školy. Nešidil, nebyl otravný a snažil se hostům vyhovět i v maličkostech. Když odběhl, začal se Vinca rozhlížet.

"Helenka tady není," smál se Ruda.

"Není," smutně přitakal Vinca, "asi má vyměněnou šichtu. Jinak přece dělá s panem Syrovým, ne?"

"Tak proto mě taháš na střík," osvěcen se náhle klepe do čela Ruda. "Tos nemoh' říct hned, že nejdeš na střík, ale za Helenou?"

"Ale houby, jen ji rád vidím. Nosí mi štěstí," dušoval se celý červený Vinca.

"Hele, přede mnou se nemusíš stydět. Ale pokud vím, tak Helena chodí s nějakým kolíkem od policajtů. S takovým frájou v kožený bundě. Jezdí na motorce u VB."

Ruda je zasvěcený do problému.

"No a, ať chodí." Vinca se otráveně zatvářil a vzhlédl k výčepu, odkud spěchal číšník Syrový s táckem, na kterém měl dvě skleničky s vínem, dvě sodovky a dvě štamprle vodky. Když přišel ke stolu, s úsměvem postavil víno se sodovkami a přidal dvě vodky.

"To vám, mládenci, posílají ti dva rumaři v montérkách. Jsou to kluci z Panelárny. Už tady cvičí od oběda."

"Ježíšmarjá, pane Syrový," hrozí se Ruda, my to teď nemůžeme. V neděli máme poslední mistrák se Znojmem. Maximálně jeden dva stříky a konec. To bysme dopadli..."

Syrový chápavě přikyvoval, ale upozorňoval oba boxery: "Jasně, pánové, ale oba to jsou blbci, zvláště Milan Červenka. Má už tak akorát. Bude se chtít prát!" "S námi?" podivil se Vinca, zvedl se od stolu se slovy k oběma: "Tak já jim to vysvětlím!"

Číšník zůstal stát u stolu, kde seděl Rudolf a se zájmem sledoval, jak se celá věc vyvrbí. Strach neměl, věděl, že oba mládenci jsou špičkovými sportovci, kteří by oba otravy dokázali zpacifikovat bez větších problémů.

Vinca došel ke stolu, kde seděli Milan Červenka a Petr Horna. Petr kdysi chodil s Vincou do školy a přátelsky ho pozdravil. Také Milan se přidal k pozdravu. Vinca si k nim přisedl a poděkoval jim za poslané vodky. Zároveň však začal vysvětlovat, že je nemůžou vypít, protože jsou v tréninku a mají před sebou těžký zápas, který rozhodne o postupujícím do

extraligy. Červenka se přestal usmívat a nepřátelsky napadl Vincu: "Tak vy nemůžete chlastat? A to víno není chlast? Co mi tu budeš vyprávět, sráči! Ste namyšlený blbci!"

"Seš nalitej, běž radši domů!" Vinca ho konejšivě pohladil po lokti ruky.

"Vyliž mi prdel, frajere, domu pudu, až se mi bude chtít. Abys nenarazil!"

Vinca se od něj odvrátil, zvedl se od stolu a řekl Petrovi: "Až bude po zápase, tak snad bude důvod to zapít. Teď fakt nemůžeme, maximálně ten střik!"

"To je dobvý," Petr mávl rukou a bouchnul do svého kolegy: "seš vapv, už s tebou chvastat nebudu, pvovokatéve!"

Vinca Petra pozdravil a vrátil se ke stolu k Rudovi. Syrový pořád čekal s táckem, na kterém byly dvě vodky. "Tak co, co s nimi mám udělat?"

"Odneste jim to, my to pít nemůžeme!"

"Jak je libo, pánové," číšník se uklonil a odešel k Hornovi a Červenkovi. Vinca s Rudou dělali, jako když jsou zabráni do hovoru, ale po očku sledovali, co se bude dít. Pan Syrový postavil dvě vodky před Hornu a čekal. Petr dal jeden kalíšek číšníkovi, jeden si vzal sám a boxeři na dálku četli Petrovi se rtů: "Na zdvaví, pane Syrový!"

"Měli jsme jít jinam," domníval se otráveně Ruda, "tady nás všichni znají!"

"A kde nás neznají," oponoval Vinca. "Tak je vždycky! Když si s nimi nedáš, tak jsi frajer, náfuka a já nevím, co ještě. Když si s nimi dáš, tak o tobě budou hned druhý den prohlašovat, že jsi ožrala a notorik. Známí sportovci to nemají jednoduché."

Vinca Oblouk se narodil v Mostě. Bydleli ve Stalinově, kterou potom přejmenovali na Okružní. Obloukovi bydleli naproti kavárně Slávia. Otec Oblouk byl fotografem. Fotil v ateliéru i pro tisk. Byl dvorním fotografem okresního formátu a bez jeho přítomnosti se neobešly žádné trachtace. Fotil v továrnách, na úřadech i ve městě. S jeho fotografiemi jste se mohli setkat všude. Otec Oblouk byl na svoje umění hrdý a chtěl, aby jeho syn Vincent i dcera Rozálie se vydali v jeho šlépějích.

Oblouk mladší se ve škole učil průměrně a chtěl být vším, jen ne fotografem. Jednou se jich třídní učitelka ptala, čím, že jsou jejich rodiče. Zda dělníky nebo úředníky. Vinca nevěděl, jestli fotograf je úředník nebo dělník. "Můj táta je fotograf, co tedy je?" optal se za hurónského řevu třídy.

Třídní učitelka se nedovedla rozhodnout.

"Napíšeme ostatní," zahrála celou věc do autu.

Vinca se vzbouřil: "Táta není ostatní, táta je fotograf. Je to dělník nebo úředník?"

"Ani dělník, ani úředník." Třídní Šolcová začala být nervózní: "Prostě je ostatní a ty už buď zticha!"

Vinca se doma optá táty: "Tati, proč nejsi dělník nebo úředník, proč jsi ostatní?"

Oblouk starší rozhořčeně zavrtí hlavou: "To vás otravujou i s těmadle blbinama?"

Oblouk mladší se jde učit elektrikářem.

"Moh si radši bejt fotografem," lituje Oblouk starší.

Vinca se učí v Meziboří a začíná boxovat. Brzy se stává známým v dorostenecké lize a spolu s Rudou Zavadilem tvoří těžko porazitelnou dvojici. Na vojnu se přihlásí o rok dřív. To byla chyba, protože na ÚV ČSTV v sekci boxu o tom nevěděli a nedostal se do dražby. Narukoval proto k bojovému útvaru. Na Slovensko

do Trenčína. Hned první vycházku odjel do Dubnice, kde místní oddíl boxoval mistrovský zápas s Českými Budějovicemi. Po zápase navštívil kluky a vyhledal Jambora a Čagaje, které znal z dorostenecké ligy a z přeborů. Kluci ho představili trenérovi Cickovi a ten ho pozval na tréninky. Cicka osobně odjel do trenčínských kasáren a Oblouka si vymeldoval u velitele útvaru, který byl naštěstí vášnivým fandou boxu.

Oblouk byl zařazen jako elektrikář-opravář ještě ke dvěma vojákům. Velitel mu umožnil jezdit na tréninky i zápasy. Vinca rostl od zápasu k zápasu a když mu končila prezenční služba, měl za Dubnici odboxováno patnáct zápasů, z toho jedenáct vítězných. Na přeborech Slovenska skončil druhý, na mistrovství ČSSR také.

Plukovník Barčík, velitel útvaru v Trenčíně, měl neteř. Katarína maturovala na obchodní škole v Trenčíně a nastoupila jako účetní do hotelu Laugaricio. Když jí bylo devatenáct let, uspořádal Barčík v hotelu, kde pracovala, menší oslavu, na kterou pozval také Vincu Oblouka, kterého měl rád a tajně spřádal, že ho dá s Katarínou dohromady.

"Na, Vinca, koup peknú kyticu!" Dal Vincovi stovku a na večírku se tetelil radostí, jak se dva mladí lidé pěkně sbližují. Vinca Katku neznal a když ji uviděl, zjistil, že je to příjemná hezoučká holčina s velkýma modrýma očima.

"Jaj, pán boxer, tie kvetiny sú pre mňa?" Katce se Vinca líbil na první pohled. Od té doby byl s ní každou volnou chvíli.

"Katuško, uvidíš, v Mostě se ti bude líbit. Dostaneme byt v novostavbě!"

"Ale ujo hovoril, že ostaneš v Dubnici..."

"Kdepak, Katko moje, budeme žít v Mostě!"

"No dobre, mám ťa rada, pojdem s tebou, ale toho hlúpeho boxu necháš, áno?!?"

Vinca se směje a ví svoje. Osmého září dostal Vinca z domova balík a v něm civil. Večer pak s ostatními kluky na rotě uspořádali módní přehlídku. Sako i kalhoty byly Vincovi akorát. Boty si bude muset koupit.

Když se tak radovali, přišel za Vincou dozorčí a řekl mu, že má ihned přijít za velitelem útvaru.

"Ach, jo," pomyslel si Vinca, zase mě bude lákat, abych zůstal v Dubnici. Taky si mohl vybrat jiný den!"

Když vešel do Barčíkovy kanceláře, hrozně v něm hrklo. Šedovlasý plukovník seděl na židli za psacím stolem s hlavou v dlaních. Pomalu spouštěl ruce a Vincovi tuhle krev v žilách, když viděl, jak po pečlivě vyholeném obličejí stékají starému důstojníkovi slzy z červených očí.

"Sadni si, Vinca..."

"Co se stalo?" Vinca svůj dotaz jen vydechne.

Plukovník vytáhl velký kapesník a hlučně se vysmrkal.

"Vinca, buď statočný! Moj brat išiel s Katarinou v embéčke a na križovatke im nedala prednosť nákladná tatrovka. Šaňa, moj brat bol mŕtvy na mieste a Katarína je v nemocnici. Doktor mi nevedel povedať, či bude žiť alebo nie."

Plukovník se zvedl a přišel k Vincovi. Objal ho a tiše se rozplakal.

Katarína statečně bojovala o svůj život celý týden. Pak zemřela. Vincovi bylo hrozně a na jejím pohřbu málem omdlel bolestí.

Barčík se s Vincou při odchodu do civilu přišel rozloučit osobně. Přiznal se mu, že jako bezdětný vdovec chtěl Kataríně a Vincovi odkázat rodinný dům v Trenčíně.

Po příchodu do Mostu nastoupil Vinca v Komořanech ve výtopně a pracoval na opravách elektrických lokomotiv. Po nucené přestávce, kdy byl box na čas zakázán, se opět zapojil do boxerské činnosti a stal se členem oddílu Baníku Most a jeho boxerská hvězda začala stoupat. Pak do Mostu přijeli funkcionáři z Děčína, kde se boxovala extraliga. Členové mosteckého výboru prodali Vincu do Děčína, aniž o tom měl nějaké tušení. Když se to dozvěděl, chtěl boxu nechat. Ostatní členové výboru, kteří do toho špinavého obchodu nebyli zapleteni, se hrozně naštváli. Za silné podpory fanoušků a některých vlivných funkcionářů okresu, výbor rozpustili, vyhlásili nové volby a do čela boxu se postavili noví funkcionáři. Rekrutovali se z bývalých borců a boxerských rozhodčích, z ambiciózních lidí mladšího a středního věku.

Vinca měl v Děčíně další úspěchy; dotáhl se do reprezentace a počítalo se s ním na olympijské hry. Pak si však zlomil kloub palce pravé ruky a na olympiádu nejel.

Po zhojení byl na soustředění sportovců v Jihlavě. Jihlavský hokejista Veselý se s Obloukem spřátelil a pozval Vincu večer na diskotéku. Na ni přivedl drobnou,

nakrátko ostříhanou dívku. Postavil ji před Vincu, strčil do něj a řekl: "To je ségra, Šárka a chci, abys s ní chodil!"

Boxer se vyděsil nad hokejistovou přímočarostí. Zůstal na Šárku civět a nevěděl, co by řekl. Když viděl, že dívka začíná nabírat, představil se a galantně řekl, že pokud bude Šárka chtít, tak on bude šťastný. Ve skutečnosti byl moc rozpačitý, protože jizva po ztrátě Katky se ještě zcela nezahojila.

Celý večer se snažil být veselý, ale veškeré jeho pokusy o sbližování se Šárkou mu připadaly nemotorné a vůbec se necítil dobře. Za to Šárka tančila, smála se a byla šťastná: "Vince, seš bezva kluk, jsem ráda, že nás Milan seznámil!"

Pak přišlo utkání s Drábkem, novou začínající nadějí. Drábek zaútočil na Vincu jak utržený z řetězu. Vinca chvíli manévroval u provazů a pak začal Drábka školit. Udělal to tak důkladně, že Drábkovi těžkým úderem zlomil čelist. Praskl mu ovšem kloub na pravé ruce. Recidiva.

"Kamaráde, přemýšlej o hřebíku, na který si pověšíš svoje boxerky," řekl mu tenkrát doktor Čermák.

"Vince, je nám líto, seš fakt dobrej, ale my potřebujeme pro extraligu zdravé boxery!" Bafuňář Skalický je protivně sladký a Vinca by ho nejradši praštil sádrou mezi oči.

"Běž zpátky do Mostu, tam ještě něco dokážeš," Vincův největší kamarád

v Děčíně Honza Hejduk ho chlácholí a věří mu.

A tak se Vinca objevil zase v Mostě. Šárka, která pracovala v Jihlavě v cestovní kanceláři, psala Vincovi milostné dopisy a chtěla se s ním setkat. Vinca však po ztrátě Katky se nechtěl vázat na žádnou ženu. Jeho životem proběhla tu a tam nějaká dívka, ale nikdy to nebylo nic vážného.

Po zhojení zlomeniny začal Vinca trénovat. Doktor na ortopedii mu dal pokyny, jak s rukou zacházet a Vincův návrat do ringu byl velkolepý. Z deseti zápasů ani jeden neprohrál. A z Děčína přijeli zpátky na námluvy. Tentokrát úplně zbytečně.

"Trhněte si nohou, pánové!" Vinca je nekompromisní. "Shánějte si zdravé boxery, jen ty potřebuje extraliga!"

Ruda upil ze skleničku trochu střiku: "Co ruka, drží," zeptal se.

Vinca zaklepe klouby ruky o zuby: "Zatím je to paráda. Doktor Zajíc mi řekl, abych na trénincích si kloub balil dvojnásobně a na aparáty si nebral pytlůvky. To víš, hlídám si to. Jestli mi to ještě jednou praskne, tak čau, tvá Máňa..."

"Hele Rudo, proč je na tebe Cicka tak vysazený?" chce najednou vědět Vinca.

Ruda znovu upil, pomalu postavil sklínku na stůl a povzdechl: "Šerš la fám."

"Cože?" Vinca nerozumí.

"To je francouzsky." Ruda cítí povinnost prezentovat svoje znalosti: "To je francouzsky a znamená to, že za vším hledej ženskou!"

Vinca se na Rudu překvapeně zadíval: "Člověče, snad ne Veronika Cicková?!"

Ruda zkrabatil rty a pomalu přisvědčuje: "No jo, Veronika. Však ji znáš. Je to pěkná kočka. A já jsem s ní před Monikou chodil. Cicka si myslel.... A co já vím?"

Vinca mu vpadl do řeči: "Ale Rudo, s Veronikou přece chodil kdekdo. Například skoro všichni fotbalisti Baníku. Veronika je nejen pěkná, ale taky veselá v rozkroku!" Vinca se při pomýšlení na dámský rozkrok zatetelil. Ruda naopak. Pokračoval ve vysvětlování: "Cicka by ji už rád viděl vdanou, ale když zjistil, že začala chodit s Mírou Stárkem, tak ho mohla trefit pepka. No a nakonec to dopadlo tak, že Míra ji přivedl do jináče. Když to měla od doktora, spěchala za Mírou mu sdělit sladkou novinu. Naneštěstí měla klíče od jeho bytu a když tam přišla, načapala ho s jinou v posteli. Jestli znáš tu kadeřnici Marcelu, jak chodí pořád natočená jak ovce..."

Ruda opět upil: "No, udělal mu scénu, pak prej hodinu brečela na schodech a potom běžela domů, kde spolykala nějaký analgetika a něco ještě... co já vím. Cicka

ji naštěstí našel dost brzy, tak ji v nemocnici vypumpovali. Přežila to, ale o dítě přišla."

Vinca chápatě pokyvoval hlavou: "Tak teď mám jasno, sokolíci. Zhrzený tatík!"

Ruda přisvědčil a Vinca se vytasil s novým postřehem: "On je Míra Stárek hrozný děvkař. Představ si, byl jsem s ním jednou na pivě a on mi ukazoval takový notýsek. Tam ti má, člověče, napsané všechny kočky, co kdy měl. A chlubil se, že právě překročil stovku. Víš co to je?" Vinca si upil ze své skleničky: "Sto ženskéjch, to už je pořádněj průvod, ty vole!" Vinca se viditelně radoval i za Rudu. Ten se však mračil.

Vinca ještě dodal: "Taky říkal, že se ženskejma svých kamarádů nejde, že by se těm klukům pak nemohl podívat do očí!"

Ruda dopil střík a na dálku ukázal číšníkovi, že objednáva ještě dva. Mračil se čím dál víc.

"Co ti je, Rudo? Vinca se najednou všiml Rudovy zachmuřené tváře.

"Moniku si tam náhodou zapsanou neviděl, co?" Ruda je vzteklý, ale když vidí, jak pan Syrový přináší dva stříky, tak zmlknul a když číšník zase odešel, Vinca, celý rozpačitý se ho zeptal:

"Co blbneš, jaká Monika?"

"Jaká Monika, jaká Monika!" Ruda zbrunátněl: "Zavadilová, vole!"

"Vždyť jsem ti řekl, že se ženskými svých známých nejde..."

"Tak to u mě asi neplatí!"

"Rudo, co blbneš?"

"Zatáh ji do Jalty."

Vinca se snažil Rudolfa uklidnit: "No a co, bylo to na dvě decky. Náhodou jsem potkal Míru ten den u auta. Říkal, že si dal s Monikou dvě decky a že šla domů sama, abys nedělal náký dryje..."

Ruda ho přerušil: "A kolik bylo, když's ho potkal?"

"Je nevím přesně, asi kolem šestý..."

"No, že domů šla těch sto metrů do dvou do noci..."

Vinca zmlkl a nevěděl co říct. Ruda však pokračoval: "Určitě se domluvili a někde se sešli, aby to nebylo tak nápadné!" Oba zmlkli. Pomalu upíjeli střík a najednou Vinca, který seděl směrem ke dveřím, sdělil Rudovi: "Hele, Čudlo, jdou sem bafuňáři..."

To už k jejich stolu přicházeli funkcionáři výboru Brtník s Címalem a druhým trenérem Stárkem.

"Čau kluci," zahlaholil Brtník, " můžeme si k vám přisednout?"

"Ale jo, vemte jednu židli vedle."

Funkcionáři si pomalu sedli a Ruda zalovil pod stolem tašku. Sáhł do bundy, vytáhl peněženku a z ní padesátikorunu. Stočil ji okolo prstu a hodil před Vincu:

"Hele, já už musím, zaplat' to za mně!"

"Počkej, kam jdeš, vydrž ještě chvilku." Karel Címal se snažil Rudu pozdržet, ale Ruda se nedal. Prošívanou bundu, kterou měl hozenu přes opěradlo židle, stáhl, vzal pod paždí a s pozdravem běžel pryč.

" Co mu je, Vinco?" Michal Brtník se přes kovové brýle udiveně zadíval na Oblouka.

"Jde hlídat starou, coby!" Míra je uštěpačný.

"Hele, buď laskavě zticha. Poslední dobou jsi jak utržený..."

"Už mlčím, už mlčím," Stárek se zapitvořil a napodobil staříka z pohádky O Mrazíkovi.

Michal Brtník se nasupil: "Tebe jednou někdo pořádně vyzpovídá, ty mameluku a pak na tebe nebudou mít dost sádry!"

XIII.

"Jé, nazdar, Michale!" Jirka Porek musel počkat, až přejela mladá maminka s kočárkem a pak se přihrnul k Brtníkovi. Jeho černý klobouk, tyroláček, byl zasněžený mokrým, pomalu tajícím sněhem. Pod kloboukem měl důkladně schovanou pleš a zastrčenou přehazovačku pramínků dlouhých vlasů. Ty byly někdy terčem posměchu, protože v hospodě, když to Porek přehnal, mu pečlivě obtočené vlasy spadly na rameno a vypadal pak jak yetti. Jirka Porek měl na sobě tradiční tmavomodrou prošívanou železničářskou bundu, železničářské tmavomodré kalhoty a černé boty.

Oslovený Michal Brtník byl střední postavy se začínajícím bříškem. Široká ramena naditá do sportovní prošívané bundy, dávala tušit bývalého sportovce. Oči za skly heliovarů se na svět koukaly přátelsky.

"Čau Jirko, jdeš taky na výbor? Michal si přehodil v ruce tašku a chytil Porka za loket.

"Počkej, je tam červená," mírně Porka, který bez rozhlédnutí chtěl vstoupit do vozovky. "Na kolejích taky dávaš pozor!"

Jiří jen něco zamručel a zůstal stát. Pak Michalovi přisvědčil, že jde taky na výbor.

Rozsvítla se zelená a oba muži rychle přešli křižovatku u Prioru a vydali se s mírného kopce směrem ke Sportovní hale. Michal za chůze mával velkou aktovkou a Porek musel zkracovat své dlouhé kroky, aby mu Brtník stačil. Začal v chůzi navazovat hovor: "Dneska bude na výboru pořádná řežba!"

Michal se na něj obrátil a podivil se: "Prosímtě, jaká řežba. Musíme přece dát všechno dohromady, aby ten mistrák vyšel a mohli jsme postoupit. Tak jaká řežba?"

"Jen počkej, jak se serve Cicku se Stárkem. Kvůli sestavě."

Brtník neodpověděl, jen zavrtěl hlavou. Chvilí pokračovali v chůzi mlčky a po několika metrech to zkoušel Porek znovu: "Hele, Michale, Cicka chce postavit Fryše a nechat stát Zavadila!"

Porek se zastavil a chytil Brtníka za loket, který se také zastavil a překvapeně se zeptal: "co magoříš, ty chlape bláznivá. Víš přece, že o sestavě budeme dneska jednat večer na výboru. A poslechni," Michal se jemně vykroutil z Porkova držení, "poslechni, ty mi ani nepustíš ke slovu. Než jsem šel z práce, tak mi volal Jarda Malín ze Slovenska, kde je na pohřbu nějaké své sestřenice. Půjčil si tam motorku a samozřejmě se vymajznu. A má zlomenou ruku, takže je mimo hru."

Michal rozhodil nešťastně rameny a pustil se do Porka: "Vidíš a ty tady vymýšlíš nějaké blbiny!"

Jirka se podivil: "Cože, Jarda? To je přece ale vůl..." byl ve svém úsudku spravedlivý.

Michal pokračoval v chůzi a mluvil: "Jarda je vynikající technik, ale nemá boxerský srdíčko."

Jirka se ho snažil opravit: "Ve Znojmě není nikdo, koho by Jarda porazil."

Michal byl však jiného názoru a snažil se Porka přesvědčit, že to není s Jardou tak zlé, že když má Jarda den, tak je neporazitelný. Oba muži se chvíli dohadovali, až se Porek znovu zastavil a zaútočil na Brtníka: "Michale, nemyslíš, že už konečně by se měl Cicka stříhnout?"

Brtníka to překvapilo a zeptal se Porka, proč by se měl zrovna teď Cicka stříhnout.

"Já netvrdím, že je špatný trenér," Porek se snaží být objektivní, "ale nemá žádnou autoritu. Kluci si z něho dělají prču a to nemůžou!"

Brtník zavrtěl hlavou: "Lepší trenéry, než je Cicka a Stárek těžko budeme hledat, co furt máš?" Jak šel po slabě zamrzající cestě, nakopl kámen a se zájmem pozoroval, jak poskakuje po cestě, aby se nakonec zastavil u odpadkového koše. Michal si dlouze vzdychl. Pomalu se blížili ke Sportovní hale a Porek mánil na Michalovi, aby se vyjádřil, koho na tréninku podpoří, zda Cicku nebo Stárka, pro kterého bude hlasovat on.

"Já se ti divím, že furt kádruješ. Takové trenéry jako je Cicka a Stárek nám závidí široko daleko, tak nejanči!"

"Ale měl bys hlasovat za Zavadila. Jestli Cicka postaví Fryše na Broučila, tak to bude pěkně na hovno. Já si ještě pamatuji na jejich poslední zápas. Broučil Fryše mydlil celé první kolo a vypadalo to, že Bohouš si ustele. Ve druhém kole, hned na začátku, Broučil špatně šlápnul a udělal si výron, nemohl dál pokračovat a Bohouš Fryš vyhrál r. s. c. Měl kliku. Ale teď je Broučil ještě lepší, má prej vynikající formu!" "Ale Bohouš taky nespál," trochu se rozkohoutil Brtník, "viděl jsem ho na tréninku, je nadupaný, perfektně připravený."

Porek vzteky málem nadskakoval a začal vyčítat Michalovi, že není objektivní.

"Jirko," namíchnul se Brtník. "Přestaň kecat a radši se taky zamysli nad tím, že nás pověřili konáním mistrovství ČSSR. To bude další záprah!"

"Já vím, záprah. Jako vždycky. Porek už pomalu zuřil. "Dělat budou jen ti stejní a smetanu slízne někdo jinej..."

To už ale oba muži došli před Sportovní halu, Brtník dal ve dveřích přednost Porkovi a řekl mu ještě: "Ty máš starosti..."

Porek s Brtníkem se zastavili nejdříve v restauraci ve Sportovní hale, kde, jak správně předpokládali, budou ostatní členové výboru. Jejich předpoklad nevycházel jen z tak nějakých planých dohadů, ale z opakující se zkušenosti. Ani tentokrát nebyli zklamáni. V restauraci už bylo pěkně nahuleno a všechna místa byla téměř obsazena. Výbor oddílu, až na pár výjimek, byl kompletní. Brtník s Porkem viděli, že Címal se Stárkem mají dvě volné židle u stolu a tak zamířili k nim.

"Tak čest bůh," pozdravil způsobně Michal, když došli ke stolu.

Michal Brtník. Narozen osmnáctého září devětatřicátého roku. Pravověrný Most'ák. Už bylo po Mnichovu a rodina Brtníkových zůstala na území, které si Němci připojili k tisícileté říši. Ostatně, utíkat neměli kam. Otec Brtník byl z jedenácti dětí, všichni bydleli v Mostě nebo s dalšími příbuznými po okolních vesnicích, matka Michala byla mladší ze dvou dětí, taky z Mostu.

Bydleli tenkrát nad mosteckým pivovarem v činžovním domě. Ulice se jmenovala Žižkova a Němci ji přejmenovali na Vogelstange. U domu byla zahrada, kde se dalo chovat drobné zvířectvo. Malý Michal si jednou hrál na písku a bojovný kačer souseda Moldánka považoval Míšovo pískoviště za svoje teritorium a bez váhání zaútočil. Míša s řevem běžel domů a žaloval rodičům: "Mamino, tatínu, ačér mi chtěl ousnout!"

A tak ho často zlobili - ačér mi chtěl ousnout. To byl Michal vzteky bez sebe.

Už se pomalu začal osud Němců naplňovat a tatík na zahradě žertovně popíchl chlapce: "Ačér mi chtěl ousnout!" Kluk vylítl, jako by ho jehlou bodl: "Ještě jednou mi to řekneš a uvidíš!"

"Ačér mi chtěl ousnout!" Starší Brtník se za břicho popadá.

Kluk je hned hotový: "Tak já na tebe řeknu, že posloucháš Honzu a Londýn!"

Karel Brtník se zlomil v kolenou. Po zádech začal stékat ledový pramen potu.

"Bud' zticha," sípe z náhle vyschlých úst. Kluk poznal, že se trefil. "A stejně posloucháš Honzu a Londýn!"

Němci byli důkladní ve svých zákazech a příkazech. Za poslech vysílání zahraničního rozhlasu putoval nešťastník do koncentračního tábora nebo mohl skončit na šibenici. Brtník starší věděl o jiných radostech života a tak se snažil polapit syna a vymlátit z něj ochotu informačního servisáka.

Po válce se tomu mnohokrát zasmáli.

Na gymnáziu Michal nijak nezářil. Upsal se boxu a ten mu zabíral veškerý volný čas. V polotěžké váze patřil mezi nejlepší juniory v republice.

Po zkoušce dospělosti matka Brtníková konstatovala: "S takovou maturitou tě vezmou akorát tak na koleje!"

Michal se přihlásil na vojnu už o rok dříve a stejně jako Oblouk se nedostal do sportovní dražby. Na povolávacím rozkazu měl uveden Mikulov a když tam dorazil, zařadili ho ke spojařům.

"Michale," řekl mu mazák Záturecký, "běž na prapor za kapitánem Lípou. Je to bývalý boxer, pomůže ti dostat se do sportovního oddílu, abys mohl opět začít boxovat."

Černovlasá, černooká Maruška se objevila na zábavě. V hloučku zpívajících vojáků měl nejlepší hlas Michal. Byl vtipný, hovorný, galantní. Maruška na něm mohla oči nechat.

"Maruško, co mám udělat, abys mě chtěla?" Michalovi se třese hlas a Maruška neví, zda to myslí vážně nebo z legrace.

"Míšánku, ty už nemusíš dělat vůbec nic, já už tě chci dávno!"

Současně s převelením do Vimperku mu Maruška přišla říct, že je těhotná.

Svatba se konala za tři měsíce v Mostě, kdy Michal už sloužil u speciálního oddílu na Bučině, kousek od Kvildy. Dostal tři plus tři na cestu a stal se ženáčem. Když o půl roku později se popral na cestě z hospody na Kvildě s péesáky, dostal sedm ostrých, které musel odsedět přímo v útvaru PS mezi zneprátenými kluky, kteří žárlili na všechny bučiňáky. Pak ho pustili a současně s jeho příchodem měl telefonát, že se stal otcem.

Po návratu z vojny se přestal o box načas zajímat. Nastoupil do velkoobchodu u mostecké VPZ a zpojil se do hnutí ČSM. Když se obměňoval okresní výbor, přišli za ním a říkali: "Michale, lepšího kandidáta na tajemníka pro průmysl nemáme. A tak se stal politickým pracovníkem.

Po okupaci ČSSR sovětskými vojsky nechtěl v politice dále pracovat. Chvilku pracoval jako dělník v Báňských stavbách, pak v Jednotě v obchodním oddělení. V té době se přihlásil do kursu průvodců Čedoku a po jeho absolvování doprovázel zájezdy jako průvodce. To se mu hrozně líbilo, ale jeho Marušce vůbec.

"Bud' budeš jezdit se mnou nebo přestaneš průvodcovat!"

"Proboha," děsí se Michal, "ty máš peníze, abys mohla jezdit se mnou?"

K synovi mezitím přibyla dcerka, po babičce Jiřinka. Syn byl po dědovi Karel.

Michal se znovu vrhnul na box. Po několika měsících intenzivní přípravy nastoupil v mistrovském zápasu v polotěžké proti Varnsdorfu a nebezpečného Kuliče vybodoval s přehledem a bez větší námahy. Přestal na chvíli průvodcovat a odepsal na inzerát do Prioru, kde hledali náměstka ředitele. Po výběrovém řízení byl přijat, v což vůbec nedoufal.

Další utkání jeli do Pardubic a trenér Cicka ho postavil v těžké váze. Michalovi se moc nechtělo, ale pardubického Vantyše porazil, po těžké výměně, ve II. kole r. s. c. Pražský Mandík byl jeho třetím soupeřem. Ted' zase v polotěžké. Pražák skončil třetí na mistrovství ČSSR a Michal byl v prvním kole dost bit.

"Nevidím dobře, Laci," stěžoval si v přestávce mezi prvním a druhým kolem.

"Chod' dopředu bez zbytečného poskakování, využívej duckingy, jako to dělají Rusáci. Šetři trochu energií a věnuj ji do úderů."

Cicka poradil moc dobře. Mandík, jistý si svým vítězstvím polevil a Michal mu vrátil ve druhém kole všechno i s úroky. I ve třetím kole byl Michal lepší a zvítězil na body. Mandík už neměl síly, aby slezl s ringu a spadl se schůdků.

"Kluci, já strašně blbě vidím!"

U doktora dostal předpis na tři dioptrie na obě oči.

Na trénink šel až po šesti nedělích. "Máme přátelák s Němci, s výběrem Karlmarxstadtského kraje." Cicka se raduje, že po létech půstu bude opět v Mostě mezinárodní box.

"Michale, ty si zatím odpočiň," krotí Brtníkovu euforii zkušený trenér.

"Nikdy, musím nastoupit," hrne se Michal dopředu.

Němci přivezli dvě těžké váhy. Jeden z nich byl reprezentantem a dostal ho na starost Alfred Koburda, nová, vycházející hvězda v Mostě.

"Ten Steiger je slabota," hovořil Cicka o druhém, "toho porazil i Franta Novák.

Na něm si spravíš chuť!"

Steiger celé první kolo byl bit jako žito a jeho box se podobal spíše úprku kolem ringu. Byl to za celou kariéru Michalův nejslabší soupeř. Na začátku druhého kola si Michal bezstarostně pustil ruce a dělal pro obecnostvo opičky. Jak špatně viděl, neodhadl distanc a prchající Němec se zoufale ohnal. Byla to přesná trefa na špičku brady. Michal vyhodil kopyta a když se probral, bylo po zápasu. Jeho poslední utkání skončilo jediným knock autem v jeho sportovní činnosti.

Ředitel Prioru si ho zavolal a řekl mu: "Člověče, vykašli se na to. Mám pro tebe jiný džob. Půjdeš na práva. Připrav se na přijímačky"

Brtník dřel a po přijímačkách nastoupil na práva. Začal zase průvodcovat. Maruška ho roky upozorňovala, že se s ním rozvede, jestli neskončí. Neskončil. Maruška svoji hrozbu realizovala a rozvedla se. Michal se zhroutil. Přerušil ve čtvrtém ročníku studium a na vysokou se už nevrátil.

Trápil se celý rok. Na jednom zasedání na národním výboru seděl vedle štíhlé blondýnky. O přestávce ji pozval na večeři. Rozvedená Heda přijala a brzy se Michal musel ženit podruhé. Po první dceři Hedvice přišla po roce na svět další dcerka Michalka a jejich otec měl znovu chuť žít naplno. Proto nezaváhal, když za ním přišel předseda oddílu Šiman: " Brtníku, vylez už z nory a pojď s námi zase dělat box..."

V restauraci seděl už Kamil Anka s Frantou Velebou. Oba sloužili u veřejné bezpečnosti. Zatímco velký a zrzavý kapitán Anka je náčelníkem obvodního oddělení

v Komořanech, štíhlý, černovlasý poručík Veleba je pracovníkem dopravního inspektorátu v Mostě. Michal na ně přes stůl zavolał: "Kde je Cicka?"

Veleba ho ochotně zpravil o tom, že už je v salónku spolu s tajemníkem Puklem.

Jeho společník u stolu Anka se zasmál a prozradil Michalovi, že Franta Olda, jak všichni Pukla nazývali, byl před čtvrtěhodinou v restauraci a dělal jim ostudu.

"Jakou ostudu, Kamile? chtěl vědět Brtník.

"Ále, kvičel tady dědek po hospodě, abychom mazali už jednat, že budeme na schůzi napraný a že se zase nikam nedobereme..." Anka se srdečně nahlas smál a vyjadřoval tak mínění o snahách starého tajemníka.

"No jo, to víš, dědek, ten už jiný nebude," trochu omlouval F. O. Pukla Michal.

"Já si stříhnu taky jedno bahno a pak mažu na výbor. Šiman už tam taky je?" chtěl ještě vědět Brtník.

"Ještě jsme ho neviděli," zahlásil způsobně Anka a naráz dopil polovinu piva ve svém püllitru.

"Ten zas přilítne na poslední chvíli," pomlouval ho Veleba a také on dopil svoje pivo na ex.

XIV.

Šedivé panelové domy, mezi domy menší či větší parkoviště zaplněná škodovkami. trabanty a warburgy, tu a tam stál žigulík nebo jiná značka. Po ulicích spěchaly ženy s nadtímy taškami, které vláčely do niter betonových domů se spousty bytů. Téměř žádná vegetace, jen beton a asfalt. Takové normální sídliště.

V Šeříkové ulici se klikatil dlouhý panelák, jenž dostal od místních obyvatel jméno hokejka V hokejce bydlel skoro celý Dřínov, který musel ustoupit těžbě hnědého uhlí, bydlely v ní

desítky lidí i z jiných částí hornického okresu. Bydleli tu i Zavadilovi, ve druhém patře, v bytě 1: 3. Mladí lidé si rychle zvykli na teplo z ústředního topení, na teplou vodu, výtah a jiné vymoženosti, které novostavby skýtaly. Starší lidé však se s novým prostředím sžívali jen těžko, Vadilo jim, že nemůžou chovat domácí zvířectvo a že důvěrné vztahy mezi sousedy, které byly na vesnici jaksi samy sebou, nabraly ve velkých barácích podobu anonymity s teritorií u prahů bytových dveří.

"To bude asi Lenka," pomyslela si Monika Zavadilová, když se ozvalo třikrát dlouhé zazvonění. "Ta by probudila i nebožtíka," pomyslela si ještě a spěchala z kuchyně přes obývací pokoj otevřít. "Můžu na chvíli," zubila se ve dveřích Monika Švecová, sousedka Zavadilových ze čtvrtého patra.

"Ahoj, Lenčo, jen pojd', Ruda ještě není doma."

"Jak jinak," pronesla věštecky Lenka a hrnula se dovnitř.

Lenka Švecová bydlela se svou maminkou a tříletým Radečkem v tomto domě asi rok. Lenka, korpulentní, odbarvená blondýnka, byla svobodná matka. Její partner, velký Radek, jak mu říkala, bydlel před porodem několik týdnů u nich, ale pak náhle zmizel. Pátrání po něm skončilo dopisem, který přišel z NSR a Radek v něm popisoval, jak riskantním a složitým způsobem se na říční lodi dostal po Labi do Hamburгу a jeho nezvratné rozhodnutí nadále žít v Německu.

Hned po narození malého Lenka napsala velkému Radkovi, že ho dá k soudu, jestli jí na malého nebude posílat peníze. Velký Radek se ukázal jako charakter a začal Lence pravidelně měsíčně zasílat sto marek, takže Lenka, která pracovala jako skladnice v Dopravním podniku v Mostě, neměla finanční problémy a často chodila do Tuzexu nakupovat.

"Pojd'," zubila se cestou do kuchyně, "přinesla jsem bols. To je holandský šnaps, takový to babský pití."

"Ale nemám uklizeno," hrozila se Monika.

"Neboj, já ti neuklidím, " smála se vítězoslavně Lenka a postavila na stůl likér.

"Nemáš nějaký brambůrky nebo buráky nebo něco?" přála si Lenka a Monika poslušně vydolovala ze špajzky dva šustivé pytlíky.

"Mám pořád něco, stejně to vždycky spucujeme jen my dvě."

Tak ještě skleničky a můžeme si dát do nosu, porouchela Lenka a Monika přinesla z obývací stěny dvě štamprlata a dvě skleničky na sifon. Měla sifonovou láhev ještě po mamince. Takovou kovovou, do které nebylo vidět a Monika s ní musela zatřepat, aby se přesvědčila, zda je v ní ještě nějaký sifon. Sifonu v ní bylo dost a tak Monika naplnila obě skleničky. Lenka zatím nalila skleničky, postavila láhev a zvedla odlivku.

"Tak na co se napijeme, Zavadilko?"

"Na zdraví, na co jiného," divila se naoko překvapeně Monika.

"Tak jo," souhlasila Lenka a obě naráz vypily svoje skleničky.

"No, co tomu říkáš?" loudila Lenka z Moniky pochvalu. "Že to je dobrý, co?"

"Je," souhlasila Monika a myslela to doopravdy.

"Víš, těch bolsů mají v Tůzu víc druhů, koupila jsem tři flašky, tak jsem jednu přinesla na degustaci. Musíme ji vypít!"

"Blázníš Lenčo, to bych byla namazaná jako přístavní nosič!" hrozila se upřímně Monika.

"No a co, jak tě znám, máš pro Rudu už žvanec připravenej, tak o co jde? Hele a kde vůbec zase Čudlu máš?" "Ale, kde by byl. Na tom svém boxu," pokrčila Monika rameny a vybídla Lenku, aby jí ještě jednou nalila.

Lenka si vytáhla z pytlíku tyčinku a nalila zase obě skleničky. Dovolila si Moniky

a aniž čekala na její souhlas, zapálila si cigaretu. Monika vstala a otevřela okenní ventilačku.

"Ruda vrčí, když je tu cítit kouř," řekla omluvně a znovu se posadila.

"Ten tvůj Ruda. Je furt ve pryč. Já bych ho hnala, kdyby byl muj starej!"

Lenka se rozhořčila a mávala cigaretou. Začala Monice vyčítat, že si nic neužije, že je pořád sama doma. Monika jen krčila ramena a odevzdaně se usmívala.

"Poslouchej," dostávala se Lenka do varu, "šukáte vůbec spolu? Už bys měla mít dítě!"

Monika trochu zrudla: "Ty máš nápady!"

"No, jen aby," mávala dlouhým popelem na cigaretě Lenka, až jí spadl na stůl. "Jé, promiň, to jsem nechtěla..."

"To nic," Monika opatrně sklepala popel do popelníku.

"Víš," pokračovala ve svých sentencích Lenka, "já jsem velkého Radka přidusila až v Německu a teď cáluje, jen se z něj kouří!"

"Lenčo a proč vůbec Radek zdrhnul?"

Lenka se na chvíli zamyslela a pak Monice vysvětlila svoji verzi: "Radek přišel z vojny akorát v osmašedesátym a nastoupil v chemickéjch závodech jako hydrogenizér..."

"Co to je?" nevěděla Monika.

"Já to taky nevím přesně, prostě na nějakých hydrogenačních kolonách, jako obsluha. On měl chemický učiliště. No a taky dělal něco pro svazáky a vstoupil do strany. Pak ho z ní vyrazili a dostal padáka i z práce. Náhodou ho přijmul jeden jeho známej na Vodovodech a kanalizacích, ale pořád mu předhazovali, že byl vyloučený..."

"Počkej, jednou si něco říkala, že utek kvůli tvojí mámě," přerušila tok jejího vyprávění Monika.

"No jo, taky. Když sem přišla do jinýho stavu, tak se k nám nastěhoval. Maminka kolem něj jen obletovala. To bylo samý Radečku sem, Radečku tam a pán se jen válel jako paša a čuměl na televizi. Pak maminka chtěla, aby doma taky něco dělal..."

Lenka si povzdechla a zalovila pro další cigaretu. Zapálila si a mudrovala dál: "Tak si někdy myslím, že moje máma to taky přeháněla. To víš máme menší kvartýr než vy," dodala trochu závistivě a pokračovala: "Radek si jednou postěžoval, že jde na záchod a je tam máma, že jde do ložnice a je tam máma, že si de udělat kafe a je tam máma..." Lenka si zase postěžovala na malý byt a nalila nové skleničky.

"Lenko," hrozila se Monika, "já už to cítím v nohách!"

"No a co, do postele to máš přece kousek."

"Crrrrrr," pronikavé zvonění telefonu odkudsi z předsíně přerušil jejich hovor. "Počkej, jsem tu hned, to bude asi Ruda." Monika se rychle zvedla, přeběhla obývací pokoj a zavřela za sebou dveře do chodby. Lenka si zapálila další, už bůhví kolikátou cigaretu a snažila se něco pochytit z Moniččina telefonátu. Ještě jednou si nalila bols, kterého tam zbyla již jen troška a napila se. Chvilí kouřila, pak zhasla cigaretu o popelník, zvedla se a přešla obývací. U dveří na moment zaváhala a pak je otevřela. Monika rychle přestala mluvit a přikryla rukou sluchátko.

"Leni, moment, volá mi známá z Prahy, studovaly jsme obě zdrávku."

Lenka se zapitvořila: "Známá? Takový známý známe. Tak já už mažu, čau a díky za společnost."

"Já děkuju," řekla Monika a pořád držela ruku na sluchátku. Lenka vyšla ze dveří na chodbu domu, zabouchla dveře a přitiskla k nim ucho. Slabě, ale zřetelně slyšela, jak Monika říká: "To byla známá, sousedka ze čtvrtého. Jo, už můžeš, ale prosímte, už mi nevolej sem domů, kdyby byl Ruda doma, tak by tě potom zabil. Je žárlivý!"

"Tak známá," ušklíbla se Lenka a pomyslela si něco o paroháčích.

XV.

Poloprázdný autobus vezl několik obyvatel z Komořan. Prosolená břecha pomalu mizela pod koly aut a autobusů a celý kraj tonul v řídké mlze, která po delším pobytu v ní nechávala na světlých šatech načernalé mapy a nutila slabší povahy ke kašli.

Úplně vzadu seděli Mirek Stárek a Milan Ušanský. Milan se smál a vykládal Stárkovi: "Víš přece, jak máme chatu v Rašovicích?" No, ta tam bydlí nějaký Kurt Michl. Dělá na klášterecké čistíče a tam si chlapi chovají takovýho černýho, toulavýho psa. Říkají mu Honza."

"Dost dobrý jméno pro psa," mínil Mirek a zívnul.

"No," souhlasil Milan, "ale to není všechno. Představ si, že ten pes chodí denně do hospody!"

"To odkoukal od pánů, co si ho drží na čističce," předpokládal Míra.

"To nevím, ale představ si si, že ten pes chodí do hospody denně, ale v pondělí a v úterý do Rašovic vůbec nepáchne!"

"Asi má nákou práci na čističce," hádal Mírek.

"Prdlajs, v pondělí a v úterý má hospoda zavřeno," radoval se Milan, jakoby byl od konkurence.

"Tak se naučil znát kalendář," přeceňoval kvality oslavovaného psa Mírek.

"Tys přece vůl," rozhod se smíchem Milan. "Nejde mi jen do hlavy, že takovej vořech, kříženec kokršpaněla a smetáku, by byl tak chytřej. Jak to ten pes může vědět, že je pondělí a úterý?"

"Říkám ti, že umí kalendář," tvrdí znovu Mírek a pomalu se mu ztrácel úsměv z tváře, jak se autobus blížil ke Komořanům. Lehce šťouchnul do Milana a chtěl vědět, jestli už Milan ty karty u cikánů hrál.

"U Mirgy ještě ne," přiznal se Milan. "Ale neboj se, kdyby něco, tak je zmydlíme. "Doufám," řekl trochu s nedůvěrou Mírek," že za dvě hodinky mažeme zpátky. Musím ještě stihnout schůzi výboru. Je od půl sedmý."

"V pohodě, neboj!" Milan je sebejistý. "Připrav se, další zastávku budeme vystupovat."

U silnice bylo několik činžáků, které měly brzy ustoupit asanační činnosti v rámci práce severočeských dolů. Ve většině bytů bydleli Romové. Byt Mirgů byl v přízemí a starý Demeter už čekal u dveří.

"Tak děme, už na vás čekáme, ne?"

Libor vešel první do přetopené místnosti a za ním vkročil Mírek. Ocitli se ve velké kuchyni, ve které byl na prostředku masivní stůl se židlemi, z nichž každá byla jiná.

Na velkých kachlových kamnech byl postaven velký prádelní hrnec, ze kterého se kouřilo. Od kamen je nedůvěřivě sledovala Demeterova manželka a její dcera Jolana.

U stolu seděl Mirga mladší, křestním jménem Aladár. Když příchozí vešli, vstal a podal jim ruku: "Tak pudém ná to, ne?"

Stárek s Ušanským se posadili a rozepli si prošívané bundy. Milan zalovil v náprsní kapse a vytáhl karty.

"Tak co, co si dáme?" chtěl vědět Mírek.

"Oko!"

"A kdo bude bankér?" stará se Mirga.

"Střihnem si, navrhl Milan. V prvním střihání vypadl právě on spolu se starým Demeterem. V dalším kole udělal Mirek nůžky a Aladár nechal ruku v pěst. Kámen.

"Kurva," posmutněle zhodnotil svůj výkon Aladár a všichni se rozesadili u stolu.

"Tak, pánové rozdám to," Milan rychle zamíchal karty, položil karty na stůl a nechal Demetera sejmout. Pak vzal balíček karet znovu do ruky a předal ho Mírovi.

"Tak o kólik?" zeptal se věčně Aladár.

"Pět stovek," nasadil laťku Milan.

"Dobře, pátsto," souhlasil Demeter a všichni dali bankovky na stůl.

Postupem času se hromádka bankovek vršila u Milana a oba Romové začali být nervózní. Ještě se hra několikrát otočila, ale štěstí tentokráte sedělo na obou boxerech. Míra vyměnil bank s mladším Mirgou, ale ani teď neměli domorodci přízeň na svojí straně. Aladár vzal rozmrzele karty a prohlásil: "Do prdele, už mám poslední pětistóvku!"

"Já táky, nechal se slyšet Demeter a nervózně pobídl Milana, aby znovu rozdál.

Mirek si vzal dvě karty a pomalu se na ně podíval. Byla to dvě esa. Milan otráveně přiojednal další, pak ještě jednu, ještě jednu a vztekle bouchl kartami o stůl. Demeter nedočkavě si vzal nabízenou kartu, podíval se na ní a pak vyskočil s jásotem od stolu a radoval se, že má oko.

"Presných jednadvadcať, už to bolo třeba!" "Počkej," krotil jeho euforii Míra. "Podívej se," a vyložil na stůl všechna esa.

"Oheň!"

Mladší Mirga vylít z místa jako kdyby dostal koňskou injekci a zařval: "To nepláti, vy švindlujete!"

Milan přistrčil peníze k Mírovi a se stoickým klidem prohlásil: "Dyk máš bank, vole, jak můžeme švindlovat?" a klidně si zastrčil hromádku bankovek do náprsní kapsy. Pomalu vstal a konstatoval: "Měli ste smůlu, hoši, jesli nemáte už žádný love, tak nazdar!"

Také Mirek se zvedl. Aladár se vrhl na Milana ve snaze vzít mu peníze zpět. Milan nelenil a tvrdým hákem poslal mladšího Roma na zem, kde zůstal ležet. Starý Mirga chytil Míru za krk. Ten, celý vyjevený, do starého strčil. Dědek také spadl. Přihlížející ženské ječely jak sirény a mladší chytila Milana za ruce, který se chtěl vysmeknout, ale Jolana ho kousla.

"Au, ty mrcho," zařval Milan a taky ji udeřil pěstí. Jolana jen vykvikla a ustlala si vedle bratra. Starší Romka se snažila zvednout prádelní hrnec s kamen a vylít na oba vetřelce vařící vodu. Byl na ni však těžký a tak ho jen nadzvedla a zase pustila na plotnu. Ječela u toho jak hasičská cisterna.

"Padáme, Míro, padáme!" Milan se rozeběhl k východu a Míra za ním. Vyběhli z baráku a Milan nabádal Mirka, aby přidal a oba běželi k autobusové zastávce, ke které již našťestí

přijížděl autobus. "Dělej, dělej, supěl Milan, " za chvíli tady budou další a s nožíkama, tak fofruj!"

Ze dveří romského činžáku ještě po chvíli vypadl starší Mírga a řval do autobusu na nastupující boxery: "My si na vas počkáme, my vas známe, my vas zabíjeme, gádžove zasraný!"

Mírek s úlevou sledoval sykot zavírajících se autobusových dveří a oddechl si:

"Tak to bylo o fous, ty magore!"

XVI.

V salóнку restaurace ve Sportovní hale bylo už trochu nakouřeno. Na stolech byla halda lejster a diářů či záznamníků. V okně visela zakouřená záclona, pamatující zřejmě zahájení provozu. Od té doby nepovažoval nikdo za nutné ji vyprat nebo vyměnit. Funkcionářům oddílu boxu to bylo šumafuk. Sedali si na židle a chystali se na výbor, ve kterém se budou řešit důležité věci. Předseda Šiman se přehraboval ve svém kufříku. Pak spokojeně vytáhl diář a chvíli v něm listoval. Otevřel ho po chvíli na správné stránce a spokojeně položil na stůl před sebou. Po Šimanově levici si již sedl místopředseda Brtník a naproti druhý místopředseda Porek, kterému dělal bezprostřední společnost vedoucí mužstva Karel Címal.

Šiman se ještě rozhlédl, přelétl očima celou sešlost a ustaraně se zeptal: "Chlapi, kde je Míra Stárek?" "Klídek, předseda, ten přijde pozdě, jako pokaždý!"

Trenér Cicka měl pravdu. Už všichni seděli na svých místech, když se přiřítíl Stárek a zavolal na Šimana: "Jedu z Komořan, dřív to nešlo," a rychle si sedl na židli vedle Cicky, naproti přes stůl k Šimanovi.

Karel Címal se ještě zvedl a vyběhl ze salóнку.

"Krucinál, kam zas běží?" Šiman se rozčílil a konstatoval, že jestli výbor bude probíhat tímto způsobem, tak tu budou do příštího dne. V tom se otevřely dveře a vracející se Karel Címal nahlas zavolal, aby překřičel volně se bavící funkcionáře.

"Chlapi, pingl se mi ptal, jestli má nosit pivo do salóнку..."

"Jasně, ať nosí," je hned souhlasný Kamil Anka.

Starý Pukl začal zamítavě šermovat propisovačkou ve snaze nedovolit pití piva na jednání. "Teď chlastat nebudete, vožerete se a vyřešíme kulový!"

"Anka mávl rukou: " Jen ať nosí, ty dvě piva nás nezabijou. Ale ať sem dycky přijde až po dvaceti minutách, aby nás zbytečně neotravoval!"

"Címal ještě jednou zmizel v restauraci a Porek uštěpačně k Puklovi prohodil: "teď nás umravňujete a když jste byl mladej, tak prej ste vychlastal cisternu!"

Chlapi okolo se zasmáli a Pukl se hned dotčeně ohradil: "Co ty víš o mym mládí, ty cucáku!"

Všichni se zasmáli ještě víc a Pukl se snažil alespoň v něčem zabodovat: "Ale s tím kouřením aspoň přestaňte, kdo to tu má dejchat?!"

"Já budu větrat," smířlivě odpověděl Šiman a zaklepal tužkou o sklenici. Funkcionáři se ztišili a Šiman přivítal všechny přítomné. Seznámil je s jednáním výboru a zdůraznil všem, že je nutné přijmout všechna opatření, aby Most nad Znojmem v posledním mistrovském utkání zvítězil, aby mohl postoupit do extraligy.

"Přátelé," Šiman byl nezvykle vážný, "přátelé, víte dobře, že je před námi mistrák životní důležitosti. Musíme dneska podrobně rozebrat všechny možnosti. Musíme prostě vyhrát! Vyhrát, protože i plichta není nic platná. Máme se Znojmem rovnost bodů a ve vzájemném utkání i na skóre jsme horší. Kdo tedy k tomu chce něco říct, ať se hlásí. Byl bych nerad, kdybyste se překřikovali..."

Ruku okamžitě zvedl F. O. Pukl a vyžadoval si pozornost.

"Co chcete, dědku?" byl Šiman nedůvěřivý, že zrovna Pukl, který si obvykle nechával závěrečné dlouhé slovo, má zájem zahájit debatu.

"Přátelé," začal Pukl tajemně, "musím Vám do úvodu něco sdělit!"

Veleba obrátil oči ke stropu, Anka se ironicky zasmál a Karel Herman zavrtěl hlavou. Pukl však neohroženě pokračoval: "Já jsem před měsícem poslal dotaz na Mitop, kde vyrábějí filc. Víte přece, že chceme opravit náš ring, ne?"

Chlapi zpozorněli.

"No," pokračoval Pukl, já jim poslal ten dotaz, jen dotaz a včera jsem dostal avízo z nádraží. Tak jsem tam hned běžel a představte si," Pukl rozhodil bezmocně rukama, ve kterých svíral pozlacenou propisovačku, "představte si, že přivezli celý vagón filcu..."

Chlapi okolo vyprskli a Herman vykřikoval: "Jau, jau, mě z toho klepne pepina!"

Šiman začal klepat tužkou na sklenici a nabádal ostatní, aby se ztišili. Otevřely se dveře a vešel Címal, kterému bylo divné, proč se v salóнку tak smějí, proč je tam najednou tak veselo. Cicka si utíral slzy smíchu a volal na Pukla: "Dědko dajte echo všetkým. V republike je dost oddílu, tak to snad udátě nie?!"

Pukl praštil pěstí do stolu a umíněně se zatvrdil: "Já to platit nebudu, já poslal jen dotaz!"

Svíjející se Herman se zajíkaním vyvracel dědkovo přesvědčení. "Voni se vás tak budou ptát! Je tady vagón? Je! Tak to začalujete!"

Pukl se znova ohradil a opakoval, že podal jen dotaz, že filc neobjednal a to je velký rozdíl.

Herman se ještě hlučně vysmrkal a jízlivě podotknul: "Na dotaz by vám tak přivezli filc. Budete platit, dědku..."

"Hovno," zařval Pukl. "Hovno budu platit. Ale vy si dejte pozor, až vám přijde revize na to vaše podařené hospodaření, tak budete platit vy! A budete to mít drahý..."

"Kurva, dědku, co sem pletete hospodaření..." Herman se spravedlivě rozdurdil.

"Jó, ty vaše černý fondy a podivný vejplaty, vy si myslíte, že sem blbej..."

"Dědku, neserte mně, já mam všechno v naprostym richtiku, dyk už mam po kontrole!"

"Jo, to jo, dělal vam ji známej z tělovýchovný jednoty, kámoš, stejně ste se nějak šábli..."

"Tak dědku, teď jste to přepísk!" Herman se pomalu postavil.

"Sedni si, vole!" Kamil Anka stlačil Hermana zpět na židli.

Šiman se vzpamatoval a snažil se udělat zase pořádek. "Poslyšte, teď jsou hádky to poslední, co potřebujeme."

Chlapi ztichli a v duši se tajně radovali za zpestření úvodu jednání. Jen Pukl se mračil jako sto čertů a snažil se prosadit filc do jednání.

"Dědku, až v bodě různé, teď musíme důležitější věci!" Šiman byl najednou nekompromisní. Pukl, rozhořčeně trhnul hlavou, ale mlčel a začal si dělat nečitelné poznámky do svého notýsku.

"Herman vrtěl nevěřicně hlavou a potichu, ale aby to Pukl slyšel, pronesl: "Dědek zasranej, votravnej...!" Pukl sebou trhnul, ale opanoval se a předseda oddílu pokračoval v přerušeném jednání.

"Prosím oba trenéry, aby vyhodnotili připravenost borců a předpokládanou sestavu. Cicka se tázavě podíval na Stárka a ten kývnutím hlavy vyzval Cicku, aby začal. Cicko si vzal svůj zápisník a postavil se. "Sedni si, Laci, sedni si, nejsme ve škole!" Cicko se poslušně posadil a začal hovořit: " Ako vietě, musíme vyhrát, abychom postúpili."

"Počkej Laco," přerušil ho Šiman, "ještě jsem ti neřekl jednu jobovku. K Michalovi volal ze Slovenska Jarda Malín. Boursal na motorce a má zlomenou ruku!"

"Do riti!" Cicka svým povzdechem vyjádřil i mínění všech kolegů. "No, to mění situaci. Když průsera, tak v zákrytě," povzdychl si ještě trenér a začal seznamovat ostatní funkcionáře s představou sestavy proti Znojmu.

"No dobře, tak ja to vidim takto - predpokladam, že bodovať budú Sataš, Oblouk, Ušiánsky a Koburda. Tri z nich majú borce, ktoré vždy porazili, Koburda má dorastence Mazánka. No a to je osem bodou. My však potrebujem dvanásť. Ešče, aby vyhrali dvaja. Myslím si, že by mal vyhrať aj Ludva Haloš, je veľmi nadupaný a chcel by vyhrať aj preteky. Podľa výkonou na treningách by mohol vyhrať Horák a Fryš."

Cicka se úkosem podíval na Stárka, který vehementně vrtěl hlavou. Cicka se trochu zakřenil a pokračoval: "Pepík Sataš má Páleníka, ktorého porazil pokaždé. Od posledného zápasu se Páleník mnoho zlepšil. Naposled boxoval v Prahe, kde porazil Horvátha. Je v dobrej forme, ale Sataš ho má přečteného a určite vyhrá. Oblouk narazí na Štycha, se kterym boxoval už jednou. Porazil ho po prvej raně. I když je teraz o mnoho lepší - v Prahe boxoval fifty s Čermákem - nad Obloukom nemože zvíťazit. Oblouk má takú formu, že na pretekoch by vo

svojej váhe s prehľadom vyhrál. To vám môžem dať písomne. Ďalej, Ušiansky má Vydru. To je veru dobrý borec, ale aj Milan je v super forme a každého preválcuje. Vo Znojme určito verí na zázrak, ale Milan teraz nemá v republike konkurenciu a Vydra prehrá. V ťažkej váže je Milota nemocný, zistil som, že má žltáčku a asi má s boxom koniec. Jeho náhradník, dorastenec Mazánek... je síce majstrom v dorastu, v Prahe vyhrál bez boja, ale tu Míra Stárek ho videl vo Znojme proti Němcovi z Budějovic. Porazil Němca vo druhom kole r. s. c. Ale bolo to doma a pokiaľ viem, tak Koburdy sa bojí, má z neho veľký rešpekt, tak to by sme mali využiť, teda Koburda.

Cicko sa odmlčel a napil sa piva. Pak si utrel hrbetom ruky ústa a pokračoval: "Myslel som, že Jarda Malín sa doma vytáhne, ale keď si zlomil hen tu ruku..., tak musíme improvizovať!"

Rozhlédol sa po ostatných, jakoby u nich hľadal podporu a pak rozpačite vysvetľoval svoje predstavy. "No, Zavadil, Zavadil bude muset shodiť a jít na Trinera..."

Odmlčel sa a uprene sa zadíval na Šimana. Ten jakoby cítil Cickův pohľad, vzhľad od bloku a vybídl Cicku, aby pokračoval.

"No tak, Láďo, pokračuj..."

Cicka si chraptive odkašlal: "ostatný, ostatný, - Váša má Honzátka, ešte s ním nevyhrál a nazdáva sa mi, že ani teraz. V Prahe boxoval Honzátka vo veľkom štýle. Je veľmi nadupaný. Váša mal chrípku a dlho netrénoval. Tady body budú ťažko. Ako som už povedal, tak Ludva Haloš by mohol vyhrať na Landom. Landa vyhrál dorastenecký turnaj Strandžata v Bulharsku. Videl som to v telke, je to technik s tvrdým direktom. Je veľmi rýchly a dovedie využívať chýb súpera. Ale Ludva veľmi snesie. Má neuveriteľný fyzický fond, chodí denne behať a trénuje aj individuálne každý deň. Je doma, má šancu a ja mu verím."

Cicka sa ešte poďíval do svojich poznámok a po chvíľke mlčenia sa opäť rozhovořil.

"Plicna bude mať Práška. Prášek je v širšom výbere do reprezentácie. V Prahe vyhrál k. o. nad Dusilem a Dusil je tiež v širšej reprezentácii. Keby Plicna vyhrál, tak to bude zázrak. K Práškovi by som chcel ešte říct, že fauluje. Tluče pod pás a za uši. Keď rozhodca není u něho. Plicna toto nezná, tak uvidíme. A na závěr by som takto povedal - chlapci sú dobre pripraveni a na zápas sú poriadne nažhaveni. Já to vidím tak, že by sme mali dvanásť osem vyhrať!"

Šiman se na chvíľku zamyslel, poďíval se do poznámok a pak na Stárka.

"Míro a jak to vidíš ty?"

Stárek sešpulil rty, udělal dramatickou pauzu a zvolna začal seznamovat ostatní se svým názorem. " víte, já v podstatě souhlasím s Láďou." Smířlivě pak pokračoval: "Podle mého bych ale Fryše na Broučila nepostavil. Broučil je malej. Je to divoch, kterej chodí k tělu a Bohoušovi utrhne palici. Za chvíli bude mistrovství a Fryš si taky nemusí zaboxovat, protože Broučil ho udělá. A Čudla Zavadil by to mohl zvládnout líp. Umí u těla i udržet dištanc. Myslím si, že by bylo lepší přehodit váhy. Zavadil by se utkal s Broučilem a Bohouš Fryš by měl Trinera. Tam by mohly být body v obou vahách. Triner je síce ranař, ale Bohoušovi ten jeho styl dost vyhovuje."

Cicka ho soustředěně poslouchal a když Mirek skončil, vylétl jako píchnutý šídlem: "Ty, chumaj, já ti říkám, že Fryš doma vyhrává!"

"Ale, vždyť tomu sám nevěříš!" Stárek pořád mírně oponoval Cickovi. Cicka se rozohnil a začal házet argumenty: "Do riti, Ruda je frajírek a ešče chlastá. Já viem, že box má od boha, ale Broučil mu ustele hned v prvom kolu... chlastá a nemá formu!"

Mirek nedůvěřivě vrtěl hlavou. "Člověče, jak to můžeš vypustit z huby, tys úplně zaslepený. Zavádil a chlastat? Ten si dá maximálně dvě deci bílýho jako střik... Teda, Lád'o, to teda úplně blbě přeháníš!"

"Cicko byl celý vzteky zsinálý. "Hele, ty si s ním každý den, čo? Ty vieš kam chodí, kde sa nachádza a pre úplne zmapovanie vyslychaš jeho babu po hospodách!"

Stárek vyvalil oči a prudce se otočil na židli k Cickovi jako uštknutý. "Bud' zticha nebo..."

Také Cicka sevřel pěsti a útočně se zeptal: "Nebo čo nebo čo...?"

Všichni v salónku mlčky sledovali hádku obou trenérů, až se předseda Šiman konečně vzchopil a prudce udeřil pěstí do stolu a zařval: " Teda pánové trenéri, vy jste asi oba zešíleli. Fakticky zešíleli. Jiný vysvětlení pro to nemám." Pak zavrtěl

-57-

hlavou a do nastalého ticha dodal: " víte byl bych rád, kdybyste na sestavu měli stejný názor.

Respektuji i to, že se v něčem různíte, ale byl bych rád, kdybyste se chovali jako dospělí, rozumní lidé a ne jako hulváti!"

Salónek se rozšuměl hlasy funkcionářů a Címal udělal tečku: "Tak postupu zdar, pánové!"

Nikdo se ani nezasmál. Cicka se ošíval, až ze sebe vyrazil: "Stárek, si kokot jako stovka rúra!"

Stárek se akorát chystal napít z půllitru. Těsně před ústy se zarazil a prudce vychrstnul zbytek piva Cickovi do tváře. Cicka vylétl ze svého místa a pravým direktem trefil Mirka do ramene, který spadl se židle na zem. Okamžitě se vymrštil a chtěl se vrhnout na Cicka. To už ale chlapi, kteří seděli poblíž, je tahali od sebe. Cicka si utíral rukávem tvář a pocákaná prsa.

"Vy jste blbci, jako malí kluci, fakticky. Ostatní bafuňáři byli chováním obou trenérů pohoršeni. Předseda Šiman se vzpamatoval a rozčileně zvýšeným hlasem je upozornil, že takové chování nebude již napříště tolerovat. "Udělám takové opatření, že se nebudete stačit divit," zahrozil oběma kohoutům a dodal: "A myslím to úplně vážně, to si pište!"

Rozhostilo se zase ticho a Šiman už klidněji hovořil dál: " Chlapi, já nevím, jde nám o společnou věc nebo si tady chcete vyřizovat osobní účty a..."

Cicka ho žalobnický přerušil: "všeci ste viděli, že ja som nezačal..."

"A dost!" nezvykle ječivým hlasem zařval Brtník.

Rozhostilo se na okamžik hrobové ticho do kterého cvakly dveře salónku. Vešel zdráhavě číšník a nesl plato piv. V nastalém tichu se opatrně zeptal: "dá si někdo piviště?" Několik chlapů se přihlásilo a do vznikajícího šumu Pukl za všechny začal odmítat: "Teď ne, dyť je utopíte. Nejdřív chlastaj a pak se hádaj!"

Michal Brtník ihned převzal iniciativu a nakázal vrchnímu, aby tam všechna piva nechal, že si je rozhodí. Požádal ho, aby na účtenku napsal piva, že po schůzi to zaplatí. Pak vyběhl ostatní, aby, kdo nedopil, tak rychle učinil, aby si číšník mohl sebrat prázdné sklo. Když odešel, pokračoval Michal v převzaté iniciativě: "Pánové,

tohle fakticky nikam nevede. Pojd'te budeme pokračovat, ale prosil bych s elegancí. Ostatní souhlasně pokyvovali hlavami, jen Cicka se Sládkem seděli jak dva načepýření kohouti. Brtník pak pokračoval: "když už jsem si vzal slovo, tak vám řeknu svůj názor. Brtník se napil z plné sklenice a řekl: "hele, chlapi, já jsem ten poslední, kdo by chtěl trenérům zasahovat do sestavy. Pokud se ale naši prdlouši nemohou dohodnout, tak za ně rozhodneme my. Všichni tady jsme bývalí boxeři. Někteří z vás jsou aktivními sudími, všichni oba kluky známe a vidíme je při tréninku, tak si každý, jeden po druhém, řekneme svoje."

Franta Veleba i Kamil Anka ihned souhlasně přikyvovali a Címal se přihlásil:

"A co prohodit váhy. Bohouš by shodil a šel na Trinera a Zavadil na Broučila. To by bylo přece řešení, co říkáte chlapi," obrátil se na trenéry.

-58-

Cicka rezignovaně pronesl: Ale áno, ja som to už Bohoušovi rikal, ale nechtěl, že je vraj už nashazovaný dost'!"

Porek ožil a hne si přidal svoji t'afku: "Vidíte, trenér se ptá borce, jestli chce nastoupit. Nechce to od tebe taky písemně?" snažil se být Porek ironický.

Mírek Stárek souhlasil a dodal: "Tady je právě problém, Láďa je na ně moc měkkej..."

Cicka se znovu na židli vztekle otočil a zlostně vyprsknul: "Říkal som ti, abys mlčel..." Po chvílce přemýšlení pak mínil: "Oni také můžou pohnuť váhama..."

Obrátil se znovu na Stárka a posměšně se zeptal: "A čo potom? Nastúpiš snad ty alebo postavíš mňa, či Šimana?" Všichni se zaradovali, že Šimana, protože on byl jediným členem výboru, který nikdy neboxoval.

Šiman reagoval výhruzně: "Pánové, já vás varuju..."

Přerušil ho Porek a hned vysvětloval: "Já jsem v poslední době pískal několik zápasů a viděl kluky v akci a můžu zodpovědně prohlásit, že Fryš by měl jít na Trinera a Zavadil na Broučila!"

Eda Vojta suše zakašlal a rychle se přidal: "Jo, Zavadil je lepčí. Já jsem taky pro to, aby Zavadil byl nasazen na Fryše!"

Všichni kolem vybuchli a srdečně se chechtali. Herman posměšně na Vojtu volal: "A Stárka nasad' na Cicka, ty vořechu!"

Vojta se hned opravil a omlouval: "No splet sem se, no splet, myslel sem Zavadila na Broučila." Anka s Velebou i ostatní funkcionáři se přidávali k názoru, aby se prohodili váhy, ale F. O. Pukl se snažil rozbít jejich sjednocování naléhavým dotazem, zda by se mohli dohodnout o tom filcu. "Pánové, já ho neobjednal, já ho platit nebudu!" Nikdo ho však nebral na vědomí a Cicka vykřikoval do shromáždění: "A čo když Bohouš Fryš neshodí. Na trénigu mal presně a do zápasu už zostáva len niekoľik dní..."

Herman ho netrpělivě přerušil: "Ale shodí, shodí, vždycky shodil. A tak to bude nejlepší!"

Brtník se všechny snažil uklidnit a vyslovil svůj názor, že by se to všechno mělo ještě zvážit, že Triner taky není žádná procházka růžovým sadem. Nakonec ale se přiklonil k té alternativě, kdy by měl nastoupit Fryš proti Trinerovi.

Předseda Šiman se pomalu začal vztekat když se diskuse začala zase rozměšňovat, podrážděně ji ukončil a řekl nasupeně: "Krucí, ve welteru prostě nastoupí Fryš, Zavadil půjde v první střední. A když Bohouš neshodí, nastoupí dorostenec Gerhát. Je mistrem republiky! A ty," obrátil se na Cicku, "budeš respektovat rozhodnutí výboru!"

Všichni se na Šimana udiveně zadívali a Porek přímo nadskočil na židli. "Hergot, Šimane, to snad nemyslíš vážně. Ted' Gerháta. Dyk ten nemá žádný zkušenosti a nám de, doprdele, o postup, ne?!"

Cicka se zvedne a zahlásí schůzi: "Tak to ja něbudem poslúchat'! Bez pozdravu odchází pryč. Ve dveřích se málem srazil s číšníkem, který nesl nové plné plato pív. "Vrat' se zpátky, ty berane!" Jirka Šiman marně volal za odbíhajícím Cickou.

Jirího narození čekali rodiče Šimanovi hodně dlouho. Otec Šiman si vyčítal: kruci, že zrovna já mám v pytlíku vítr.

Slavil zrovna čtyřicáté šesté narozeniny. Jeho žena se chovala nějak jinak, než byl Šiman zvyklý. "Co je, Bětko, co se to stalo?"

Alžběta Šimanová ho objala a opatrně ho uchopila za ruku. Přiložila si ji na břicho a rozhodla: "Narodí se v červenci a bude se jmenovat Jiříček."

Jirka byl postaršími rodiči hýčkán a měl všechno, na co si vzpomněl. Ve škole se dobře učil a pak nastoupil v Mostě na strojní průmyslovku. Protože bydleli v Lounech, rozhodli se jeho rodiče, že se přestěhují. Vyměnili si byt a nastěhovali se na Stalingradskou čtvrť. Před maturitou Jirkova maminka zemřela. Ve dvaasedesáti letech. Šiman mladší byl zdrcen a hned po maturitě byl odveden na vojnu. Do Benešova u Prahy, kde je vojna pro vrahy, jak říkali jejich mazáci. Po dvouměsíčním přijímači byl odvelen do Tábora, do školy pro důstojníky v záloze. Vyřazen byl jako svobodník absolvent, hned na to dostal desátníka a za měsíc četaře. To už byl zpátky v Benešově.

Když měli noví vojáci přísahu, měl Jirka rok vojny za sebou. Po přísaze se vrátili do kasáren a kluci z čety za ním přišli: "Soudruhu četaři, pojd'te s námi večer to oslavit do Černého koně. Pojd'te, zveme vás!"

Jirka šel. Byl to takový smolný večer. Ještě, než vešel do sálu restaurace, stávil se na WC. U zrcadla se snažil zvelebit, ale protože zrcadlo bylo jen do půli těla, nemohl si všimnout, že si nechal rozepnutý poklopec, ze kterého mu koukal cíp zelené vojenské košile. Veselí, které po příchodu do sálu vzbudil, přičítal svojí image. " Soudruhu četaři, kouká vám košile", řekl malý pihovatý voják u stolu. "No jo, tak dík," Šiman si dal ruce dozadu a začal si zastrkávat košili do kalhot."

"Tam ne," voják je trochu rozpačitý, "kouká vám z poklopce."

Šimanovi se ten večer ani nechtělo tancovat. Pak se odvážil, ale dostal košem. Dívka už měla stabilního vojáka, a tancovala jen s ním.. Druhá si pro něj přišla sama, ale Šimanovi se vůbec nelíbila. Byla velká, vyzáblá a občas jí ulítlo sprosté slovo. Tak se vrátil ke stolu a začal se tiše opíjet. Když začala rvačka, byl už notně nacamraný. Úplně nechtě se dostal do chumlu rváčů a dostal ránu na oko. Chytil prázdnou židli a praštil s ní po útočníkovi. Ten uhnul a židle trefila majora

Brabce, velitele praporu, který přišel na letmou kontrolu.

"Pamatujete si, že u mne budete mít po prdeli do konce vojny," řval na něho

v Tábořských kasárnách a osobně mu strhl jednu frčku z výložek. Jirka se stal zase desátníkem absolventem. Po novém roce byl převelen do Horažďovic, po čase povýšen na četaře a velel zaměřovací četě.

Pak hráli na místním hřišti fotbal a Karel Sobol ho upozornil, že jeho fotku viděla na společném snímku Květa Harenčáková, která se v pět přijde na stadion podívat.

-60-

"Líbíš se mi, Jirko, začala bez okolků namlouvání. Její husté, dlouhé havraní vlasy Šimanovi učarovaly. Hned první neděli po setkání byl u Harenčáků na obědě. Květin

otec ho zpovídal a zdálo se, že byl spokojen. Harenčákovi bydleli na náměstí, naproti hotelu a Harenčák otec naznačil, že kdyby v Horažďovicích zůstal, mohl by bydlet u nich. Práci najde. V Papírnách hledají mladé techniky pořád.

Nakonec se Jirka vrátil po vojně do Mostu a nastoupil jako technik u Technických služeb. Květa chvíli vzdorovala, ale pak přece jen přijela za Jirkou a zakrátko se vzali. Šiman starší se odstěhoval k důchodu na chatu k Nymburku a nechal mladým byt v novostavbě. Květa nastoupila u Restaurací jako servírka a pracovala v Kosmosu.

Jednou Jirka doma zbláfoval, že jede na školení a bude pryč přes noc. Domluvil se s Dášou, která pracovala v divadle jako účetní. Ve dvě v noci se rozhodl, že se domů přece jen vrátí. Byla to blbost, jak po čase tvrdil Jiří. V jeho posteli spal cizí chlap a měl jeho pyžamo. Po krátké rvačce, ve které měl cizí vetřelec navrch, si Jirka sbalil svoje svršky a odešel zpět k Dáše.

Po rozvodu nechal Květě byt i zařízení, a jemu zůstala škodovka stodvacítka.

Když hledali na národním výboru vedoucího odboru dopravy a komunálních služeb, přihlásil se a mezi několika uchazeči byl nejlepší. Během několika dnů přestoupil na nové pracoviště a brzy se skamarádil s Michalem Brtníkem, který na odbor obchodu a služeb často docházel. Brtník ho vzal sebou na výbor boxu a ambiciózní Šiman se stal brzy předsedou oddílu. A byl to právě on, který po Brtníkově absenci ve výboru, způsobené jeho rozvodem, Brtníka zpět do boxu přitáhl.

"Ten Šiman to v Mostě rozpumpoval," radoval se předseda sekce boxu na

ÚV ČSTV Savák. Vůbec bych se nedivil, kdyby tenhle agilní oddíl postoupil brzy do extraligy." Sám kdysi v Mostě působil a myslel to upřímně.

Jirka Šiman věnoval boxu hodně. Někdy se u něj v kanceláři scházivali další funkcionáři, když bylo potřeba něco vyřešit hned. Ale jak už v českých duších bývá, úspěchy jednoho, jsou pro druhé černou můrou.

"Soudruhu předsedo," referoval Pučelíkovi jeden z Jirkových kolegů, "nedostal jsem pro odbor od Šimana dost peněz na májovou výzdobu."

"Ale Franto," hájil se Šiman na následném "koberečku." "Já jsem část peněz musel přesunout na opravu silničního přivaděče do Chanova. To bylo momentálně důležitější, než přeplácáná okna na prvního máje!"

"Soudruhu," pravil pomalu a zlověstně Pučelík, "o tvých politických postojích si budme muset popovídat jindy a jinde!"

Kvartální odměny si cestu k Šimanově výplatě nenašly.

"Splácela jsem z nich ledničku," mrzí se jeho nová družka Dáša. "Zrovna teď, když budeme mít malé..."

-61-

"Ještě, že mám svůj box," raduje se Jiří a se svými sportovními kolegy dělají všechno pro to, aby se v Mostě boxovala extraliga. Během dvou let se ustavila kvalitní trenérská dvojice a vybudoval se hráčský kolektiv takové úrovně, že někteří

jeho jednotlivci byli uznávanými špičkami mezi boxerskou elitou. Obměnil se výbor, do jehož řad přišli lidé, kteří boxu rozuměli a měli snahu nezištně pomáhat.

Jiří Šiman, předseda oddílu boxu, stál před svým životním snem.

Lád'a Cicka si v běhu zapínal svoji koženkovou bundu. Když vyběhl z restaurace zpomalil a zastavil se. Uvědomil si, že nezaplatil za dvě piva a chtěl se vrátit. Než se ale odhodlal, rozletěly se dveře restaurace a z nich vyběhl Mírek Stárek. Zarazil se, když uviděl Cicku a pomalu k němu přistoupil Cicka se zamračil a otočil se k Mírovi zády. Mírek ho obešel a řekl: "Lád'o, promiň, byla to ode mne pěkná blbost!" Jeho kolega neodpověděl, zastrčil ruce do kapes a vydal se směrem k tramvajové stanici u internátu. Stárek ho následoval a na klouzajícím rozbředlém sněhu ho dohnal.

"Lád'o, no tak už se nezlob, přece kvůli takový kravině se nebudeme hádat!"

"To si celý ty, ty chumaj, najskvor děláš kraviny, rozoserieš celý výbor a pošťeš proti mojmu plánu a pak na mňa leješ pivo. A čo chceš, abych ti poďakoval?"

Cicka se na chvíli odmlčel a pak začal znova vyčítat: " Počul si Šimana, že vřaj postavíme Gerháta. A to je tvoja práca. Stejně nastúpi oba, Zavadil i Fryš, keď si Malín zlomil tu ruku."

"Ale jo, Lád'o, já si jen myslím, že Triner by byl pro Bohouše přijatelnější."

" No vidíš, už zasa, "začal se čertit Cicka a vykročil rychleji a chtěl přejít silnici.

"Počkej," chytl ho Mirek za loket, "vlítneš pod auto!" Cicka byl otočený k Mirkovi a nedával pozor. Po silnici se blížila dvanácttrojka a Cicka jí málem vstoupil do dráhy. Počkali, až auto přejede a pak přešli k tramvajové stanici. Byla prázdná.

"Lád'o, nech už toho!" Mirek se znova snažil Cicku přesvědčit, aby se na něj nezlobil.

"Vieš čo, tady máš dvacku, vráť se do reštauracie a zaplať za mňa dve piva, ktoré som tam ostal viset!" Cicko vytáhl peněženku z náprsní kapsy bundy, zalovil v ní a vytáhl dvě desetikoruny. Stále zamračený hleděl nepřátelsky na Stárka.

"Prosímtě, já už pivo zaplatil, schovej si to!"

Lád'a Cicka ještě chvíli držel peníze v ruce a pak je hodil do rozšlapaného sněhu. Právě přijížděla tramvaj. Cicka postoupil k otevírajícím se dveřím u řidiče a nápadně nahlas se s ním zdravil. Pak se ještě obrátil ven a Stárkovi vmetl do tváře: "To ti

nezapomenem, ale neboj sa, božie mlyny melú pomali, ale melú!" Otočil se zpět do tramvaje a zůstal stát na schůdcích, aby Mirek nemohl do vozu nastoupit.

Ten si povzdechl, sehnul se pro dvě pohozené bankovky, strčil je do kapsy, rozhlédl se, zda nejede auto a odešel zpět do salónku restaurace Sportovní haly.

-62-

XVII.

Náměstek ředitele Michal Brtník si neliboval v honosných kancelářích. Když

v Prioru nastoupil, nechal odnést sedací soupravu a upravit kancelář, aby mohla sloužit i poradám vedoucích jednotlivých úseků. Okolo zasedacího stolu, který byl ve tvaru T připojen k psacímu stolu, stály polstrované židle skýtající minimální pohodlí.

Michal vysvětloval, že kancelář není na vysedávání, ale na jednání. I tak se mu divili, protože každý, kdo měl svoji kancelář, snažil se ji vybavit od barevné televize po nejmodernější kancelářskou techniku, která v té době byla dostupná na trhu.

Michal neměl ani televizi, ani radiomagnetofon, ale zato na stěně měl velkou obrazovou tapetu s mořským motivem. Od stolu na ni přímo hleděl a bylo mu s ní dobře.

Následující den, po výboru oddílu boxu, měl hned ráno naléhavý telefon. Volala manželka ředitel Pioru a byla velmi nešťastná. Svěřila se Brtníkovi, že jejímu manželovi se dramaticky zvýšil krevní tlak a lékař na pohotovosti, kam se ještě v noci zajel nechat ošetřit, rozhodl, že ředitel neředitel, musí pacient ihned zůstat v nemocnici.

Brtník okamžitě zašel k sekretářce Alence Krämerové, která v zájmu úspory mzdových fondů, pracovala pro ředitele i jeho náměstka současně. Michal se ji snažil zaměstnávat co nejméně a agendu vyřizoval hlavně se svými vedoucími provozů.

U sekretářky se dozvěděl, že také jí už volala manželka ředitele a tak Alenka s činorodostí jí vlastní, připravila podklady pro vyřízení nejnaléhavějších úkolů.

Alenka už překročila čtyřicítku, ale vypadala mladší. Tvářila se velice nepřístupně a mnozí o ní říkali, když uviděli její obličej s kovovými skly, orámovaný krátkou blondatou kšticí, posazený nad vyvinutým poprsím, které bývalo nemilosrdně natlačováno do blůzek a svetříků budící zdání, že jsou o číslo menší, říkali, že je metr daleko větší, než sám ředitel. Alence to lichotilo i když se kdysi dozvěděla, že mezi zaměstnanci má přezdívku Alena I. Nadutá.

"Alenko, staral se Michal, když tu není šéf, tak musím urychlit přípravu setkání s těmi Francouzi."

"Budete asi potřebovat pana Chocholouše, ne?"

"V první řadě jeho," souhlasil Brtník, "Víte co, zavolejte mi ho hned teď, já s ním proberu jednotlivé body a dohodnu s ním, co má připravit."

Brtník vzal desky z umělohmotného materiálu, otevřel je a zkontroloval jejich obsah. Byl spokojen, bylo tam vše, co potřeboval. Ostatně, na všech papírech u razítka vyřídit, viděl napsané svoje jméno.

"Alenko, je tady ještě něco, co by hořelo?"

"Už nic, jen ještě musíme zkompletovat hlášení pro Francla na ONV, týkající se prodeje v porovnání se sledovaným obdobím minulého roku."

"Kdy je termín?" chtěl vědět Michal a když se dozvěděl, že za tři dny, mávl rukou se slovy, že to může ještě do zítřka poslat. "Maximálně to tam můžu zítra odnést osobně, odpoledne. Nebo, když mi zbyde čas, tak to dodělám dneska a hodíte to do pošty. Na ONV si potrpí na oficiální poštu spíš, než na upoceného kurýra," zasmál se Michal a odešel pracovat do své kanceláře.

"Alenko, obrátil se ještě ve dveřích, Alenko, toho Zdeňka Chocholouše mi zavolejte, prosím vás, radši hned teď."

"Jistě, " usmála se Alenka a na telefonní soupravě začala vytáčet číslo do drogerie.

"Dále," odpověděl Michal na energické zaklepání dveří jeho kanceláře. Do místnosti vešel usměvavý pětatřicátník, který měl přes civilní oblek navlečený bílý plášť. Vedoucí drogerie Zdeněk Chocholouš.

Byli si s Michalem sympatičtí. Brtník se zúčastnil jednoho večírku, kde se potkal se Zdeňkem. Ten byl vůdčí osobou společnosti a s doprovodem kytary zpíval krásné písničky. Měl velmi dobrý hudební sluch i hlas a Michal rád poslouchal Zdeňkovu vlastní skladbu, kterou s bratrem složili k narozeninám jejich maminky. V práci byl Zdeněk dříč a spolehlivý vedoucí.

"Dostanu přidáno?" chtěl vědět veselý Zdeněk, když vešel do kanceláře.

"Jo, to jo," souhlasil rychle Brtník a vzápětí upřesnil: "Jasně, Zdeňku, dostanete přidáno, ale práci!"

"Taky dobrý," rezignovaně souhlasil Zdeněk a na výzvu Brtníka se uvelebil na židli u jednacího stolu.

"Šéfe, jsem jedno velké ucho!" Chocholouš si položil na stůl diář a otevřel. Několikrát zalistroval, až našel patřičnou stránku a upřel na Zdeňka tázavé oči.

Brtník chvíli dramaticky prodlužoval pauzu a překládal papíry v otevřených deskách. "Jo, tady... Zdeňku... nebo ještě jinak, slyšel jste, že starej je ve špitálu?"

"Ne. Je to něco vážného," strchoval se Zdeněk.

Brtník pokrčil rameny - "mluvil jsem ráno telefonem s jeho ženou. Byl v noci na pohotovosti a hned si ho tam nechali. Snad tlak nebo co," pokrčil znova rameny Brtník.

"Kruci, zrovna teď, když začíná pomalu vánoční období."

"No, snad to dobře dopadne," povzdechl si náměstek a pokračoval: "já vás sem zavolał ale kvůli jiné věci. Volal doktor Pivovarčí, tajemník generálního ředitele, že k nám přijedou na návštěvu Francouzi. Včera snad už taky došly nějaké podklady. Tady v deskách mám jen program té francouzské skupiny. U nás budou příští týden ve čtvrtek. Francouzi pracují v oblasti drogerie a dělají u nás průzkum trhu, Hlavně je zajímaví voňavky, parfémy, mýdla, šampóny a prací prášky..."

Chocholouš, který ho pozorně poslouchal mu vpadl do řeči: "A čím je pro ně Most tak zajímavý?" Brtník sešpulil rty: "Ale to není tak těžké uhodnout. Uvědomte si, že na Mostecku je velká kupní síla a tím také předpoklad velkého odbytu."

"A jak tu budou dlouho?" chtěl vědět Zdeněk. Brtník se s úlevou usmál. "Naštěstí jen chvíli. Projdou naším obchodákem a pak budou besedovat s vedoucími provozů. Bude to s malým občerstvením u ředitele. Pak je předhodíme Franclovi na okres. Ten pro ně má nějaký program. Asi je vezme do Sedlece do pivovaru."

"Takže já mám udělat co?"

"Připravte, Zdeňku, krátkou zprávu o tom, co se nejvíc prodává v členění zboží, které jsem vám vyjmenoval..."

"To se mi vejde na lístek od tramvaje," směje se Chocholouš.

Brtník se rozesmál: "ale to mu, proboha, přece snad říkat nechcete!"

Chocholouš se taky rozesměje: " Vždyť oni to moc dobře vědí, proč by sem jinak jezdili?"

Brtník si sundal brýle a přejel unavené oči. "Tak jsme domluveni; sortiment, odbyt, požadavky zákazníků a přidejte k tomu něco málo omáčky! Pozitíí to sjedeme

už načisto. Tak dík."

Michal se zvedl a Zdeněk ho ihned následoval a odcházel z kanceláře. Před dveřmi se ještě zastavil. "Šéfe, já mám ale pozitíí dovolenou!" Brtník se usmál. "No nevadí, sejedme se tedy zítra," vzal do ruky diář a nařídil: "Zítra ve čtrnáct. Můžete?"

Chocholouš se krátce zamyslel a pak souhlasil. Oba muži se pozdravili a Brtník si znova sedl k otevřenému diáři. Chvilí se rozmýšlel, pak zavřel desky a odložil je na kraj stolu. Vytáhl jiné desky, na kterých bylo fixem velkým písmem vyznačeno: VYŘÍDIT! Otevřel je a prolistoval několik papírů, které byly uvnitř desek. Jeden z papírů nechal před sebou na stole a desky odložil. Natáhl se k telefonu a zmáčkl červené tlačítko.

"Krämerová," ozvalo se z telefonu, který byl přepnut na hlasitý hovor.

Brtník požádal sekretářku, aby k němu na dvacet minut přišla, že ji nadiktuje dopis. Za chvíli se Krämerová dostavila a zůstala stát před Brtníkovým stolem.

"Sedněte si, Alenko. Dnes je poslední den na tu stížnost. Vlastně zítra. Ale já už bych to měl raději hotové dneska!"

Alena si obřadně sedla a otevřela zápisník v kožených deskách. Otevřela zlatou propisovačku a vybídla Brtníka, že je připravena.

Brtník se trochu zašklebil.

"Zase ten notorický stěžovatel Vítrovec."

Alenka nadzvedla obočí a zavrtěla hlavou. "Ten chlap je fakticky magor. Jen nám přiděluvá práci! Já bych ráda věděla, kde vůbec dělá!"

"V Konstruktivě nějakého technika. A představte si, že to je můj někdejší, velice talentovaný spolužák, který svůj talent utopil v moři!"

"V moři?" upřímně se podivila sekretářka.

"Jo v moři, ale v moři kořalky," pohoršil se Brtníka a Alenka si hluboce povzdechla. " S vámi taky jeden neví, kdy mluvíte pravdu a kdy blafujete!" "Teď samozřejmě mluvím pravdu," dušoval se náměstek.

"A na co si ten Větrovec zase stěžuje?" zeptala se zvědavě Alenka,

"Prý neměla prodavačka v lahůdkách čelenku."

"Čelenku? A která to měla být?"

"Marie Žirovnická. Ale ona mi tvrdila, že ji kolegyně upozornila, že má členku ušpiněnou, tak si ji sundala a šla vyměnit. V tom se přihnal Vítrovec a začal ji obviňovat, že členku nenosí a podle předpisu ji musí mít. Prý u bufetového stolu pil pivo a čekal na svou příležitost."

Alenka se zatvářila nedůvěřivě. "Maruška Žirovnická je solidní, ta, s prominutím, nekecá!"

"No jo, ale podle úředního listu jsme povinni stížnost prošetřit a seznámit

s výsledky šetření stěžovatele! Takže to musíme sepsat a uvědomit Vítrovce."

Brtník se zavrtěl na židli a obrátil list, na kterém byla stížnost napsána.

"Já jsem na druhou stranu napsal několik poznámek, tak buďte tak hodná, já vám nadiktuji odpověď."

Alenka přikývla a upravila si hodinky s kovovým řemínkem, které se jí na zápěstí otáčely. Vzala zlatou propisovačku. "Jsem připravena, šéfe."

Brtník se chystal začít diktovat, ale jeho snahu zastavilo drnění telefonu.

"Prior, u telefonu Brtník, prosím..." Michalova tváře se pomalu roztahovala k úsměvu. "Nazdar, Jiří, jak se máš?" Odmlčel se a najednou se přestal usmívat. Na výrazu jeho tváře bylo vidět, že se děje něco hodně špatného.

"Cože Šimane, řekni, že to není pravda!" Brtník ještě chvíli poslouchal a kroutil nevěřičně hlavou.

*

"Jirko, co děláš, můžeš se uvolnit...?"

*

"tak za půl hodiny se sejdem u Rybárny..."

*

"kdo že se jde...?"

*

"prosím tě, kde se tam vzal Pukl? Ten dědek má čich na průsery...!"

*

"tak za půl hodiny, ahoj."

Brtník ztěžka položil sluchátko a hleděl nepřítomně před sebe. Sekretářka ani nehlesla, jen s překvapením zírala na popelavou náměstkovu tvář.

"Stalo se něco," Alenka tiše položila otázku.

"Alenko," Brtník jen ztěžka zadržoval dojetí, Alenko, volal mi Šiman, že Míra Stárek, náš trenér v boxu, takový ten elegán, brzy ráno zemřel..."

"Proboha," sekretářka Alenka si přikryla pěstěnou rukou ústa. "Co se mu stalo, naboural v autě? On jezdil jako Širón s tím jeho renaultem."

Brtník mlčky vrtěl hlavou a pak ze sebe vypravil: "Někdo ho prý zabil. V jeho vlastním bytě. Když ho ráno přivezli na ARO, ještě snad žil, ale zemřel, když ho prý napojovali na budíky..."

-66-

Rozhostilo se ticho. Brtník si sundal náhle zapocené brýle a po tvářích mu stékaly dvě slzy. Sekretářka se zvedla. "Pane Brtník, já půjdu k sobě, uděláme to později!"

"Tak díky, Alenko. Řekněte, prosím, Vaškovi Hartmanovi, že tomu tady dneska velí. Já teď rychle běžím za Šimanem. Musím hned, jde sem starej Pukl. To bych

s ním strávil zase celé dopoledne. Až přijde, tak mu, prosím, udělejte kafčo a řekněte mu, že tady už dneska nebudu."

"A zítra budete?"

Brtník přitakal. "Jasně, že budu. Já se vrátím ještě dnes k večeru. Pro cizí tu ale dneska nebudu, ano?!" Michal vytáhl ze skříně flaušový zimník, navlékl ho a odešel na schůzku s předsedou Jiřím Šimanem.

XVIII.

Když dorazil Šiman k prodejně zvaná Rybárna, Brtník tam ještě nebyl. Vzduchem poletovaly mokré studivé vločky a foukal vlezlý větřík. Šimanovi se nechtělo čekat venku a tak vešel do obchodu. U pultu s rybami stály dvě zákaznice a tak si Šiman stoupl za ně. Objednal smaženou makrelu s rohlíkem, zaplatil a odnesl talířek s rybou ke stolům, kde kupující mohl svoje zboží ve stoje zkonzumovat. Stoly byly tři a Šiman si vybral místo, aby dobře viděl z výlohy a nepřehlédl Brtníka, se kterým měl domluvenou schůzku.

Opatrně rybu rozpůlil a vyňal hřbetní páteř. Pustil se s chutí do makrely a pozoroval venku chodící lidi. Hlavou se mu motaly neuspořádaně myšlenky. Snažil se soustředit a uhodnout, co se vlastně stalo. Ráno, když mu volal vedoucí tajemník Košvanec zlou novinu, Šiman nejdříve dost dobře nerozuměl a pak ho napadla bláhová myšlenka, že je to je dočasně, že se zase Mírek Stárek probudí, že ho doktoři obživnou. Pak si ale hned uvědomil, že je konec, nicméně, v koutku duše pořád svítila jiskřička naděje, že Mírek není ještě mrtvý. Polknul větší sousto i s kostí a kuckal a cítil, jak mu kůstka klouže jícnem. Nebyla tvrdá a špičatá, jen ho dráždila.

"Chceš bouchnout do zad?" staral se Brtník, který se z čista jasna objevil před ním.

"Spolknul jsem kost," zažaloval Šiman. "Čau, Michale, dostal jsem najednou hlad," řekl provinile, když konečně soustu polknul.

"No jo," konejšil ho Michal, "já mám hlad furt!"

"Tak si dej taky makrelu. Je fakt dobrá, čerstvá."

Raději ne. Já když se rozežeru, tak potom nevím, kdy přestat," usmál se Brtník a hned zvažněl. "Šimane, já ti tomu pořád nemůžu uvěřit. Bylo ho plno, byl samá ženská..., člověče, kdo moh mít zájem, co ti vůbec Košvanec řekl?"

Jirka dojedl a s plnými ústy hledal po kapsách kapesník.

"Počkej," Michal ho zastavil a šel k pultu pro ubrousek. Podal ho Jiřímu, který se pečlivě utřel a zmuchlaný ubrousek hodil do talířku na rybí pozůstatky.

"Dík," řekl smutně. "Víš, Košvanec mi zavolal, akorát, když se objevil Pukl. Přišel zase kvůli tomu filcu. Já se z dědka zvencnu! No a Košvanec mi řekl, že mu volal kapitán Horták z kriminálky. Že ráno Mirka našla v obýváku na podlaze nějaká Vlasta, co s ní teď chodí a že po prvním ohledání se jedná o násilnou smrt. Ta Vlasta

prý uvedla, že z bytu nic nezmizelo, tak asi nešlo o loupežnou vraždu. Je to vražda s neznámým motivem. A další špatná zpráva. Sebrali Cicku, byl prý poslední, kdo s ním byl viděn."

Michal pozorně poslouchal a za skly brýlí se mu leskla v očích vláha.

"Jirko, co teď budeme dělat? V neděli je mistrák, Míra najednou není a Cicku sebrali. Člověče, co to je za blbost, přece by Cicka Stárka nezabil..."

"No jo, to víš, teď to ale Policie bude šetřit a Láďu tam můžou držet kdo ví, jak dlouho." Šiman působil bezradně.

"Šimane, víš co? Sjedeme na kriminálku. Znáám se s náčelníkem, s tím Hortákem, jak telefonoval Košvancovi. Byl jsem s ním jednou na zájezdu na Jaltě, na Krymu. Je to bezvadnej kluk, snad nám něco řekne. Možná, že už Láďu i pustili," slabě zadoufal Brtník. "Máš tu auto?" zeptal se ještě předsedy a když ten odpověděl záporně, rozhodl, že pojedou od Rybárny autobusem.

Před budovou okresní správy VB stál vysoký muž v civilu. Pavel Kratochvíl. Kdysi, ještě v dorostu zkoušel boxovat. Moc mu to ale nešlo a ani jeho tréninková morálka nebyla příkladná, a proto brzy skončil, aniž by odboxoval jediný zápas. Michal ho tenkrát přemlouval, aby vydržel, ale Pavel přesedlal na judo, kde se mu dařilo lépe. Na box chodil rád a pokud mohl, nevynechal ani jediný zápas.

Na Michala zamával a když k němu oba muži došli, pozdravil a zeptal se Brtníka:

"Míšo, kde máš smrdutého Baribala?"

Smrdutý Baribal byl wartburg 353. Brtník nedal na dvoutakty dopustit a po trabantu, se kterým jezdil deset let, si koupil další dvoutakt, tentokrát wartburga. Michal si už dávno zvykl, že řidiči jedoucí za ním se ho snažili předjet, zvykl si na to, že mu nadávali do smradochů. A známé okolí ho nazývalo, z legrace, smrdutý Baribal. A taky mu říkali, že jako

náměstkovi by mu slušelo lepší auto. Michal však na řeči nedal. "Já jezdím jen s autama pro blbě," nechával se slyšet a dodával, že údržba a opravy jsou akorát pro takové nešiky, jako je on sám!

"Jsme tu autobusem."

Pavel Kratochvíl zvažněl. "Dete kvůli Mírovi, že jo?! To je pecka, co?! Aniž čekal na vyjádření Brtníka nebo Šimana, pokračoval: "Chlapi, to dělá sám náčelník Pepík Horták s Rudou Kolářem a Vildou Weissem. Já teď něco dodělávám a připojím se!"

"A můžeme jít nahoru za Pepíkem?"

"Já myslím, Michale, že jo. Třeba bude potřebovat něco doplnit. Vy jste měli v pátek výbor, vid'?"

Michal přitakal a Kratochvíl jim ještě řekl, že vědí, že se Cicka se Stárkem tvrdě pohádali na výboru a že Ruda Kolář je už v nemocnici i s patologem Staňkem ze soudního. Že Horták, který sám skoro všechny boxery a funkcionáře zná, má eminentní zájem co nejrychleji to vyšetřit a toho grázla strčit za mříže.

"Pánové, pojďte se mnou," řekl potom Kratochvíl. Poslušně za ním vystoupali několik schodů a vešli do prostorné haly vysoké budovy.

Dozorčí, nadstrážmistr Raboch, přichozím zsalutoval.

"Tě bůh," odvětil žoviálně Kratochvíl. "Brnkni prosím tě nahoru k Hortákovi, že mu vedu návštěvu!"

Raboch kývl a otočil se do okénka kukaně, sehnul se k telefonu a vytočil žádané číslo. "Raboch, soudružko, je tady u vchodu návštěva pro kapitána Hortáka..."

Raboch chvíli pozorně poslouchal a pak přitakával: "Dobrý, dobrý, já jim to řeknu!" Položil sluchátko a obrátil se k čekající trojici. "Mluvil jsem s náčelníkovou sekretářkou. Prej tam nemůžeme, prej má důležité šetření nebo co..."

"Ukaž," odstrčil Rabocha Kratochvíl a sápal se po sluchátku. Vytočil znova číslo: "Slávko, tady je Kratochvíl, ta návštěva pro Pepíka jsou vejboři z boxu, tak je vemu na chvíli nahoru. Ne nemusíš, pojedu s nima. Čau."

"Raboch, zapiš je, menujou se Brtník a Šimon."

"Šiman!"

"Šiman, Šiman, tak to Raboch napiš!"

"Provedu soudruhu nadporučíku," řekl nadstrážmistr za odcházejícími muži a ještě chvíli sledoval, jak čekají na přivolaný výtah.

XIX.

Moje žena pořád tvrdě spala. Zataženými závěsy nepronikalo žádné světlo z ulice. Neměl jsem žádný pojem o čase a před očima mě pokračovalo barevné drama.

"Tak poslechněte," řekl jsem ostře Cickovi, " Kouba, ten řidič tramvaje vypověděl, že jste ještě ze schůdků při nastupování do vozu vyhrožoval Stárkovi. Já se nechci hádat, ale je to s váma dost špatný!"

Cicka seděl jako zmoklá myš a držel si hlavu.

"Já ho nezabil, já ho nezabil," opakoval dokola. Bylo mi ho líto, ale byl zavražděn člověk a navíc kluk, kterého jsem znal. Z boxu a i z práce. Jednou pomohl v Třebušicích chytit partu mizerů, kteří vykrádali železniční vagóny. Ostatně, znal jsem i Cicku, toho méně, ale nikdy jsem nic špatného o něm neslyšel. Přičilo se mi uvěřit, že by právě on mohl Mirka zamordovat. Pak přišla Stáňa a pošeptala mi, abych šel vedle, že k nám jdou boxerští vejboři. Tak jsem předal výslech Vildovi Weissovi, který zatím jen pasivně přihlížel a pozoroval Cickovy reakce.

"Nevíte, kdo to je? Oni sem jdou sami?"

"Ale ne, jde s nimi Pavlík Kratochvíl, ale kdo to je, mi neřekl. Volal od vchodu. Řekl jen vejboři z boxu," vysvětlovala Stáňa. Myslel jsem si, že to bude Michal Brtník a byl jsem rád, když do dveří skutečně vstoupil. Mám ho rád a počítám ho mezi své přátele. Přivedl ještě kolegu, kterého jsem také od vidění znal, ale na jméno jsem si nevzpomněl.

"Ahoj," řekl Michal. "Zdravíme tě náčelníku." Podal jsem mu ruku a rozpačitě zakoktal slova soustrasti. Druhý funkcionář mi podal také ruku a představil se: "Já jsem Šiman. "Jirka," dodal po krátké odmlce.

"Je to náš předseda, Pepíku, přišli jsme za tebou, jestli už něco nevíš..."

"Chlapi, vyšetřování je teprve v počátcích. Teď zrovna probíhá výslech vašeho trenéra Cicky."

"Jé," zaradoval se Šiman, můžeme jít k němu, my mu chceme říct, že nevěříme, že to udělal..."

Musel jsem ho zabrzdit. "Vážený předsedo, teď to nepůjde, já mu váš vzkaz rád vyřídím, ale teď v průběhu vyšetřování máme jiné postupy. Je mi to líto, ale já bych se vás rád na několik věcí zeptal!"

Michal hned souhlasil. "Ale jasně, jasně, ptej se!"

"Fajn, řekni mi tedy, Michale, jak probíhal výbor?"

"Ale Pepíku," trochu otráveně vyčítal Brtník. "Neříkej mi, že tě Anka s Velebou už neinformovali!"

"Já bych to ale rád slyšel od vás!" Musel jsem být na Michala trochu protivný, abych z něj dostal všechno, co by mohlo napomoci vyšetřování.

"No jo, promiň. To víš, jsme z toho všichni paf," omlouval se Michal. "Výbor probíhal normálně až do té doby, dokud nedošlo k dohadům kvůli sestavě. Stárek s Cickou se do sebe pustili a Míra neudržel nervy na uzdě. Skončilo to tím, že Cicku polil pivem, přesněji řečeno, že na něj vychrst půlku půllitru. Ten ho praštil do ramene, až Stárek spad se židle na zem. Šiman pak pohrozil, že postaví dorostence Gerháta a Cicka uraženě vyběhl ven a už se nevrátil. Mírek zaplatil i za něj a vyběhl za ním. Zpátky na výbor se už taky nevrátil."

Bylo mi to blbý, ale ještě jsem se zeptal: "Michale, promiň, v kolik si odcházel z výboru?"

"Výbor skončil kolem půl desáté." Šli jsme domů, snad jen Kamil s Karlem Hermanem a Edou Vojtou šli ještě do restaurace. Já šel na třicítku a jel okružní jízdou na Brtníkograd."

Zasmál jsem se. Jejich dům vypadal zespodu z ulice opravdu tak trochu jako hrad. Michal pokračoval: "Domů jsem přišel kolem desáté, v baráku byli ještě vzhůru. Za dveřmi nechal švára stát medomet. Nevím, proč se tahá s medometem v zimě. Málem jsem se o něj přerazil a potěšil tak spolubydlící!"

"A ty?" obrátil jsem se na předsedu i když jsem věděl, že ho Veleba vezl s Porkem domů, protože všichni tři bydlí poblíž sebe.

"Nás vzal domů autem Veleba," potvrdil Šiman, "bydlíme blízko Severky. Porek nás lákal ještě na jedno, ale Veleba má žaludeční vředy a nepije. V Severce však už dávali židle na stoly, tak jsme šli domů. Doma jsem si povídal chvíli se ženou a šel hned spát, protože jsem byl z výboru trochu nasra..., namíchlej!"

"No jo, chlapi, dobrý, dobrý. Hele, řekněte mi, neměl Stárek nějaké nepřátele?" zeptal jsem jen tak pro pořádek.

Michal vrtěl odmítavě hlavou a i Šiman si nemohl vzpomenout. "Teoreticky by mohla i nějaká odmítnutá milenka," navrhl Brtník.

Musel jsem připustit, že i tuto variantu jsme předpokládali, ale úder byl podle lékaře mimořádně silný. Spíš to vypadalo na muže a navíc silného muže. Také jsem se oběma svěřil, že jsme dosud nenašli vražednou zbraň, vražedný předmět. Pak jsem jim přiblížil ještě jeden můj dohad. "Hele, chlapi, nejdříve se snad posadíme, přece nebudeme stát." Oslovení chlapi se posadili a já jsem jich zeptal, jestli někdo z nich řídí. Neřídil a tak jsem požádal Stáňu, aby jim nalila trochu rumu.

"Je krásně plesnivej," radoval se Michal, když viděl zamrzlou láhev vytaženou z mražáku.

"Takhle přemrzlej rum je nejlepší," vychvaloval jsem svoje zboží.

"Jakej rum?" podivil se Michal, "tomu se přece říká heršl!"

Musel jsem se usmát při připomnění dávno zapomenutého názvu a hned Michala uzemnit, že je vůl. Nicméně, rum nám všem opravdu chutnal a tak nám Stáňa se sebezapřením nalila ještě jednu sklínku.

"Víte, kluci, já znám Cicku ještě z dob jeho slávy, když boxoval o titul s olympionikem Němečkem. A vím, že byl levogardák, že chodil dopředu levým ramenem a pravá ruka byla

silnější," pochlubil jsem se svými znalostmi. "No a pitva by nám měla potvrdit náš dohad, že Míra byl udeřen pravděpodobně levákem, tedy pravogardákem. I když to nemusí být samozřejmě pravda..."

Brtník se Šiman se zamysleli. Michal pak připustil, že levogardák by použil k úderu nejspíš pravou ruku. "Ale to by znamenalo, že Cicka to neudělal," zaradoval se Šiman. Musel jsem ho zklamat. Pak jsem se jich ještě zeptal, jak budou koučovat poslední postupový mistrák.

Michal si hluboce povzdechl: "Já to vidím v černých barvách, Pepíku," propadl trudnomyslnosti.

Šiman trochu ožil a vytasil se se svým nápadem, " coby, tak holt to zůstane tady na Baribalovi," a lehce Michala poplácal po zádech.

"Šílenství jménem Šiman," prohlásil okamžitě Brtník a dělal si na čele kolečko.

Musel jsem se Šimana zastat. "Co je na tom blbýho, Michale? Někdo musí mančaft vést!"

"Trégl. Milda Trégl." Brtník to vydechl se spásným ulehčením.

"Kdo?" Šiman dost dobře nerozuměl.

"Milda Trégl," radoval se Brtník. "To je bývalý trenér, který odešel kvůli neshodám s minulým výborem. Dřív boxoval v mušce a dotáh to až do reprezentace. Je fakt dobrej!" Šimana zachvátil nápor optimismu. "Jé, vidíš, Michale a je to v suchu!"

Navzdory tragédii, která poznamenala všechny funkcionáře, bylo třeba konat a ti dva se snažili najít východisko.

"Víš, Jirko," krotil ho Brtník, " Milda je perfektní ale jen do weltera. Pak těm těžším klukům nutí taktiku, která jim nesedí!"

"Šiman byl hned hotov. "Tak od první střední budeš v rohu ty!"

"No jo," staral se Brtník," ale aby nás potom Milda neposlal k Buckum.

"Nepošle, neboj se, nepošle," ujišťoval ho Šiman. "Zkusíme mu zavolat! Nevíš, má telefon?"

"Má. Milda bydlí někde v těch hornických dvojdomcích na Stalingradské a telefon určitě má, počkej!" Brtník zašátral v saku a vyndal úzká diář s telefonním seznamem. Nalistoval k "T" a zaradoval se. "Mám ho, tady, 4581."

Byl jsem rád, že ti dva mají chuť se porvat s nepřízní osudu a tak jsem jim navrhl, aby zkusili, jestli náhodou nebude doma. Jako na potvoru byl. Michal mu pak ve zkratce vysvětlil, co od něho chtějí. Chvilí se dohadovali, ale z výrazu Michalovy tváře bylo vidět, že asi Mildu přesvědčí. Ještě chvilí se dohadovali a pak Michal položil sluchátko a radostně kývl hlavou. Ještě jsem se pro jistotu Míši zeptal.

"Málem to s ním seklo," zesmutněl zase Brtník. "On vůbec netušil, co se Mírovi stalo. Má druhý den dovolenou a maluje. Přesněji řečeno, už uklízí. Nejdřív trochu dělal drahoty, ne

snad ve zlém úmyslu, spíš se toho trochu bojí. Když slyšel, že budeme v rohu spolu, tak na to kývnul. Milda byl vlastně můj první trenér," pochlubil se ještě Brtník.

Potřeboval jsem se zase vrátit k vyšetřování a tak jsem klukům poděkoval, popřál jim hodně úspěchů. Na závěr jsem jim řekl, že toho grázla, co Mírovi vystavil vstupenku do nebe, brzy zaklapnou na rukou želízka, že jim to slibuji. Stánu jsem ještě poprosil, aby je doprovodila k východu, protože Kratochvíl mezitím zmizel.

"My trefíme," ujišťoval mne Šiman, ale musel jsem ho zklamat a doprovod mu přidělit. Tak už to zkrátka u nás chodí.

XX.

Michal Brtník vyšel ze dveří okresní správy SNB a zhluboka se nosem nadechl.

"Ve vzduchu smrdí uhlí," postěžoval si kolegovi. "Cítíš to taky?"

"Mám trochu rýmu," bědoval Šiman, "A navíc, ten Horták hulí, jak elektrárna v Ledvicích. Bylo tam jak v jedový chýši!"

Brtník ochotně souhlasil a oba se vydali s mírného kopečka směrem k autobusové stanici.

Po chvíli se Šiman zeptal: "Míšo, kam vůbec jdeme?"

"Přece k nám, ne? Heda je v práci, holky ve škole. Budeme mít klid na práci. Musíme všechno perfektně připravit!" Šiman byl hned pro a vyjádřil spokojenost, že se domluvili s Mildou Tréglem. "Člověče," řekl ještě, "já si myslím, že teď už nebrání nic tomu, abychom postoupili. Apropó." Změnil téma, " máš doma nějaké pívko?"

"Nemám, ale můžu dvě koupit," byl hned vstřícný Michal.

"Dvě?" zasmušil se Šiman.

"Hele, předsedo, jdeme makat nebo chlastat?" zeptal s výhružně Brtník.

"Šiman něco nesrozumitelného zamrmlal, ale poslušně capal vedle kolegy.

Za chvíli byli na zastávce a než přijel autobus, zapálil si Šiman cigaretu.

"Hlavně, že kritizuješ Hortáka, ty pokrytče," nechal se slyšet Brtník a hned uhýbal před Jirkovou rukou, která mu chtěla uštědřit propagační záhlavec.

Z levé strany Žukovovy ulice byly domy postaveny na stráni, která měla od silnice několikametrové převýšení, zatímco po pravé straně byly domky zároveň se silnicí.

Když Brtník s Šimanem došli k vrátkům zahrady Brtníkových, pohlédl Jiří vzhůru a suše konstatoval: "Brtníkograd!" Dvoupatrový rodinný dům se žlutou a oranžovou fasádou opravdu připomínal tvrz.

"Půjdu první," oznámil Michal, otevřel železná vrátka a vešel na schody. Ještě nebyli ani nahoře, na schodech, když přiběhl odkudsi pes, nevzhledný kříženec velikosti kozy a snažil se skočit na Michala. Michal se bránil aktovkou a psa odháněl.

"Baxy, nesmíš! Mazej ty obludo!"

Šiman se začal smát, až se za břicho popadal. "Jezúsmarjá, co to je?"

Brtník držel v jedné ruce aktovku a rukou odháněl domácího chlupáče. Naoko důležitě Šimanovi objasňoval původ psa. "To je Baxy, roční fena s rodokmenem!"

Šiman si utíral uslzené oči a viditelně se radoval. " Michale, jestli todle má rodokmen, tak já mám předky z egyptských faraónů!"

"Michal zkusil změnit taktiku: " Tak dost Baxy, běž přivítat kolegu..., no tak šup, šup a strčil psa do zadku. Fena poslušně nechala Michala a vrhla se na Šimana. Ten se pořád smál a psovi vyhrožoval: "Tak bacha, ty psí šlechtično, nech mi, nebo půjdeš do buřtů!"

V přízemní bytě, za oknem krytým sítkou, je vidět postavu. Síťka s oknem se otevřela a z okna vyhlédla starší paní a zavolala na psa: "Jedeš, Baxy, vezmi místo," poručila velitelsky a fena se poslušně uklidila za roh domu. Brtník se zastavil a

pozdravil: "Ahoj, babi! Ještě, že jsi zahнала to příšeru. Mně vůbec neposlechne," zažaloval.

Šiman se přihrnul k oknu a bodře na paní Brtníkovou zahlaholil: " Já se klaním, milostivá."

"Ale dejte pokoj s milostivou, s tím na starou bábu nechodíte! Buďte zdrav, pane Šiman."

"A co nohy, dobrý?" zavedl Jiří hovor do neutrálu. "Ale to víte, stojí to za zdrávas královno. A co se děje, mládenci, nějaký problém?" změnila paní téma. "To už máte po šichtě?"

Brtník se rychle snažil odejít a jen matce řekl: "Ale, ne babi, vzali jsme si dovolenou, musíme dořešit několik věcí!" Stará paní Brtníková pokývala hlavou a hned se nechala slyšet: " Prej vám zamordovali boxéra!"

Šiman se překvapeně nadýchl. "Jak to proboha už víte?"

Kudličkový to volala snacha. Dělá ve špitálu. Já jsem s Kudličkovou mluvila v krámě, tak mi to říkala," prozradila babka a pokračovala: "Prej mu někdo zabod kosu do hlavy!"

Šiman nevěřícně vrtěl hlavou. "Kosu? A do hlavy?"

Brtníková se podivila. "Vy to nevíte? Byla rezavá a boxér dostal votravu..."

Brtník chytil ztumpachovělého Šimana za loket a táhl ho od okna. "Tak, babi, my už musíme jít." Šiman ukázal bradou na Brtníka a pokrčil rameny. "Tak se mějte a přeji hodně zdraví!"

"Buďte zdraví, mládenci," volala za nimi stará paní a sledovala, jak vstoupili na schody k postrannímu vchodu.

Oba přátelé vystoupali po schodech do podkrovního bytu, který obývali manželé Brtníkoví. Michal zavedl Jiřího do obývacího čtvercového pokoje. Naproti dveřím byla okna s balkónovými dveřmi. Pod okny měli Brtníkoví mohutný barevný televizor sovětské provenience. Po pravé straně sestavili domácí sektorovou stěnu a

zaplnili ji skleničkami, porcelánem a knížkami. Michalova manželka Heda měla cit pro interiér a stěna i ostatní nábytek působil příjemně na každého, kdo vešel. Tento pocit umocňovala velká knihovna naplněná až po strop knihami. Také světle hnědý plyšový koberec vhodně doplňoval výraz celého obýváku.

"Pojď si sednout, Džordži," řekl přátelsky Michal a jemně vtlačil Šimana na pohovku. Já dám zatím pívko na mrazák!"

Šiman trochu otráveně brzdil Brtníkovy aktivity. "Neblázni, vždyť bude z venku dost studené."

"Dobrý, dobrý, souhlasil kolega a nabídl Šimanovi, že alespoň přinese skleničky.

"Chceš ze štucu nebo je ti to jedno?"

"Je mi to jedno, Michale, klidně přines štucy..."

XXI.

Vrátný Peroutka zvedl závoru a do brány pustil do areálu závodu tiskárny modrou, otřískanou avii, která už pamatovala daleko lepší časy. Nákladák zajel až ke dveřím

vchodu do provozovny a zabrzdil. Z kabiny se vysoukal vlasatý řidič v montérkách a opatrně doskočil na zem. Chtěl zabouchnout dveře, ale zastavil se a zavolal do kabiny. "Kadle, nerempluj s tím, já ti vodevřu zvenku. Vevnitř to někdy nejde, blokuje se to." Řidič obešel zepředu auto a napadal na pravou nohu. Když došel ke dveřím, zmáčknul patent a trhl. Dveře se otevřely a na zem seskočil Karel Herman a kroutil

přítom hlavou. "Teda Jaroš, kdyby nás někde ve městě zastavili policajti, tak jsme museli dojít pěšky. Krucinál, to nemůžeš dát do dílny?" Karel si spravedlivě odplívl.

"No, no, ty toho naděláš. V takovym stavu jsou všechny auta. Měls bys to říct na vedení. Já už čtvrt roku brečím vo náhradní díly a prej mam jezdit, dokavad to jezdí. Že prej sou důležitější věci," stěžoval si šofér Jaroš.

Herman zabručel něco, že jako jo a vešel do budovy. Stoupal po schodech do prvního patra a když byl skoro u dveří své kanceláře, začal zvonit telefon. Zrychlil, začal po kapsách rychle hledat klíče. Jak je našel, odemkl a rychle zvedl sluchátko.

"Herman!" představil se do telefonu. Pak chvíli poslouchal a rozjasňovala se mu tvář. "Ahoj, řiditeli, zdravím...!" Pak chvíli zase naslouchal: "No jo, to víš, mám se dobře, dobře mi tak!" Zasmál se svému vtipu a zeptal se, jaký měl ředitel na druhém konci drátu důvod mu zavolat.

"Jo vizitky. Ale jasně, ale můžu ti je udělat, ale jen v jedné barvě. Černé nebo modré. Jo, dobrý, tak v modré. Počkej, já si napíšu, co tam chceš mít..." Ramenem k uchu přitiskl

sluchátko, na stole sebral blok a propisovačku a do sluchátka zavelel, aby mu nadiktoval, co chce na vizitkách mít. Pečlivě to zapsal.

"Poslouchej, Štefane, udělám ti je do týdne. Ale klukům musím dát alespoň dvě kila." Kýval hlavou a položil propisovací tužku.

"Ne, ne, dvě kila stačí. To ostatní promažem!"

Spokojeně položil telefon, vstal a přišel ke dveřím. Byly ještě otevřené, jak je Herman nestačil zavřít, když spěchal k telefonu. Vyhlédl na chodbu, rozhlédl se na obě strany a pečlivě zavřel. Sundal kabát a pověsil na věšák. Podíval se na hodinky. Pak si znovu sedl k telefonu. Vzal do ruky malý diář a chvíli v něm listoval. Našel, co potřeboval a vytočil číslo.

"Nazdar, tady Herman! Rád bych s tebou něco důležitýho..."

Chvíli naslouchal. "Tak hele, zatím jen my dva víme, kdo Stárka poslal do věčných lovišť..."

"Ne, ty poslouchej!"

"Naposled ti říkám, abys poslouchal. V pátek v jednu nula nula mi přineseš dvacet táců..."

"Za diskrétnost, příteli, za diskrétnost...!"

"Tak ještě jednou, dvacet klacků do jedny do pátku. Jinak jdu na kriminálku. Nazdar!"

Herman bouchl telefonem, utřel si pot s čela a nenávisťně prohlásil: " Budeš solit, ty grázle!"
XXII.

Na pitevním stole patologie mostecké nemocnice s poliklinikou leželo mrtvé tělo Mirka Stárka. V místnosti byl, kromě soudního lékaře doktora Staňka, také Ruda Kolář, malý blondatý poručík z mostecké kriminálky. Poručík byl malé postavy a bílý plášť, do kterého byl oblečen, mu byl zřetelně velký, a proto si malý kriminalista musel ohrnout přechuhující rukávy. Stál od pitevního stolu v uctivé vzdálenosti a bedlivě pozoroval doktora. Staněk byl malý holohlavý mužíček s legračním plnovousem. Na očích měl velké brýle s černými obroučkami.

Staněk opatrně vyňal ze Stárkovy lebky mozek, a opatrně ho potěžkal. Pozorně ho rukama v rukavicích otáčel a prohlížel.

"Teda, Šerloku, na to, že ten Stárek tak dlouho boxoval, má mozek úplně jako panenka. Ovšem, kromě tady..., pocem, ty posero," lákal Koláře, aby si prohlédl mozek zblízka. Poručík váhavě přistoupil blíže a Staněk mu ukazoval poraněný mozek. "Vidiš, tady, dívej se..., tady má poranění, jak ho někdo majznul. Pravděpodobně nějakým tupým předmětem, vidiš tu zhmožděninu? Kruci, tak pojď blíž!"

Kolář se ohradil. "Já to vidím odsud taky dobře. Znáám jiný vzrušení, než si prohlížet mozky nebožtíků," řekl to kategoricky, ale přece jen přistoupil blíž.

Doktor mu znova ukázal poraněný mozek. "Vidiš, dostal to z levé strany nějakým tupým předmětem. Útočník mu zlomil spodinu lebeční, pohmoždil mozek s následným krvácením a

bylo hotovo. Ne tedy hned..." Doktor se na chvilku odmlčel a nevěřicně zavrtěl hlavou. "Stejně je s podivem, jak dlouho to ještě ten kluk přežil. No můžu ti říct, že tak zdravou mrtvolu jsem v jeho věku už dlouho na stole neměl..., ten moh klidně dělat z fleku zkoušky na kosmonauta!"

Poručík se otřásl. "Teda ty máš, džob, doktore!"

"To víš, každej máme to svoje," řekl spokojeně doktor Staněk.

Ruda se snažil přemoci nepříjemný pocit a zeptal se: "Doktore, říkal jsi, že úder přišel zleva, je to tak?"

"Zleva," potvrdil stručně Staněk.

Ruda se nadechl: "Znamená to tedy, že ho praštil levák?"

"Neřekl jsem, že levák," zlobil se Staněk a pokračoval: "Neřekl jsem, že levák. Řekl jsem, že úder tupým předmětem přišel z levé strany a to je rozdíl!"

"Doktore," chtěl ještě vědět Ruda, "měl by šanci, kdyby ho našli hned?"

"Toho by už nedal dohromady ani nejlepší neurochirurg na světě..."

XXIII.

Michal Brtník s Jirkou Šimanem seděli stále nad sestavou. Promýšleli možnosti, jak mostecké borce proti znojemským postavit. Brtník měl napsané sestavy z posledních tří utkání znojemských. Všechny byly úplně stejné, jen v prvním zápasu nastoupil jiný borec v mušce. "Asi byl Honzátka nemocnej, že v prvním zápasu nebouchal. Jinak ho museli postavit, ten vozí body furt," řekl přesvědčivě Brtník a svěřil se Šimanovi, že ho viděl ve Znojmě. "proti tomu nemá Čenda Váňa šanci," řekl přesvědčivě.

"Ale pak by to měl Pepa Sataš srovnat, ne?," domníval se Šiman.

"Jo, myslím, že jo. Pepík je nadupanej. Akorát mi rozčiluje s tím jeho kouřením. Potkal jsem ho ve městě a bafal jako mašina," rozhořčoval se Michal.

"To víš," rezignovaně pokrčil rameny. "Josef je holt Josef, toho nepředěláš!" uzavřel Satašův portrét Jiří a zimomřivě se otřásl.

"Hergot, Michale, vy tady máte zimu!"

Michal se usmál. "To víš, máme ještě starý kotel, sežere spoustu uhlí a tak švára přes den jen temperuje. Přikládá do kotle lékárnickou lopatkou."

"Kolik uhlí přes zimu spálíte, zajímal se Šiman.

"Jednu denní těžbu Kohinooru," řekl Michal s naprosto vážnou tváří.

Šiman automaticky přikývl a pak se rozdurdil: "Ty jsi ale vůl, Michale, já bych ti na to málem skočil!"

Brtník se rozesmál a svému příteli řekl: "No tak, dobrý, dobrý. Ale teď k věci. Myslím si, že jsme probrali všechno. Že jsme vyčerpali všechny možnosti. Mám z toho teď docela fajn pocit."

Šiman spokojeně přikyvoval. Hluboce si oddechl a nesměle navrhl: "Michale, neměli bysme to zapít? Nemáš doma nějakou kořalku?"

"Človče, musím se podívat. Měla by tam být štanclovka."

"Štanclovka?" podivil se Jiří, "co to je?"

"Ale, to je takový destilát, co pálí děda z černého rybízu. Jednou tu byl soused a děda mu nalil. Když to vypil, nemohl půl hodiny dechat a pak prohlásil, že by na to štamprle objel Štancel na Markétě dvě kola!"

"Tak si dáme štanclovku, rozhodl Šiman. Brtník se zvedl a šel do kuchyně. Chvilí ho bylo slyšet, jak haraší v ledničce a pak se objevil se zašpuntovanou bílou lahví, ve které byla nahnědlá tekutina.

"On to děda přibarvuje karamellem," prozradil Brtník a ze stěny vybral dvě napoleonky. Šimanovi nalil půl skleničky a sobě jen trochu na dno. Ten se ohradil, že si nenalil Michal také hodně, ale ten zase vysvětloval, že má na dvanácterníku vředa.

"Vředa, jo?" byl udivený Jiří. "Že to pivo do tebe padá, jak Němci do krytu..."

"Pivo můžu, tvrdý jen trošku," hájil Brtník svůj postup a cinkl skleničkou o Šimanovu. "Tak na postup, předsedo!"

"Na postup," souhlasil Šiman a vypil naráz celou odlivku. Chvilí s vykulenýma očima lapal po vzduchu a vypadalo to, že se každou chvíli skácí. Pak se přece jen nadechl a ohromeně pronesl: "Ty vole!" XXIV.

Zrovna jsem chtěl Stánu požádat, aby ke mně přišel Ruda Kolář. Chtěl jsem s ním ještě jednou probrat výsledky pitvy. U Stáni v kanceláři však zazvonil telefon a za chvíli jsem měl na drátě předsedu městského výboru KSČ Pučelíka. Dostal jsem příkaz, že z rozhodnutí vedoucího tajemníka OV se koná mimořádná porada. Za hodinu v malé zasedačce.

Položil jsem sluchátko a požádal Stánu, aby vyřídila Rudovi Kolářovi, že má vzít auto, že pojedeme spolu na OV KSČ.

Asi za půl hodiny jsme seděli v autě. Kromě nás dvou jeli ještě Kamil Anka s Velebou. Po chvíli mlčení se ozval největší buřič, Kamil Anka a chtěl vědět, co tam budeme dělat.

"Jedeme přece na poradu, tak se budeme radit, ne?"

"Radit?" podivil se Kamil, snad si jedeme dát poradit," mínil ironicky a položil důraz na dát. "Určitě to bude něco k boxu!" Veleba to říkal s určitostí. "Asi něco kvůli Mírovi Stárkovi," hádal dále, "proč bysme tam jeli v týhle sestavě."

K OV to byla chvilka a služba u vchodu o nás již věděla. Vešli jsme do malé zasedačky, kde už bylo více lidí. Kromě šéfa okresních komunistů tam ještě byli Pučelík se sekretářkou, které říkali Miluška, boxerští funkcionáři Šiman, Brtník, Porek, Pukl a Címal.

Pozdravili jsme se a Pučelík nás zpravil, že jsme už všichni, že můžeme začít. Posadil jsem se a můj zrak, nevím proč, spočinul na obraze Lenina, který visel vedle Gottwaldova a vzpomněl jsem si na vtip, který právě koloval, totiž že socialismus je přechodným obdobím mezi kapitalismem a kapitalismem...

Pučelík právě u řečnického pultíku začal tvrdit, že z pověření soudruha vedoucího tajemníka Košvance je povinen říci několik závažných slov. Začalo to být napínavé a tak jsem se zaposlouchal do jeho pindání...

"Soudruzi," plkal předseda, "problém, který před námi vyvstal, je tak závažný, že jsme se rozhodli vás svolat, abychom preventivně zamezili narušení politické situace v okrese a zároveň vás pověřili politickými úkoly zvýšené důležitosti!"

Sledoval jsem, jak si Pučelík vyžádal mlčky Košvancův souhlas. Obrátil se od pultíku na okresního mocnáře, který přivřel oči a lehce, souhlasně kývnul a nechal blahosklonně Pučelíka pokračovat a ten šel rovnou na věc: "Nebudu zdůrazňovat, že nenadálá smrt soudruha Stárka je ztrátou nejen pro naši stranu a náš sport. Je nejen velkou ztrátou, ale může také poškodit dobré jméno našich sportovců a především i celé okresní organizace KSČ. Proto jsme v aparátě rozhodli, že svoláme tuto poradu a dohodneme se s vámi na dalším postupu. Za prvé, v okresním a krajském tisku bude vydán nekrolog k Stárkovu úmrtí a celá záležitost bude prezentována jako nešťastná náhoda. Žádám proto, aby předseda Šiman s předsednictvem výboru boxu vypracoval vzpomínku na Milana Stárka..." "Miroslava Stárka, Miroslava," nezdržel se Brtník a opravil předsedu. To neměl dělat. Pučelík zřítověl a vzteky mu otekla hlava. Nenávistně si změřil Brtníka, pak zase splasknul, ale pořád vztekle odpovídal: "Soudruh Brtník, buď tak laskav a nepřerušuj mě, víme přece dobře o koho jde, prostě jsem se jen přeřekl!"

Obrátil se znovu na Košvance, pak zpět na Brtníka a pokračoval: "Teď za druhé, jak jsem tedy řekl, vedení výboru boxu vypracuje ihned nekrolog a předá ho ke schválení na sekretariát. A my zařídíme, aby byl neprodleně otištěn v okresním i krajském tisku. A znovu zdůrazňuji, že v nekrologu bude uvedena smrt soudruha Stárka jako nehoda, jako nešťastná náhoda!"

Přihlásil se Šiman. Pučelík ho podrážděně upozornil, že bude ještě krátká diskuse, ale vyzval ho, aby tedy řekl, co chce.

"Šiman se trochu ošíval. "My ten nekrolog samozřejmě uděláme hned po poradě, ale chci jen říct, že celý Most je už plný zpráv o Mirkově skonu a skloňuje se ve všech pádech slovo vražda. Možná, že by nebylo taktické v tomto momentě tvrdit, že jde o nešťastnou náhodu..."

Pučelík znovu začal fialověť a otékat, ale do debaty se vložil nejvyšší.

"Fámy!" prohlásil tónem, který nepřipouštěl odmluv. "Všechno je třeba označit za fámy!" Pak se otočil na mně a přikázal: "Soudruh, Horták, ty zajistíš, aby do černé kroniky přišla zpráva ze svodky, že funkcionář boxu Stárek zemřel, když si rozbil hlavu po pádu na ústřední topení. S tím už si tam u vás určitě poradíte. A při zahajování posledního mistráku teď v neděli, to budete hlásit publiku a necháte držet minutu ticha za Stárka. "Udělal dramatickou pauzu a dodal zcela nesmlouvavě: "A soudruzi, to vám povídám, tvrdě potrestáme každého, kdo závěry z dnešní porady nedodrží!"

Viděl jsem, jak se Michal ošívá a tak jsem se rychle přihlásil. Když jsem byl vyvolán, řekl jsem, že samozřejmě žádané věci hned připravíme a obrátil jsem se na přítele Brtníka: "Michale, jen klid, nech nám ještě trochu času, abychom celou věc došetřili. Pracuje na tom ten nejzkušenější tým..."

"Vy už něco víte?" byl hned zvědavý vedoucí mužstva Címal.

"Musel jsem ho upokojit: "to víš, že už něco víme, ale nepředbíhej, neboj se my to do konce dotáhneme. Pomník na tom nepostavíme, to si piš!"

Pučelík horlivě kýval, jako kdyby vedl vyšetřování on a hned na mě navázal. "Soudruzi, teď nám Miluška přečte návrh usnesení, které všichni schválíme a zařídíme plnění.

Samozřejmě, návrh byl schválen jednomyslně, jen jsem se musel pod vousy smát, když jsem viděl, jak to Šimanovi a Brtníkovi není po chuti. Byli to zkušení funkcionáři a tak věděli, že jakýkoliv odpor byl předem prohraný, nicméně, bylo na nich vidět, že by chtěli celou věc alespoň projednat, přiblížit stanoviska a názory lidí, se kterými se stýkali. Marnost nad marností, jak kdysi pronesl biblický král Šalamoun... "Vidíš, vole, musíme přesvědčovat, aby devadesát procent táhlo s námi pořád," řekl venku před budovou Šiman Brtníkovi.

"Co to meleš?" byl Brtník také už podrážděný.

Šiman jen mávnul rukou. "Ser na to, Michale, nic jsem neřek."

Brtník se snažil ze mne něco vymámit, ale omluvil jsem se, že už teď máme zpoždění a že mu dáme vědět, až budeme vědět něco zásadního.

"Vědej prdlajs," zaslechl jsem ještě z úst Címala, když jsem nastupoval do auta.

Byla to pravda jen napůl, ale i tak jsem byl značně rozmrzelý a zcela zbytečně jsem houkl na Rudu, aby už koukal jet...

XXV.

A co ve Znojmě? Podívejme se do Hvězdovy ulice č. 10, kde bydlí předseda výboru oddílu boxu TJ Znojmo Josef Pekárek. Právě v jeho bytě se sešli přední funkcionáři oddílu a projednávali blížící se mistrovský zápas v Mostu. Trenér mužstva Rostislav Šplíchal, dohola ostříhaný pán s knírem, pozorně sledoval předsedu z pohodlného obývacího křesla. Na sedačce, vedle Pekárka, si zase udělal pohodlí Pavel Bednář, vedoucí mužstva, tlustý muž, který se neustále potil. Modrou košili měl u krku rozepnutou. Hnědé kalhoty byly v pase shrnuté, ostatně jako vždycky, když si Bednář sedl. Jeho image doplňovaly křiklavé, žluté ponožky s dírou na patě, o které nevěděl. Druhé křeslo okupoval Oldřich Dokulil. Jeho

hubenou postavu nezvykle doplňoval hluboký hlas. Dokulil byl lékařem v místním vojenském útvaru a měl hodnost majora. Lékařskou profesi propůjčil i boxerskému oddílu a kromě funkce oddílového lékaře byl i místopředsedou oddílu. Všichni čtyři domlouvali další postup při zajištění mistrovského zápasu.

Pekárek požádal ostatní kolegy o strpení a odešel, aby se za chvíli vrátil s láhví slivovice. "Je domácí," prozradil původ kořalky. "Napijeme se na postup našeho týmu," navrhl a hned ze stěny vyndal čtyři odlivky. Dvoudecáky. Položil je na konferenční stůl a začal nalívat.

"Neblbni, Josef," krotil ho Dokulil, já musím ještě do kasáren a musím se do ordinace dostat živý."

"Klídek, klídek," vrčel Pekárek. "Je sice pravda, že je silná, ale léčivá. A to bys měl jako doktor ocenit!"

"Já to ocením, ale deťák má poplukovník Strechaj, který mi vždycky navečer přijde na marodku dělat kontrolu a pak se jakoby mimochodem zastaví v ordinaci. Je po žloutence a nesmí chlastat z čehož je na mrtvici a snaží se to překazit také druhým. Kdyby ze mne táhlo, tak je schopen mi udělat spoustu nepříjemností."

Pekárek se ohradil: "Ale Oline, toto je čtyřicet let stará slivovica, ta nesmrdí, neboj." Rozdal kalíšky, postavil se a zahlaholi: "Tedy na postup!"

Funkcionáři si přitukli a vypili slivovici. Šplíchal zaslzel a rozkašlal se. Všichni, kromě Dokulila se rozesmáli a Pekárek hned pochvaloval svoji kořalku. "Ta píše, co, pánové? Ta by vyhrála zlatou na Salimě." Ostatní přikyvovali a uplakaný Šplíchal prohlásil: "To je ale hulákadlo!"

"Jaké hulákadlo, ty vago?"

Šplíchal ještě jednou nahnul kalíšek a dopil zbytek kořalky. "No přece, dávky dělíme na prcka, frťana, lomcováka. A poslední stupeň je hulákadlo!"

Zase se všichni rozesmáli, pouze doktor Dokulil se zasmušil a nabádal ostatní, aby už konečně začali jednat a on mohl včas odejít do kasáren. "A poslouvej, předsedo, kde je hospodář?"

"Doma. Je doma. Byl u zubaře a sekali mu dásen nebo co. Musí ležet. Do Mostu chce s námi samozřejmě odjet. Pokud by to nešlo, tak by ho zastoupil tady Pavel." Pekárek se otočil k Bednářovi a píchl směrem k němu ukazovákem.

Dokulil byl čím dál tím víc nervóznější: "Tak začni, Josef, začni!"

Bednář ho ignoroval a informoval ostatní, že už se s hospodářem domluvil a jestli ho budou bolet zuby, klidně ho zastoupí. Papíry že by si převzal před odjezdem.

"Dokulil se znovu ozval: "Jé, chlapi, tak už se do toho dáme, ostatní si řeknete po výboru."

"No jo, no jo," chlácholil ho Pekárek. "Právě začínáme." A nalil nové kalíšky.

"Už jsme si řekli, že potřebujeme někoho z mosteckých zkorumpovat."

"Možná Koburdu v těžké. Proti němu nastoupí Mirek Věřčimák a to je mistr ČSSR v dorostu. Když Koburda prohraje, tak to nebude nápadné," rychle se vyslovil Bednář, aby tak vyjádřil svůj přehled.

Šplíchal jen řekl: "Pff!"

"Co pf, co pf," rozčiloval se Bednář. "Co ti na tom vadí?"

Šplíchal mávl rukou. "Co mi vadí. Celkem nic, jen si myslím, že by to byly zbytečně vyhozené peníze. Věřčimák by měl porazit Koburdu tak, jako tak. Vyhozené peníze to nebudou, když podplatíme někoho jiného!"

"Kohopak, co, kohopak?" Bednář byl najednou útočný.

"Ale Pavle, Věřčimák porazí určitě porazí Koburdu, my musíme podplatit Ušanského v polotěžké!"

"Co, Ušanského. Vždyť proti němu jde Vydra. A ten je ve výborné formě. Řekl bych, že musí vyhrát." oponoval teď zase Bednář.

"Šplíchal se zatvářil trpitelsky. "Ale, Pavle, Ušanský přece nemá u nás konkurenci. A teď je ve vynikající formě. Ke vši účtě k Jardovi Vydrovi..., prostě Jarda nevyhraje!" dodal tak přesvědčivě, že Bednář ihned zmlknul.

Předseda Pekárek trenéra Šplíchala podpořil: "Ušanského, to je ono, podplatíme Ušanského!"

Dokulil však přišel s naprosto věcnou otázkou: "A chlapi, co když nebude chtít peníze..."

Pekárek ho v momentě uklidnil: "Ušanský, že by si nevzal peníze? Ten je na korunu, jak čert na hříšnou duši. Neměj péči, doktore!"

"Dobrá, dobrá," zabručel rezignovaně Dokulil. Bednář se vložil do debaty, dnes cítil svou příležitost. "Pánové, a Triner s Broučilem, jak to navlečeme?"

To byla zase voda na mlýn trenéra Šplíchala. Poposedl si a referoval: "Dám krk a že mám jen jeden," přešel ukazovákem po ohryzku, že Most v těchto váhách nás bude chtít přečůrat. Budou chtít postavit Fryše na Trinera a Zavadila na Broučila. U obou by to bylo fifty. Proto jsem se s kluky dohodl, že si upraví váhy naopak. Broučil si to

rozdá s Fryšem a Triner se Zavadilem. Broučil s Fryšem zamete a Triner má taky šanci. V Mostě nemají ani potuchy, že máme videokazetu z jejich dvou tří zápasů.

Stálo to hrozný prachy i to video, co jsme propašovali z Německa. Pečlivě jsme s chlapii nastudovali jejich zápasy a myslím, že nám to moc pomůže."

"No to je perfektní!" Bednář je celý rozradostnělý. Šplíchal s ním sdílí radost:

Teda, pánové, postup nás určitě nemine!"

XXVI.

Byla neděle dopoledne. K mostecké Sportovní hale směřovaly zástupy diváků. Fanoušci se těšili, že uvidí postup svých oblíbců do extraligy. Zároveň však mnohého z příznivců tvrdého sportu tak trochu znepokojovaly obavy, které vyrůstaly ze skutečnosti, jeden trenér byl mrtvý a druhý ve vazbě. Funkcionáři OV KSČ se snažili udělat všechno, aby Stárkova smrt byla označena za nešťastnou náhodu, kterou si nebožák způsobil sám svým uklouznutím, ale mezi lidmi, se hovořilo o vraždě zcela otevřeně. Upřímně řečeno, vražda nadějného trenéra nijak politickou situaci nezměnila, jen lidé znechuceně vrtěli hlavami, když slyšeli nebo četli o "nešťastné náhodě," která připravila o život oblíbeného sportovce.

Venku byl marast. Takové to ani sníh, ani déšť honil studený, lezavý vítr a lidé chodili se zdviženými límci a s rukama hluboko vraženými do kapes. Řada z nich se na důležitý zápas připravovala v místní restauraci a se stoupajícím alkoholem v krvi viděla nastávající souboje v růžových barvách.

Uvnitř haly, v dějišti budoucího mistrovského zápasu, již bylo do poloviny plno.

Okolo ringu bylo obvyklé hemžení, jako před každým jiným zápasem. U mikrofonu seděl Jiří Porek, kterého doplňoval další funkcionář oddílu František Oldřich Pukl. Porek připravoval podklady pro hlášení a pro každou dvojici měl připravený arch papíru, na kterém byly ty nejdůležitější údaje o boxerech a jejich utkáních.

"Pane Pukl," Porek byl najednou veledůležitý, "pane Pukl, budete hlídat čas a bouchat do gongu. Tři minuty, kolo, minuta přestávka."

"Vy děláte, jako bych byl na boxu poprvé," rozčiloval se Pukl a seřizoval kapesní hodinky s hodinami v hale.

Napravo od ringu bylo stanoviště Československé televize, která si nechtěla nechat ujít zajímavé utkání. Její reportér Škorpil měl sluchátka kolem krku a domlouval nějaké detaily s režisérem sportovního přenosu. Stál u nich také předseda oddílu boxu Jiří Šiman a domlouval se Štěpánem Škorpilem natáčení celého utkání na kazetu. Byl trochu nervózní a Škorpil se ho snažil trochu povzbudit:

"To chce klid, pane Šiman. Viděl jsem několik vašich chlapců na loňských přeborech a myslím, že se máte čím pochlubit. Učitě uvidíme zajímavé utkání, které se bude líbit!"

"Líbit, líbit," vrčel Šiman, "ono se nemusí i líbit, hlavně když postoupíme!"

"Nebojte se," smál se Škorpil, "on už někdo postoupí!"

V zázemí haly mezitím probíhalo úřední vážení borců. Kousek dál od váhy byli u stolku dva lékaři. Znojemský Dokulil a oddílová lékařka Mostu MUDr. Blaženka Souhradová. Blaženčin otec kdysi v mládí boxoval a vodil malou dcerku na každý zápas. Blaženka se do boxu zamilovala a po studiích na lékařské fakultě se vrátila zpět do Mostu. Čas od času se šla podívat i na box. Pak se jednou stalo, že úřední lékař se nedostavil k utkání. Hlasatel požádal diváky, zda mezi nimi není lékař a Blaženka se přihlásila. Tot' se ví, někteří kluci měli narážky a hloupé řeči, ale pak si zvykli a Blaženka na ně. Jezdila s nimi na každý zápas a

mezi boxery v celé republice byla velmi populární, stejně tak i v mostecké nemocnici, kde ji jinak neřekli, než doktorka direkt.

Hlavní rozhodčí utkání Michal Plarman již držel soupisky borců dle jednotlivých vah. U váhy byli bodoví rozhodčí, se kterými spolupracoval mostecký Kamil Anka.

"Do jedenapadesátky za Most Váňa," přečetl nahlas Plarman. Muší váha Čenda Váňa si stáhl trenýrky a pohledem trochu nejistě zabloudil ke svému soupeři Honzátkovi. Ten na něj hleděl výsměšně a Váňa vztekle vstoupil na váhu.

"Dobrý, můžeš jít." Rozhodčí schválil Váňovu váhu a posunkem přizval dalšího borce, tentokrát znojemského Honzátku. Tak byli ostatní boxeři postupně váženi. Když váhy dospěly k lehkému welteru, otázal se mostecký trenér Milda Trégl, jen tak mimochodem k rozhodčímu Plarmanovi: "Kdo nastoupí ve welteru?"

"Vydrž, za chvíli se to dozvíš," nechce ringový rozhodčí prozradit.

"Broučil, jen mu to řekni!" smál se uštěpačně Bednář.

"No a co?" Trégl je naoko lhostejný. "Můžu se zepat."

"To můžeš, můžeš, čekal si, Trinera, vid'," radoval se znovu Bednář.

"Nám je to jedno, Triner nebo Broučil, dostanou do kožichu oba!"

"To si povíme nakonec," nenechal se odbýt Bednář, ale to už je krotil Plarman, který se snažil ostatní trochu popohnat. "Máme už tak zpoždění, Dělej, Valter, mazej na váhu!"

Valter si stoupl na váhu, ale rozhodčí se rozčilil: "Ty nevíš, že si máš sundat trenýrky. Tak dělej, dělej..."

Valter si sundal trenýrky, hodil je na zem vedle váhy a oběma rukama si zakryl přirození.

"Další, na vážení Fryš!" Bohouš stáhl trenýrky a se sebevědomým úsměvem vlezl na váhu. Vážení skončilo a borci odcházeli do haly k ringu, kde se měli na zahájení představit. Ušanský seděl na bobku a natahoval si boxboty. V tom se otevřely dveře od místnosti znojemských funkcionářů, odkud vyhlédl tlustý Pavel Bednář. Když uviděl Ušanského rozhlédl se a rychle k němu přistoupil.

"Milane, jmenuješ se přece Milan, ne? Pojd', prosím tě na okamžik.

"Co je, co chcete?" Milan byl trochu naježený.

"Jen na okamžik, hned to bude!"

Pavel Bednář ho jemně vtlačil do místnosti, kde už byl předseda Pekárek.

Ušanský se zamračil a chtěl vědět, co po něm ti dva chtějí.

"Milane," převzal iniciativu Pekárek a začal hovořit, jako když máslo ukrájí. "Milane, mám tady u sebe dvacet tisíc, které by tě mohly říkat pane!" Sladce se na Milana usmál Pekárek a udělal vyzývavou pauzu.

"Když udělám jako co?" zeptal se stále zamračený Milan Ušanský.

"Hele," nedal se Pekárek, "hele, Milane deset tisíc teď a deset po zápase. A od příští sezóny můžeš za Znojmo bouchat extraligu. A jestli nemáš žádnou kočku, dostaneš ji i s pěkným bytem. Taky dobrou práci dostaneš. Něco, kde se neunavíš a budeš brát slušný peníze. Tak co, bereš?"

"Pořád jste mi ještě neřek, proč ste tak štědrej..."

"Je to úplně jednoduché, příteli. Stačí, když dnes necháš vyhrát Vydru!"

"Škoda, že ta ženská není pořád doma," myslí si otráveně kriminalista Pavel Kratochvíl. "Zrovna dnes, když je poslední mistrák o postup do extraligy," vrčel a hledal na zvoncích potřebné jméno. Než zazvonil, zkusil dveře. Byly odemčené a Kratochvíl vešel do domu bez zazvonění. Výtahem vyjel do třetího patra a zaklepal na dveře naproti výtahu.

"Kdo je tam?" zeptaly se opatrně dveře.

"Policie, kriminální služba, nadporučík Kratochvíl!"

V bytě to zašramotilo, zámek cvaknul a dveře se váhavě otevřely, jistě řetízkem.

Starší prošedivělá dáma v brýlích si ustrašeně prohlížela služební odznak, který Pavel předložil před oči paní. Dveře se zavřely a znova otevřely, tentokrát dokořán.

"Pojďte dál, pane!" Paní Helena Kajanová ustoupila stranou a pozvala kriminalistu dál.

"Posaďte se," vyzvala stará paní detektiva. Pavel si sedl ke kulatému stolku uprostřed malé garsoniery a stará paní na něm spočinula zvědavým okem. Trochu sebou pak trhla a začala se omlouvat. "Pane esenbé," začala... "Kratochvíl, jmenuji se Kratochvíl, paní Kajanová," napověděl Pavel, protože neměl rád, když mu někdo říkal esenbé. "Co se děje?"

"Promiňte, já jen vám uvařím kafe. Chcete, že?"

Pavel přikýval a s profesionálním zájmem se rozhlížel od stolku po místnosti. Byla skromně zařízena. Pod oknem a druhou stěnou byly postaveny do "el" válečky s ustlanými peřinami na jedné. Na druhé byla natažena deka. Další stěnu tvořila kuchyňská linka s elektrickým dvouvařičem a remoskou. V této stěně byly také dveře, které vedly na malou chodbičku, ze které vedly dveře ven a jedny do sociálního zařízení. Po Pavlově levici měla paní sekretář s knihovnou. Ty byly rozděleny stolem, na kterém trůnil televizor s vázičkou a umělou květinou. Na zdi, kromě dvou zarámovaných obrazů, krajinek s letním i zimním motivem, se skvěl

přímo nad jednou z váleček, velký portrét. Kolorovaná fotografie muže ve vojenském stejnokroji armády Slovenského štátu. Fotografie byla zasazena do dřevěného, tmavě hnědého rámečku.. Přes spodní roh obrazu byla natažena černá stuha.

Paní Kajanová chystala kávu a Pavel se zdvořile zeptal: "To byl váš muž?"

Paní přitakala a hned ochotně doplňovala. "Obaja sme boli Slováci. Prišli sme s Jankom po vojne do Čech. To už som bola vydatá. Jano robil vo Staliňáke a ja som bola s dcérami doma," snažila se o správnou slovenštinu paní Kajanová.

"A už nežije," zeptal se zase Kratochvíl.

"Nie. Mal chrípku a pani doktorka mu nedala neschopenku i keď mal horúčky. Tak chodil do roboty a jednou prišiel taký unavený, šel si lahnúť a už sa neprobudil..." trochu se zachvěl paní Kajanové hlas.

"To je mi líto," řekl s účastí Pavel, ale paní Kajanová si jen odevzdaně vzdychla.

"Už je to viac ako dvadsať let!"

"A už jste se znovu nevdala?" podivil se kriminalista.

"Nie, ostala som s dcérami. Teraz už jsou obě dve vydaté. Jedna býva tu v Mostě a druhá je v Plzni. A v létě som na chatě s vnúčatmi," pochlubila se ještě a postavila před Kratochvíla pořádný krajáč s kávou. Ten poděkoval a opatrně se staré paní zeptal: " Vy bydlíte v domě dlouho?"

Paní přešla na češtinu, která jí už šla po těch létech lépe. Přikývla a rozhovořila se, že v domě bydlí od jeho předání. "Byla jsem na patře první," upřesnila a Pavel se ještě zeptal, zda tu bydlí dlouho i Cickovi.

"Ano, predstavte si tu náhodu," zaradovala se paní Kajanová. Já jsem bydlela na Slovensku v Újazdě, to je u Trenčína a Laco bydlel ve Skalce nad Váhom. To je vesnice vedle a my už jsme se znali jako děti. Laco Cicka je ale mladší. On se potom přestěhoval do Dubnice, my jsme odešli do Čech a najednou, další soused na patře byl Cicka s dcerou Veronikou. Laci se špatně oženil. Jeho žena," paní Kajanová ztišila hlas a pokračovala šepem: " Cicková měla ráda mladé chlapy a s jedním Lacovi utekla a nechala mu malou Veroniku. Když byla menší, tak jsem ji mnohokrát hlídala."

"A Veronika je teď doma?" zeptal se Pavel.

"Ale kdepak, je chuděra v nemocnici. Má zánět žil. Už měsíc byla doma nemocná a teď ji odvezli do nemocnice."

"A, vy se také navštěvujete?"

"Ale jistě!" Pavel s nadějí v hlase se ještě zeptal? "Paní Kajanová, ten večer, když přišel Cicka naposled, než jsme ho sebrali, to jste byla u nich?"

"To víte, že byla. Veronika byla sama a zaklepala na mě přes zeď. To bylo takové naše znamení. Koukaly jsme na televizi, ale spíš jsme propíraly chlapy, tak ani nevím, co hráli. Uvařila jsem brynzové halušky. Laco se po nich může utlouct."

"A v kolik přišel domů?" přerušil ji Kratochvíl.

"Tak to vím úplně na minutu. Akorát jsem koukala na hodiny, kolik už je, když cvakl zámek a Laco přišel."

"Tak kolik, kolik bylo," začal být trochu netrpělivý nadporučík.

"Za pět minut deset!" Paní Kajanová byla přesvědčivá. "Byl velmi nahněvaný a pod kabátem byl politý pivem. Smrděl jako jako, jako..." paní Kajanová nemohla honem najít ten správný výraz. "No dobře, dobře, přerušil ji Pavel, "řekněte mi, co bylo dál.

"Dál, dál, ... Lád'a si nedal ani halušky. Vzal si z lednice pivo vypil ho, byl chvíli v koupelně a šel si lehnout Byl takový nazlostěný," žalovala paní a dodala:

"V momentě chrápal až ho bylo slyšet přes dveře ložnice."

"A byla jste ještě u Cicků dlouho," chtěl vědět Kratochvíl.

"No, dlouho," přiznávala se paní, "asi tak do půlnoci!"

"Chcete říct, že Cicka celou tu dobu spal v ložnici?"

"Celou tu dobu, to ano," potvrdila. "A ještě až do rána určitě. Já беру nějaké prášky, po kterých špatně spím a tu noc to bylo nejhorší. Nemohla jsem oka zahmouřit, tak jsem koukala za oknem, chvíli jsem si četla Vlastu. A kdyby Laco odešel, tak jsem ho slyšela. Tady v tom paneláku je slyšet v noci všechno..."

Pavel vyskočil. "Jste si tím jista, paní Kajanová?"

"Ale samozřejmě. Zcela jistě..."

Kriminalista se radostně rozběhl do chodbičky a začal si obouvat boty.

"Počkejte, pane major, ještě jste nedopil kafe..."

"To nevádí, paní Kajanová, až budu tím majorem, vypiju ho u vás celý kotel...!"

Hala praskala ve švech. Diváci už zaplnili všechna místa a další ještě přicházeli.

Pro pobavení návštěvníků boxu se linuly halou melodické písničky šedesátých let. Někteří diváci netrpělivě pískali. Řada z nich měla zvonce a jiné propriety, které byly nezbytným doplňkem při hokejových zápasech a dnes měly navodit patřičnou atmosféru v hale.

Když písničky zmlkly, začali všichni diváci pískat. Do pískotu začal vysílat rozhlas. Jiří Porek cítil za dnešní zápas odpovědnost. Chtěl ji nějak vyjádřit a tak si do železničářského mundúru oblékl bílou košili a vzal kravatu, kterou sepnul pozlacenou sponou. Teď si sedl k mikrofonu, zapnul aparaturu a po dvojím fouknutí začal počítat. Diváci se tišili a tak Jirka začal hlásit: "Vážení diváci, vítám vás na dnešním posledním mistrovském zápase 1. ligy boxu mezi Tělovýchovnou jednotou Znojmo a Baníkem Most. Dnešní zápas je o to důležitější, protože vítěz se stane postupujícím do extraligy. Mužstvo Baníka Most je v poněkud horší pozici, protože musí jen zvítězit. V případě nerozhodného výsledku postoupí hosté. Prosím tedy diváky, aby fandili objektivně vytvořili oběma mužstvům kvalitní sportovní prostředí.

Několik diváků zapískalo, ale vzápětí se rozeznělo hlučné tleskání. Do ringu nastupovala obě mužstva. Domáci do modrého rohu, znojemští do červeného. Obě

muži váhy už nastoupili v trenýrkách a tílkách, ruce měli pečlivě obandážované. Mostečtí nastupovali v zelených teplácích s černými nášivkami na ramenech. Na zádech se jim skvěl bílý nápis "BANÍK MOST!" Zelená s černou neodmyslitelně patřily k hornickému Mostu a celá řada mosteckých mužstev tyto barvy preferovala.

Mostecké borce přivedli do ringu Milda Trégl a Michal Brtník.

TJ Znojmo byli oblečeni do červených teplákových bund a teplákové kalhoty měli černé. Na prsou měli vyveden bíle nápis "BOX" a na zádech "TJ ZNOJMO."

Do ringu je přivedli trenér Šplíchal a vedoucí mužstva Bednář. Ringový rozhodčí Plarman se zády opřel o provazy ringy mezi oběma řadami boxerů.

Porek se opět sklonil k mikrofonu a obecnostu sděloval: "Obě mužstva nastoupila v nejsilnějších sestavách, pouze v těžké váze nahradil nemocného Milotu Věřčimák, který je v současnosti přeborníkem ČSSR v juniorech."

Několik diváků se jízlivě zasmálo, ale většina z nich sportovně zatleskala. Porek začal jednotlivé borce představovat.

"V úvodním zápasu nastoupí proti sobě ve váze muži do 48 kg znojemský Honzátka a mostecký Čenda Váňa. Diváci vybuchli a zatleskali. Porek ještě do řevu dodal, že Honzátka vybojoval devadesát šest zápasů, z toho sedmdesát čtyři vítězných, zatímco Váňa se utkal v ringu dvaadvacetikrát a zvítězil dvacetkrát. Diváci poněkud ztišili aplaus a slyšeli, jak Porek uvádí Páleníka, dalšího znojemského borce.

Představování postupně pokračovalo podle jednotlivých váhových kategorií a diváci vždy vybuchovali v nadšení při představení mosteckých boxerů. Porek se nakonec dotrmácel až k těžkým vahám a zahlásil: ve váze těžké nastoupí znojemský Věřčimák, který doposavad v ringu vybojoval třicet dva zápasy. Diváci zapískali a ironicky se zasmáli. Jejich veselí ale opadlo, když Porek oznámil, že Věřčimák prohrál v ringu jen dva zápasy. V publiku to obdivně zašumělo a ozval se uznalý potlesk, který vystřídalo nadšení, když se představila poslední akvizice mosteckých, těžká váha Koburda se svými osmdesáti zápasy, ze kterých jen šestnáct prohrál.

Vedle stanoviště televize byla pověšena výsledková tabule, na které byla napsána jednotlivá jména s volnými místy pro zapsání výsledku. Funkcionář Mostu Eda Vojta si udělal u tabule svoje pracoviště. Na stolku měl rozloženy barevné fixy, kterými měl dopisovat jednotlivé výsledky, vždy hned po utkání. Eda byl nervózní, protože neměl delší dobu cigaretu a měl hroznou chuť si zakouřit. Hledal po kapsách, až našel krabičku startek a plynový zapalovač. "Zakouřím si vzadu, než se to celý dá do pohybu," pomyslel si. Rozhlédl se okolo sebe a viděl, že všichni byli soustředěni na první duel. Váňa stál v rohu s navlečenými rukavicemi a poslouchal pokyny trenéra Trégla. Vojta se rychle rozhodl a dlouhými kroky spěchal do zázemí, aby si mohl zakouřit. Cestou ho dostihl zvuk gongu a hlediště začalo bouřit. Vojta rychle zalezl do místnosti pro mostecké

funkcionáře. Seděl tam i Karel Herman a dokuřoval. Když uviděl Vojtu, rychle zhasil cigaretu a zvedl se se židle.

"Já si taky ještě blafnu.," rozhodl rychle Vojta a dodal, že stejně asi Čenda prohraje. Herman přitakal, ale dodal, že se raději půjde podívat.

"Kdyby se skončilo dřív, tak za mě napiš výsledek," zaškemral Vojta a dusivě se rozkašlal při zatáhnutí z cigarety. Herman kývnul a vyšel ven.

Když byl v hale, podíval se na výsledkovou tabuli. Byly tam uvedeny dvojice:

TJ ZNOJMO BANÍK MOST

váha muší 48 kg Honzátko: Váňa

bantam 51 kg Páleník: Sataš

pérová 54 kg Landa: Haloš

lehká 57 kg Štych: Oblouk

lehký welter 60 kg Valter: Horák

welter 63,5 kg Broučil: Fryš

lehká střední 71 kg Triner: Zavadil

střední 75 kg Prášek: Plicna

polotěžká 81 kg Vydra: Ušanský

těžká + 81 kg Věrčimák: Koburda

Než došel Herman ke stolku, stopl rozhodčí zápas a Váňu začal počítat. Váňa po těžkém úderu na spánek byl otřesen, ale při šesti zvedl ruce a kývl na rozhodčího.

V hale bylo ticho. Rozhodčí nechal pokračovat a Honzátko vylétl jako blesk z neutrálního rohu a zasypal Váňu sérií úderů. Rozhodčí se přiblížil mezi oba borce a chystal se znovu zápas stopnout, ale z místa trenéra přilétl do ringu ručník. Rozhodčí Plarman okamžitě zápas zastavil a oba borce od sebe odtrhl. Honzátko zvedl obě ruce nad hlavu a poskočil si. Váňa si dal ruce v bok a udiveně se tázal ringového rozhodčího, proč je konec.

"Zeptej se trenéra," odpověděl Plarman a obcházel bodové rozhodčí, kteří mu nahoru podávali svoje záznamy. Ringový je chvíli prohlížel a pak se nahnul přes provazy k Porkovi a zahlásil: " Honzátko vítězí vzdáním soupeře."

Diváci v hale dávali najevo svou nespokojenost pískáním a tloukli do dřevěných sedadel. Karel Herman vzal barevnou fixku a zapsal výsledek.

Váha muší 48 kg Honzátko: Váňa 0: 2 vzd. Náčelník okresní správy SNB v Mostě mě pořád honil, abych se konečně pohnul z místa a přinesl konečně nové poznatky z případu smrti trenéra Stárka. Ob den si ho volal vedoucí tajemník OV KSČ Košvanec a chtěl výsledky. A zákon padajícího lejna měl v tomto případě, na své dráze, prioritu u mé osoby. Tedy, náčelník dostával

kapky od Košvance a já od náčelníka. Dolů jsem to už nepouštěl, kluci dělali, co bylo v jejich silách.

Dneska byla neděle a já jsem vyhnal Pavla Kratochvíla za Cickovo sousedkou. Ruda Kolář šel zkusit štěstí mezi boxery. Domníval jsem se, že by mohl získat nějaké nové poznatky, pořád jsem byl přesvědčen, že by to měl být někdo z okruhu Stárkových známých. Cicka čekal na výsledcích a já ztrácel prvotní přesvědčení, že právě on by byl do případu nějak zapleten. Nic z toho mi nesesedělo, ale bohužel byl poslední, kdo byl se Stárkem viděn. Lámal jsem si hlavu, psal na papír zatímní zjištění, ale pořád mi něco chybělo. Když jsem nevěděl, jak dál, zazvonil telefon.

"Horták, slyším," řekl jsem komisi.

"Ahoj Hortáku," smála se na druhém konci moje žena Kateřina. "Přijdeš alespoň na oběd?"

"Rád bych, ale podle toho, co vaříš." Vařila skvostně ta moje Katka a otázka, kterou jsem podmínil můj příchod, byla vlastně dost neomalená.

"Svíčkovou, ty kliftone," prozradila do sluchátka žena a mně se hned začaly sbíhat sliny.

"Neboj, k večeri určitě přijdu, aspoň bude omáčka uleželá!"

"No jo, že se ptám, vid'?!" řekla s povzdechem žena, pozdravila a položila sluchátko.

Trochu jsem se zasnul a vzpomínal, jak jsem začínal u kriminálky, těsně po svatbě a jak tchýně vždycky Kateřině říkala to své: "vidíš, jí jsem ti říkala, že budeš s policistou furt sama. Měla sis raději vzít nějakého učitele!"

"Baba," řekl jsem nahlas a do kanceláře vpadl Pavel Kratochvíl.

"Náhodou," řekl s úsměvem, náhodou ta Kajanová je prima babka. Žádná baba. A chystej nějaké dobré pitivo, nejlépe vodku, dneska si ji zasloužím!"

Pavel na kořalku nikdy nějak zvlášť nebyl, spíš ho člověk mohl nachytat na pivo. Byl jsem hrozně moc zvědavý, co z něj asi vypadne.

"Tak už mě nenapínej, ty tajuplný ostrove," snažil jsem se Pavla přimět k hovoru.

"Čímpak začneme?"

Pavel se smál od ucha k uchu. "Nejdřív musíme sehnat nějakého prokurátora a hned pak pustit Cicku, náčelníku!"

"Počkej, počkej, ty pábiteli," krotil jsem svého podřízeného kolegu. "Copak jsi vyšťoural, že budeme muset pustit Cicku?"

"Nejdřív toho pumprlíka!"

"Hele, nejsi v hospodě, ale v práci, jestli si tvoje blahorodí neráčílo všimnout!"

"Krucí, v neděli v práci, to je teda šolích, náčelníku!" Dlouze jsem vzdychnul a zatvářil se trpitelsky: "No tak si nalej, no, jedna plesnivá je na mražáku," prozradil jsem Pavlovi dočasné útočiště stoličné vodky.

Pavel vesele přihupkal k lednici, vzal dvě štamprlata, prohlédl proti světlu a znalecky je vyfoukl. Pak otevřel ledničku a vyňal z ní krásně omrzlou láhev a nalil vodku, která se táhla jako olejíček.

Sledoval jsem pozorně jeho předebru, jejíž hlavním cílem bylo pořádně mě napnout. Pavel byl konečně hotov a láhev nechal na lednici. Bylo jasné, že navrhne ještě jedno zapití do druhé nohy. "Dej tu flašku zátky do lednice," zahájil jsem náš přerušovaný dialog.

"Počkej, počkej, náčelníku, dáme si ještě do druhé nohy!"

Už jsem to nevydržel a začal jsem se smát. "Tak ti nevím, jestli jsem věstec nebo ďábel."

"Ďábel jsi náčelníku, ďábel, ale co vím já to nevíš," spokojeně konstatoval Pavel a podal mi skleničku. "Tak na zdraví a Cickovu svobodu," cinknul Pavel sklínkami o sebe a hned kořalku bez zábran do sebe otočil. "Pfuj, to je to dobrý," pochválil destilát a hrnul se znova k vodce na lednici.

"Tak počkej, co mi povíš?"

"Pavle, poslouchej, co mi řekla ta babka Kajanová. Ta Cickova sousedka. Představ si," vyprávěl nadšeně Pavel, "představ si, že inkriminovaný den přišel Cicka z výboru domů asi v deset, naštvanej a politej pivem. Kajanová byla u nich na návštěvě u mladé Cickové a viděla, jak Cicka ani nejed, vypil pivo z lednice a šel hned spát!" Pavel dál převyprávěl, co u paní Kajanové vyzvěděl a upřel na mě hnědé oči. "Tak co, náčelníku, zavoláš prokurátora?"

"No jo, ale nevím, koho teď v neděli seženu. Hele, víš co, Pavle?" podlehl jsem jeho entuziasmu, "pustíme ho do zasedačky a pustíme mu barevnou televizi, aby alespoň viděl, jak jeho kluci boxují..."

Brtník se znepokojeně podíval na výsledkovou tabuli. Četl na ní:

váha mužů 48 kg Honzátka Váňa 2: 0 vzd.

bantam 51 kg Páleník Sataš 2: 2 n. b.

pérová 54 kg Landa Haloš 2: 4 n. b.

lehká 57 kg Štych Oblouk 2: 6 n. b.

lehký welter 60 kg Valter Horák 4: 6 n. b.

welter 63,5 kg Broučil Fryš

K ringu právě přicházel Bohouš Fryš. Brtník si pomyslel, že právě Bohouš bude mít asi nejtěžšího soupeře. Broučil byl mladý borec ověnčený dvěma tituly z dorostu a v soutěži dospělých si vedl velmi zdatně. V lize málokdy prohrál, byl divoký, rychlý a měl i těžký úder. Vyhrát nad ním znamenalo udržet ho direkty na distanc a předcházet jeho útoky. Bohouš byl sice velmi zkušeným boxerem, ale co naplat, už začínal být opatrným, nehrnul se do útoků a když měl soupeře z kategorie potrhých

gumáků, vyhýbal se kontaktu a bojoval viditelně na náhodný úder. To mu sice i někdy vyšlo, s Broučilem však dobré zkušenosti neměl. Poslední zápas sice vyhrál, ale bylo to se štěstím, když jeho sok uklouzl, udělal si v kotníku výron a nemohl dále pokračovat. Jinak byl celé první kolo hrozně bit a vypadalo to, že prohraje před limitem.

Milda Trégl jednou rukou nadzvedl provaz a nohou stlačil ten pod ním. Bohouš proklouzl mezi mezerou a skočil do ringu. Obecenstvo v hale propuklo v jásot.

"Bo-houš, Bo-houš, Bo-houš," skandovali příznivci Mostu a pokřikovali povzbudivá hesla.

Fryšův soupeř Broučil vlezl do ringu pomalu, uklonil se obecenstvu a zvednutou rukou pozdravil.

"Bohouši," Mildův hlas zněl starostlivě a naléhavě, "Bohouši, musíš si hlídat střed ringu, musíš začínat a kontrovat. Zbytečně se neper a dej pozor, aby tě nedostal do rohu. Využívej sajdstepy a z nich bouchej. Neboj se občas kopnout na solar, na něj je Broučil měkčí."

Bohouš poslouchal a pokyvoval hlavou. Byl jakoby v tranzu a Brtník, který ho pozoroval zpod ringu, měl obavy o jeho výkon. Ringový rozhodčí Plarman svolal oba borce k sobě, prohlédl jim rukavice, zkontroloval suspensory a poslal je zpět do rohu. Milda dal Bohoušovi do úst gumový chránič, skusku, a Porek ohlásil, že je volný ring, první kolo. Pukl vyloudil na gong paličkou zvuk. Bohouš okamžitě zabral střed ringu a odrazil první prudký útok znojemského weltera. Diváci jen vydechli a začali hnát Bohouše do útoku. Fryš se snažil o křížové kontry a zastavoval Broučila. Chvilí se mu to dařilo, pak však Broučil zaútočil na Fryšovo břicho. Ten ustoupil, zavravoral a to byla voda na mlýn jeho soupeře. Tvrdými bočními údery, ke kterým přidal dva zvedáky, oťrásl Fryšem. Ten se snažil Broučila zachytit, ale Broučil ustoupil a hned vyrazil do útoku - levá, pravá, levý hák, pravý hák, levý zvedák, pravý zvedák a za propuklého ticha Bohouš ležel na podlaze ringu.

V šatně se rozcvičoval Ruda Zavadil. Měl zabandážované ruce a uvolňoval se skákáním přes pomyslné švihadlo. Pak zase chvíli stínoval a při každém úderu vyfoukl nahlas vzduch. Při hluku, který dělal, si uvědomil, že v hale je najednou ticho. Vyběhl ze šatny a běžel ke dveřím do haly. Do dveří vběhl, když začali diváci mohutně pískat. Viděl jak Bohouš Fryš se v ringu namáhavě zvedá a jak ringový rozhodčí volá lékařku Souhradovou.

"Hergot, to je ve pryč," zalamentoval a pospíchal k ringu. Lékařka vedla opatrně Bohouše po schůdcích. Ruda doběhl k ringu, kde se točili kolem knockautovaného boxera trenéři s lékařkou. Porek přebíral od ringového rozhodčího bodové výsledky a zahlásil do pískotu

díváků a jejich hanlivých výkřiků, že Broučil z TJ Znojmo vítězí K. O. nad mosteckým Bohuslavem Fryšem a upravuje tak skóre utkání na nerozhodný stav 6: 6.

"Nechte mě, nic mi není," ohnal se Fryš po Blažence,

"Já vím, že vám není nejlíp, Bohouši," ale já teď dělám svou práci, tak mi to neztěžujte!"

Ruda Zavadil přistoupil k Fryšovi a konejšil ho: " Bohouši, to nic, to zase bude dobrý!"

"Nech mě, nejsem ti na to zvědavej," utrl se Fryš na Zavadila a Blaženka jen zavrtěla hlavou. Zavadil pokrčil rameny a přistoupil ke schůdkům do ringu. Milda ho poplácal po zádech. "Rudlo, v rohu budeš mít Michala Brtníka. Dobře ho poslouvej a makej. Musíš to vyhrát, jinak to může být špatný. Musíš, Rudo, musíš, ten Triner není mistr světa, neboj se ho!"

Ruda přesvědčivě kýval hlavou a křepce vyběhl do ringu. Mezi provazy mu pomohl Brtník. Ruda za velkého aplausu se obrátil do publika a poslal příznivcům vzdušné polibky. V obecenstvu to vybuchlo.

"Máte jít dozadu, čeká tam na vás nákej chlap, je to prej moc důležitý," řekl už

v teplácích převlečený Sataš předsedovi Šimanovi.

"Jakej chlap?" divil se Šiman a byl naštvaný, že musí odejít. "Co může teď být důležitého?" Dal se do poklusu a vběhl do chodby od haly. Hned ve dveřích se zarazil. V šedém obleku tam v chodbě stál a ukrutně se na Šimana mračil vedoucí tajemník Košvanec.

"Soudruh Šiman, půjdeme k vám, do místnosti. Ukaž mi, která to je!"

Šiman poslušně popoběhl ke dveřím místnosti pro mostecké funkcionáře, vytáhl z kapsy klíč a odemkl. "Prosím, soudruhu vedoucí tajemníku..."

Košvanec chvatně vběhl dovnitř. Šiman ze sebou zavřel dveře a tázavě se zadíval na okresního mocnáře.

"Soudruh Šiman," řekl hrozivě stále zamračený Košvanec. "Soudruh Šiman, to jsme si neujednali!"

Šiman zablekotal: "Co jsme, já, já..."

Košvanec začal tvrdě odsekávat slova: " slíbil jsi, že postoupíte. A teď to najednou začíná být jinak. Teď mi poslouvej," Košovancův hlas ještě více ztvrdl: "chci, abyste vyhráli. Abyste pro to udělali všechno. Abyste postoupili, rozumíš?"

Šiman vyděšeně kýval. "Rozumím."

Košvanec se zatvářil blahosklonně a Šiman ještě chabě namítl: "Ale, soudruhu vedoucí tajemníku, je to přece jen sport, co když se to nepovede?"

Stranický funkcionář zbrunátněl. "Jak nepovede, jak nepovede? Vždyť jsme se teď dohodli!" V šatně mosteckých boxerů bylo plno. Zvadlý Fryš seděl na židli a koukal do podlahy.

Doktorka Souhradová lákala Bohouše, aby s ní odešel na ošetrovnu, aby ho mohla dát do pořádku. Bohouš sveřepě odmítal a Koburda neodvolatelně prohlásil:

"Si blbec, Bohouši, pani doktorka ti chce pomoci!"

Bohouš zarytě mlčel a doktorka posléze rezignovala. "Bohouši, kdyby vám bylo špatně nebo něco, tak pro mě pošlete, ano?"

Neurčité zamručení jí bylo odpovědí a tak se Blaženka otočila a odešla.

Kromě Fryše byli v šatně ještě Plicna a Ušanský s Koburdou. Oba prvně jmenovaní již byli vyslečeni z tepláků, jedině Koburda seděl na dlouhé lavici a s účastí hleděl na Fryše. Ušanský k Fryšovi přistoupil a lehce ho bouchl do ramene a s měkkostí v hlase řekl: "Bohouši, prostě smůla. To se někdy tak stane... Pokaždý se nepovede vyhrát...!"

Fryš se na Ušanského osopil: "Že to říkáš právě ty, kterej už dvacet zápasů neprohrál..."

No tak promiň, tak promiň, řekl Ušanský dotčeně a obrátil se k Plicnovi. "Vendo, jak je venku, jak si stojí Čudla?"

Plicna udělal gesto, že neví, ale v tom do šatny vběhl trenér Milda Trégl.

Zatvářil se zoufale. "Kluci, je to v prdeli. Čudla je bit. Jestli Trinera nevyválí, tak je konec. Koukal jsem rozhodčímu do bodování a je to katastrofa. Teď začalo třetí kolo, radši se, Venco připrav. A hele, bacha na Práška, hrozně fauluje a jde po solaru. Nepuť si ho k tělu, rozumíš?"

Chlapci zklamaně poslouchali trenéra Mildu, až se vzpamatoval Ušanský. "Já Vencovi věřím," prohlásil odhodlaně. "Venca Práška vypráší!" A zasmál se svému vtipu. Vašek horlivě přisvědčoval a na důkaz svého odhodlání si pravou pěstí udeřil do otevřené dlaně.

"Boha jeho, boha jeho," lamentoval trenér Cicka u televizoru, který mu pustili na kriminálce, když ho předtím pustili z vazby. "Musíte tady ještě chvíli vydržet, než seženeme prokurátora," sdělil mu Pavel Kratochvíl a zavedl ho do zasedačky před televizi zapnutý televizor.

Cicka nadsakoval a hořekoval. Ruda Zavadil ve svém duelu s Trinerem boxoval bojácně, laxně, akce zakončoval bez efektu a často inkasoval tvrdé direkty od znojenského borce. Triner začínal a také jeho zakončování bylo tvrdé a úspěšné.

"Třeba mu ten Brtník blbě radil," mínil Kratochvíl, když zazněl závěrečný gong.

"Ale nie, Michal je zkúsený, ten vie, čo má klukům povedat, no len neviem, čo to ten Rúda vystrájal. Takový bohovský boxer je to, má to od boha a chodil po ringu jako nějaký začátočník. Fí ha, postup už je naozaj v riti!"

"Počkejte, pane Cicka," chlácholil ho Kratochvíl, třeba to teď zase Vašek Plicna napraví. "Ťažko, pán nadporučík, ťažko. Prášek je veľmi těžký súper. Je v reprezentačnom výbere..." odmlčel se a zahleděl na obrazovku, odkud komentátor Škorpil oznamoval verdikt právě skončeného duelu - všemi hlasy rozhodčích na body vítězí Triner, Znojmo. Cicka nedůvěřivě vrtěl hlavou.

"Budu Vaškovi držat' palce, ale bude to mat' ťažké." Cicka si povzdechl a bezmocně rozhodil rukama.

V ringu začal další duel ve váze střední mezi domácím Plicnou a hostujícím Práškem. Cicka celý strnul a s rukama zaťatýma v pěsti napjatě sledoval utkání. Vašek Plicna začal famózně. Obsadil střed ringu a levými, opakovanými direkty nepouštěl Práška k akci. Ten se nervózně snažil útočit zespodu na solar, ale Plicna křížovými údery úspěšně kontroval a nedával soupeři žádnou šanci. Kolo proběhlo a Prášek trefil Plicnu pouze do rukavic. Sám několikrát tvrdě inkasoval.

Cicka se radoval a chválil Plicnu, jak boxoval pozorně, jak využíval soupeřových chyb a jak Práška znervózňoval, což mělo za následek jeho vysoký bodový náskok.

Pavel Kratochvíl se radoval s Cickou a začal být zvědavý na další průběh zápasu.

Plicna mezitím zahájil druhé kolo útokem a hned na začátku Práška zcela ohromil. Prášek se snažil jít do výměny, ale Plicna chytrým sidestepem unikl a přidal tvrdý boční úder. Prášek zavrával a pozorně přihlízející Plarman zápas stopnul a začal Práška počítat. Prášek zuřil, ale bylo vidět, že je otřesený. Pak Plarman nechal pokračovat a Prášek vyrazil na Plicnu. Ten však s elegancí a přehledem odboxoval závěr kola a zvýšil bodový náskok. Stejně to bylo i ve třetím kole a na jeho konci byl zcela vyčerpaný Prášek a přešťastný Plicna, který při vyhlášení vítězů s oběma rukama nad hlavou radostně vyskočil.

Když kamera zabírala Vojtu, jak za jména Prášek: Plicna dopisuje 8:8 n. b., Cicka radostně zajódloval a poplácal opěradlo křesla. "Teď Ušiarsky vyhrá, vím to, ale starosti mi robí Koburda. Ten Věřčimák je naozaj príslib našeho boxa. I když Koburda taky nie je žiadné špárátko..."

Monika Zavadilová měla vařeno. Věděla, že Ruda přijde pozdě v noci nebo až k ránu. Rozhodla se, že vyžehlí nějaké prádlo, a sjede na návštěvu k mamince do Litvínova.

Připravila si veškeré prádlo, byla to jen malá hromádka a začala žehlit. Pak postavila žehličku špičkou vzhůru a šla pro malý magnetofon. Přinesla jej s několika kazetami, chvíli se v nich přebírala a pak jednu z nich zastrčila do šachty magnetofonu, který hned zapnula a přidala trochu na zvuku. Nebylo jí na duši nejlépe. její vztah s Rudou už dávno nebyl tím idylickým vztahem plným lásky a něžnosti.

Popová muzika ji začala elektrizovat tělo a Monika se při žehlení nakrucovala a zpívala si. "Alespoň přijdu na jiné myšlenky," konejšila se v duchu a sebrala s opěradla židle Rudovy černé kalhoty s kapsami vpředu přikrytými módními klopami. Pčlivě je začala skládat, když vtom vylétla ze zadní kapsy legitimace v slídovém pouzdru.

"Copak to máme," podivila se a prohlížela si legitimaci. Bylato to průkazka opravňující k volnému vstupu do Sportovní haly. Ruda ji už skoro nenosil, protože byl natolik známý, že ji prostě nepotřeboval. Monika ji chtěla odložit, když si všimla, že zprostředka kouká malý cípek nějakého papíru. Chtěla ho zastrčit, ale pak ho nehty povytáhla. Zjistila, že to je nějaká fotografie. taková, co se dělají na občanku.

Vytáhla zvědavě fotku úplně. Z ní na ni koketně hleděla usměvavá dívčí tvář s nakrátko ostříhanými světlými vlasy. Monika strnula. V šoku obrátila fotku a na zadní straně četla věnování: "Milému Rudovi z lásky Jíťa."

Fotografie vypadla na zem a Monika jako ve snách si sedla na židli a z očí jí začaly kapat velké slzy.

Do šatny mosteckých borců vletěl jako tajfun Milda Trégl a jásal: "Kluci, Venda rozsekal Práška na hadry. Ještě teď se z toho nemůže vydechat."

Obrátil se na Milana Ušanského a vybídl ho, aby utíkal do haly k zápasu s Vydrou. "Milane, musíš. Musíš ho porazit." Milda ho vzal pod pažďím a jemně odvedl do haly.

Koburda zůstal v šatně sám a lehce se rozcvičoval. Přes tenkou zeď slyšel, jak znojemští kluci hučí do jeho soupeře Věřčímáka. "Mirku, Koburda má z tebe strach. Ukaž mu, zač jsou znojemské okurky. Rozbij ho, frajera!"

"Velký hovno," sdělil jim Koburda přes zeď a začal usilovně stínovat. Lehce se zpotil a proto zvolnil a kroužil rameny a snažil se usilovně zhluboka dýchat. Za chvíli přišel do šatny Pepík Sataš.

"Človče, to je zápas. Ten Vydra je bourák, ale Milan boxuje jak mistr světa. Slyšíš, jak lidi v hale bouří?"

Pepík pro větší názornost natočil ucho směrem k hale a zaposlouchal se do povzbuzování. "Pod' už, ať taky něco vidíš!"

Koburda si vzal na krk ručník zabandážovanou rukou si vzal skusku na zuby.

V hale bylo živo. Začala přestávka mezi druhým a třetím kolem. Oba boxeři byli ve svém rohu a naslouchali pokynům trenérů. Brtník názorně ukazoval Milanovi úhybný manévr zakončený úderem. Milda mokrým ručníkem otíral zpoceného Milana a když zazněl gong, poplácal ho po zádech. Brtník vztyčil palec a kývl hlavou. Milan přitakal a obezřetně se snažil získat střed ringu. Vydra se pokoušel zaútočit a dohonit body. Milan pod jeho útokem lehce povolil, naznačil levý hák, ale stihl udělat bleskurychlý pravý sidestep a jeho pravý boční úder Vydrou otrásl. Milan ihned pokračoval v útoku levým zvedákem, pravým hákem a zakončil levým hákem. Poslední úder byl drtivý. Vydra spadl na podlahu. Milan rychle spěchal do neutrálního rohu.

Hala freneticky řvala nadšením a diváci sledovali, jak se snaží Vydra vstát, což se mu sice na poslední chvíli podařilo, ale ringový rozhodčí zápas ukončil a prohlásil knock out. Znojemští funkcionáři se snažili protestovat, ale doktor Dokulil je zarazil a začal Vydru ošetřovat. Bylo zcela evidentní, že Vydra byl otřesen a výrok rozhodčího byl zcela správný.

Cicka jásal a zvedal ruce nad hlavu. "Boha, ten Milan, to je ale trieda. Keby se teď konalo majstrovstvo Európy, tak Milan by mal šanci na medaili."

Pavel Kratochvíl s úsměvem přitakával, ale hned se zase strachoval, aby poslední duel Koburda nepohnojil, jak se vyjádřil. Do jejich úvah jsem vešel z vedlejších dveří.

"Pane Cicka, sehnal jsem prokurátora a ten mi dal telefonický souhlas k okamžitému zrušení vazby. Jste volný, můžete jít domů!"

Cicka se ale zasmušil. "To už do haly ani domou nestihnu. To už neuvidím záver, to najdramatičtější!"

Pobaveně jsem ho sledoval a hned ho uklidnil. " Jen se nebojte, tu televizi můžete u nás dokoukat. Já se taky chvíli podívám. Už toho mám dneska plný brejle."

Alfréd Koburda měl z Věřčimáka obavy. Dobře věděl, že Věřčimák většinu svých zápasů vyhrál před limitem, i když to bylo v převážné většině v juniorské soutěži. Věděl o jeho tvrdých úderech i jeho dobré pohyblivosti, přestože vážil deset kilo přes metrák a měřil 190 centimetrů. Fredy na tom byl stejně, měřil jen 188 cm.

"Fredy, ten půjde za ránou," tvrdil Michal Brtník Koburdovi v rohu a masíroval mu lýtko. Koburda úkosem pohlédl do soupeřova rohu. Tam, okolo Mirka Věřčimáka, tancoval trenér Šplíchal s Pavlem Bednářem.

"Mirku, máš osud mančafu v rukách," věstil Šplíchal. "Nenech ho vydechnout. Nebudeš tomu věřit, ale ten Koburda se tě bojí. Využij toho!"

"Jen nechte být," oponoval Věřčimák. Já Koburdu viděl na tom filmu a je sakra dobrý. To nebude žádná procházka růžovým sadem!"

"Víš dobře, že vyhraje lepší a to jsi ty," rozhodl rezolutně Šplíchal a mrkl na svého svěřence okem.

Sportovní hala hlučela. Mostečtí příznivci skandovali Koburdovo jméno, tloukli na bubínky a točili velkými řehtačkami. Hlášení Porka, ani zvuk gongu nebylo skoro slyšet. První se vzpamatoval Věřčimák a okamžitě zaútočil. Koburda, pamětliv rady svého trenéra, držel opatrnou distanc a čekal, co Věřčimák vymyslí. Ten na sebe nenechal dlouho čekat. Několika rychlými direkty zahnal Koburdu do rohu a pustil se do tvrdé výměny. Fredy byl zaskočen a než stačil správně zareagovat, cítil tvrdou ránu na spánek a na moment byl otřesen. Ringový rozhodčí, který pozorně souboj sledoval z minimální vzdálenosti, ihned zápas stopnul a začal Koburdu počítat. V hale začali diváci pískat a Koburda se začal ohrazovat, že mu nic není. Věřčimák z neutrálního rohu pozdravil zdviženou rukou trenéra a bylo mu dobře. Cítil, že dnes bude slavný. Do dalších minut vstoupil s ohromným elánem a bez respektu. Koburda zbytek kola před soupeřem utíkal a snažil se neinkasovat. Diváci pískali a křičeli hanlivé výroky na adresu mosteckých a chudák Koburda to odnášel nejvíc. Seděl zakřiknutě v rohu a ani neslyšel naléhavé instrukce Michala Brtníka.

Druhé kolo bylo kopií prvního. Věřčimák byl na koni a zle na Fredyho dotíral. Ten už toho měl plné zuby a přál si, aby byl konec. Seděl zničeně v rohu a byl si vědom, že Věřčimák vede vysoko na body a že není dnes v jeho silách, aby vývoj utkání zvrátil. Michal Brtník viděl, že je zle a horečně přemýšlel, co by Koburdovi poradil na výtečného soupeře.

"Fredy, zabal se a zkoušej to na žaludek. Začíněj odspodu a nenech se zahánět do rohu," radil mu, ale nebyl si jistý, zda Koburda poslechne.

Třetí kolo začalo stejně, jako dvě předchozí. Věřčímák tvrdě útočil a Koburda inkasoval. Stav zápasu byl pro mostecké beznadějný. Pak si Koburda, pod Věřčímákovými údery uvědomil, že musí, musí vyhrát. Vzpomněl si na Brtníkovy rady, sebral poslední zbytky sil a zaútočil na solar znojemského borce. Přidal dva krásné boční údery a Věřčímáka okamžitě vyvedl z rovnováhy. Ten začal ustupovat k provazům, kde na něj Fredy dotíral způsobem, jež dělal soupeři nepříjemné potíže. Mírek Věřčímák se zabalil do dvojitého krytu a Michal Brtník okamžitě vylétl do vzduchu a začal řvát na Koburdu a radit mu, co má udělat. Jeho hlas nebylo téměř v ohromném rámusu slyšet, ale ringový rozhodčí Plarman zápas stopnul, vlétl do rohu a začal vyhrožovat Brtníkovi, že ho vykáže od ringu, jestliže se nezklidní.

Obecenstvo pískalo a řičelo a Věřčímák se otočil do svého rohu, kde trenér Šplíchal zdviženým palcem povzbuzoval svého svěřence. Plarman nechal pokračovat a Fredy Koburda zmobilizoval všechny své síly. Vyrázil do útoku a několika tvrdými

úderů rozrazil Věřčímákův kryt. Následoval direkt, do kterého vložil mostecký závodník veškerou sílu. Direkt byl přesný a trefil špičku Věřčímákovy brady. Mírek padl na podlahu ringu a hlava mu visela přes okraj. Byl otřesený, ale automaticky se snažil zvednout. Obličejem narazil do provazu a spadl opět na podlahu ringu. Zkusil to znovu a dopadl stejně. To už přiběhl trenér Šplíchal, provaz nadzvedl a s ním i Věřčímákovu hlavu. Pomohl mu tím tak se dostat na nohy v okamžiku, kdy rozhodčí počítal sedm. Plarman však počítání neukončil a když nahlásil deset, zařval "stop" a odvedl znojemského chlapce do rohu.

V hale se děly neuvěřitelné věci. Gejzír nadšení vybuchl, diváci se objímali, smáli se i plakali. Koburda i ostatní mostečtí měli ruce nad hlavou, jásali a skákali. Znojemský trenér Šplíchal vyběhl po schůdcích do ringu a chytil ringového rozhodčího za motýlka pod krkem a ochraptělým hlasem mu nadával nejhrubšími jmény. Pod ringem stojící Porek vyběhl nahoru, prolezl provazy a vrazil Šplíchalovi facku. Trefil ho na nos a Šplíchalovi začala téci krev. Znojemský trenér se vrhl na Porka a začali se prát. Plarman je od sebe odtrhoval a Šplíchal ho udeřil pěstí na oko. To už se začali prát i funkcionáři mezi sebou pod ringem a na plochu vběhlo několik policistů s obuškami a rozdávali rány na obě strany. Chumel asi čtyř lidí se nahnul na stanoviště televizního komentátora Škorpila, který se snažil vyhnout potyčce. Jeden uniformovaný příslušník svoji horlivost nezvládl a nešťastného televizního pracovníka praštil obuškem mezi oči. Škorpilovi spadla sluchátka a po druhé ráně

upadl na zem. Stočil se do klubíčka a rukama si držel hlavu. Mladí příslušníci však rvačku začali zvládat a situace se pomalu zklidňovala.

V šatně mosteckých borců tryskala radost ze všech stran. Jiří Šiman ochraptělým hlasem řval: "Kluci, jsme v extralize, to musíme zapít! Kde je Kódl Címal?"

"Tady, tady jsem," cpal se do šatny s jásotem Címal a vlekl ohromnou tašku, ve které to nadějně cinkalo. Prodral se doprostřed šatny a zařval "Tichóóó!"

Kluci se utišili a Címal položil tašku na zem a za smíchu borců i funkcionářů začal důležitě vysvětlovat: "Pánové, protože jsem naprosto přesně věděl, že dneska postoupíme..."

Jeho projev byl přerušen hlasitým svoláním slávy mosteckému celku a Címal si musel opět vynutit pozornost: "pánové, prosím, abyste mi nechali domluvit. Jak jsem již řekl, s vědomím, že dneska postoupíme jsem ve výboru koumal, jaké pitivo je nejvhodnější k zalití našeho postupu a vyšel mi nápoj, božský nápoj jménem šampáňo."

Smích.

"A teď ten božský nápoj jménem šampaňo vám vleču ze zařízení zvaného lednička..."

"A než se vykecáš bude šampus jako ze Sahary, nalejvej!!!" Horák byl značně netrpělivý. Všichni se smáli a se zaujetím pozorovali, jak Címal vzal z tašky láhev a podal ji vedle stojícímu Brtníkovi. Ten ji podal dále Šimanovi. Pak mu podal Címal další a pak zase jednu a Brtník je rozdával kolem, až měli všichni. Brtník pak zavelel: "Tak extraligisti, rozdělát drátky a otevřít na tři."

Všichni rozdělávali drátky kolem hrdla láhve a připravovali uvolnění zátky. Pak začal Brtník počítat a na tři začaly létat ke stropu šampusové špunty. Chlapci se smáli a snažili se zhluboka napít perlivého vína, aby se zakuckávali a zajíkávali.

Ve dveřích šatny se náhle objevila MUDr. Souhradová. První si ji všiml Pepík Sataš a zařval: "Jé, pani doktorka..." Chlapci okamžitě zvedaly ruce i s láhvemi nad hlavu a Brtník začal skandovat: "Blaženka, Blaženka, Blaženka!" Ostatní se připojili a lékařka oddílu lehce zrudla. "Já jsem se jen přišla podívat na Bohouše Fryše, jestli je už v pořádku. Bohouš se zamračil a Pepík Sataš hned doktorce poradil: "Paní doktorka, nechte Bohouše a podívejte se na mě, jestli jsem v pořádku!"

Všichni opět vybuchli a Brtník doktorce řekl: "Blaženko, alespoň s s námi napijte na postup. Pojd'te. Karle," obrátil se na Címala, "dej jsem ještě jednu čerstvou!"

"Čerstvou, čerstvou, jak si přeješ, šéfe," pravil uctivě vedoucí mužstva a sáhl do tašky pro další láhev. Brtník uvolnil zátku, přidržel a požádal lékařku, aby ji sama otevřela. "Jé, já se bojím, Michale, otevřete mi ji, prosím!" Brtník pokýval na souhlas a odzátkoval těžkou láhev. Zátka s bouchnutím vylétla ke stropu a Michal podal šampaňské doktorce, která se rozpačitě napila z láhve, odkud vytékalo zpěněné víno. Po hlubokém napití začala Blaženka škytat a vyvolala další salvu smíchu.

"Doufám," řekl nekompromisně Šiman, "že večer s námi půjdete slavit na hrad!"

"Přijdu, samozřejmě, že přijdu," přitakala doktorka a ještě jednou zhluboka se napila. Druhé napití dopadlo lépe, než první a doktorka si ulevila: "Teda, pánové, mezi vámi by se člověk stal spířarem..."

Vyvolala další smích a Pepa Sataš do smíchu na Blaženku zavolal: "Pani doktorko, víte, co se stane, když nad Chanovem vybuchne atomová bomba?"

"No nevím, Jožko, nevím..."

"Přeci začne druhý díl filmu Cikáni jdou do nebe," zubil se Josef a všichni se opět začali smát. "Teda, Jožko, vy jste ale expert," ukazovala bílé zuby mladá doktorka...

Vesnice, kde bydleli Souhradovi, byla odsouzená k zániku. K jejím, kdysi tak malebným humnům, se přibližovala velká kusadla obřího rypadla rozšiřující se šachty.

"Nakonec skončíme všichni v paneláku," meditoval Souhrada otec.

Skončili. V roce 1965 v ulici Václava Kopeckého, později přejmenované na ulici Zdeňka Štěpánka.

"Aspoň to mám blíž na box," vyhodnotil novou situaci Souhrada. "A ty na ten tvůj gympl taky," uklidnil Blaženku, studentku prvního ročníku.

Blaženka se učila bez problémů. V technických i humanitních předmětech byla doma a na vysvědčení měla vždy vyznamenání. Pak se objevil v tanečních Stanislav. Sebevědomý mladý muž, s rodiči, kteří neměli nedostatek peněz a vůči Standovi byli štědrí. Blažence se líbil a byla ráda, když s ním mohla chodit do kina, na čaje nebo s ním jen tak být.

"Blaženko, rodiče jedou na chatu, budeme mít kvartýr volný přes noc." Standa to bral jako samozřejmost, že Blaženka přijde.

Svěřila se kamarádce Věře ze sousedního vchodu.

"Nechod', Blážo, dej si na něj pozor. Je samá holka. Známa, jmenuje se Zuzka, říkala, že už se s ní vyspal a rozhodně nebyla první," varovala ji Věrka.

"To určitě," myslela si Blaženka, "závidíš mi!"

"Jedu s holkama ze třídy na Bouřňák. Přijedu v neděli večer."

"No, já nevím," váhala Souhradová matka, ale nakonec svolila. Lyže si Blaženka schovala u Věrky ve sklepě.

Ráno byla Blaženka jako omámená a na nic nemyslela, než na Standu. "Standa, Stáník, Stanoušek..." opakovala si donekonečna. Přesunula se do jiné dimenze. Prospěch ve škole se prudce zhoršil.

"Blaženko, to už je druhá pětka. Co s tebou proboha je?" diví se třídní profesorka Fialová. "Budu si muset zavolat rodiče!" Věrka ji řekne, že viděla Standu s Šárkou Kocourkovou, jak se líbali. Nevěřila, tak ji Věrka vzala na číhanou do parku za Gymnázium. Standa s Šárkou jim předvedli dokonalou mileneckou partii a Blaženka s pláčem utekla domů. Sebrala všechny léky,

co doma našla a všechny snědla. Pak si šla lehnout a představovala si, jak za ní bude táta s mámou i její dvě sestry smutnit.

Ty plné dvě skleničky pilulek, co spolykala, byl laxyl. Silné projímadlo. Když přišel první rodinný příslušník domů, byla už Blaženka na WC. Přes zavřené dveře se přiznala potom tátovi, co provedla. Souhrada utíkal do přízemí k sousedům, kteří měli jako jediní ve vchodě telefon. Záchranka tam byla za chvíli a hned si Blaženku odvezli.

Za deset dní byla doma a byla jí půlka. Kamarádi v ulici i ve škole se k ní chovali, jakoby nic a tak Blaženka brzy žila jako dřív a známky ve škole byly zase perfektní. Standu z průmyslovky už nechtěla vidět.

Maturita dopadla perfektně, stejně tak přijímačky na lékařskou fakultu v Plzni. Blaženka složila všechny zkoušky v termínu a stala se z ní doktorka medicíny. Rodiče byli na vrcholu

blaha a když se přišla pochlubit s mladým kolegou, který si nechal říkat Oktavius, začali připravovat svatbu. Pak přišel Oktavius se svojí matkou.

Ta neměla Blaženku rádu od prvního pohledu. "Přece si nevezmeš holku z tak obyčejné rodiny," hrozila se ona dáma, která pocházela z rodiny tramvajáka, vystudovala zdravotní školu, rozvedla primáře a vdala se za něj. Dáma,

kteřá bleskurychle zapomněla na svůj proletářský původ a chovala se namyšleně a hloupě. Oktavius matce velmi podléhal a začal se Blaženky stranit.

"Nevadí, Blaženko, nevadí, s tímhle slabochem bys štěstí stejně neudělala," utěšoval otec, ale Blažence bylo všelijak. Sehnala si vlastní byt a žila sama se svými problémy. Na zápasy v boxu chodila pravidelně. Jednou nepřišel delegovaný lékař a hlasatel vyzval diváky, zda mezi nimi není doktor. Blaženka se přihlásila a celé utkání fungovala jako oddílová lékařka. Po zápase ji pozvali na oběd a sympatický trenér Stárek jí nabídl, aby s nimi pracovala jako stálá oddílová lékařka. Přijala a stala se maskotem celého mužstva. Všichni kluci ji platonicky milovali a Pepík Sataš zbožňoval.

XXVII.

Nablýskané ertéóčko, autobus s nápisem JZD Dyjákovice, vezl znojemské boxery a funkcionáře směrem ku Praze. V autobusu byla špatná nálada. Někteří boxeři se mezi sebou tlumeně bavili a kriticky hodnotili dnešní zápas. Někteří spali. Vzadu v autobusu, na čtyřsedadle seděli funkcionáři TJ Znojmo Pekárek, Šplíchal, Dokulil a Bednář. Také oni rozebírali dnešní utkání. V palbě kritiky byl především rozhodčí Plarman.

"Teda pánové, na to, že je Plarman z Brna, tak je to pěkná kurva!" nešetřil nadávkami Bednář. "Proč?" divil se MUDr. Dokulil. "Vždyť nepískal tak hrozně," omlouval ho mírný lékař.

"Nepískal, jó, nepískal?" Tak proč nechal Věřčímáka prohrát k. o.?" rozčiloval se obtloustlý znojemský funkcionář.

"Je to svině, Pavel má pravdu," podpořil Bednáře Šplíchal. "Po zápase mi říkal, že by to nechal r. s. c., kdybych Věřčímákovi nepomohl, kdybych mu nezvedl ten provaz. Vždyť přece Mirek do něj narážel, tak jsem ho jen přizvedl..."

Pekárek se zasmušil. "Už to bylo vyhraný. Ten Mirek mě hrozně zklamal. Koburda byl hotový a stačilo to je odchodit a měl to doma."

"Ále, přece není všem dnům konec, pánové. Věřčímák je mladý, nadějný a jeho čas teprve přijde. Vzpomeňte si jednou na moje slova, až bude mistrem republiky," rozplýval se Dokulil.

"To s tebou souhlasím, Oldo, ale teď nám Plarman ublížil." Pekárek se cítil taky ublížený.

"Dokulil se nechce nechat přesvědčit. "A co, jak vyhnal Koburdu z kouta. když Věřčímák začal inkasovat a byl ve dvojitém krytu. Doopravdy stačilo, aby si to Mirek uhlídal a zbytek utkání dochodil..."

"Počkej," řekl smířlivě Pekárek. Už je to tedy ve pryč, tak si alespoň dáme něco do hlavy." Vytáhl z tašky plnou láhev a odzátkoval. Nu, pánové, napijeme se se tedy

na žal, když už nemůžeme na radost," a podal láhev Dokulilovi. Ten se napil a podal dalšímu. Láhev opsala čtverec a skončila opět u Dokulika.

"Tak pij, nezdržuj, Oldo," ponoukal ho Bednář. Lékař ale držel láhev a pak se obrátil k Pekárkovi. "Josef, řekni mi, proč Ušanský nevezal ty peníze?"

Pekárek se otočil k Bednářovi. "No jen mu to řekni, řekni!"

Bednář se zaškaredil. "Nevzal... prosímtě...hele, řekni mu to sám Josef!"

Pekárek s úšklebkem převzal slovo: " Co nevzal. Vzal, pacholek jeden! Ale po zápase je přišel vrátit."

"Tak je to charakter," mínil Dokulil.

"Charakter, jo charakter, přinesl peníze, odpočítal si tisícovku a ostatní mi hodil před lidmi na zem."

"To je vůl, vid'!" domáhal se souhlasu Bednář.

"A proč si odpočítal tu tisícovku?" chtěl vědět oddílový doktor.

"Prý, že peníze v pořádku vrací a ta tisícovka, že je manipulační poplatek za námahu," prozradil Pekárek. "Je to prostě grázl!"

"Ba ne, je to charakter," nenechal se přesvědčit Dokulil. "Jiný by nám nepřinesl nazpátek nic!"

"Ještě ty ho obhajuj," rozčilil se Bednář. Dokulil mlčel a tak mu Pekárek vzal láhev z ruky a mohutně se napil. "A je to grázl, dodal umíněně!" XXVIII.

Oslavy byly naplánovány v restauraci hradu Hněvín, který se tyčí jako dominanta města Most.

Hrad byl původně velmi starý, zmínky o něm, jako o hradištním opevnění pocházejí z doby středohradištní z let 800 až 1000. Opevnění postupně získalo podobu tvrze, pod kterou vznikla trhová osada připomínaná roku 1040 s názvem Gnevin most. Další zprávy jsou z roku 1207, kdy ves i tvrz byla majetkem mocného rodu Hrabišiců, jmenovitě Kojaty. Ten odkázal testament, v roce 1227 a postoupil Hněvín Most s veškerým majetkem zderazskému konventu křížovníků Božího hrobu, od nějž je získal král Václav I někdy kolem roku 1237. Původní hrabišická tvrz byla postupně nahrazena kamenným gotickým hradem, do něhož byla z nedaleké Bíliny přenesena provinční správa.

Hotový hrad je připomínán v letech 1248. Za války mezi Václavem I. a Přemyslem II. byl hrad Přemyslem obléhán a z obležení jej nakonec osvobodil Boreš z Riesemburka. Král Václav I. (1230-1253) povýšil podhradní osadu na město s názvem Most. Hrad zůstal nadále v majetku českých králů až do roku 1420 a zaznamenal významný hospodářský rozmach. Za Přemysla Otakara II. (1253 - 1278) patřilo k majetku 11 manských obcí a manové vykonávali na hradě vojenskou službu a řídili se výnosy manského soudu, který byl na hradě svoláván.

Hrad měl charakter zemské pevnosti a vůči podhradnímu městu samostatně disponoval právem hospodaření s vlastním majetkem. Roku 1282 byl hrad obsazen braniborskými žoldnéři markraběte Oty II., jenž vládl jako správce království v letech 1278 - 1283, kdy byl hrad použit jako zástava za nezletilého krále Václava II. Po nástupu krále Václava II. byl roku 1283 navrácen do královského majetku.

Roku 1307 byl mostecký hrad postoupen králem Jindřichem Korutanským míšenskému markraběti Bedřichovi mladšímu za válečnou pomoc. Míšenská posádka opustila hrad v roce 1310, když na český trůn nastoupil Jan Lucemburský. V roce 1331 je poprvé písemně doložen název hradu "Landeswarte." V roce 1397 byl hrad zastaven Václavem IV. za 8 000 kop grošů. Do roku 1406 se na hradě střídají čeští a sasští purkrabí dle momentální politické situace v době sporů mezi Václavem IV. a jeho bratrem Zikmundem. Roku 1413 připisuje král Václav IV. hrad Martinu Kladnému z Malešova a roku 1417 získává hrad Mikuláš Lobkovic. Král Zikmund jej roku 1420 vyplatil a hrad opět zastavuje míšenským rytířům. V jejich držení byla až do roku 1455. V průběhu doby byl hrad stavebně upraven a opevněn. V roce

1421 odolal hrad prvnímu útoku husitů vedených Janem Želivským. Po bitvě u Želenic roku 1438 byli na hradě vězněni někteří husitští hejtmané a bylo zde také podepsáno příměří mezi husity a Sasy v roce 1439 a hrad nadále zůstal v rukou Sasů. Hejtman Petr Holický v roce 1449 podnikl další útok na hrad a Jiří Poděbradský v roce následujícím. Příměří bylo uzavřeno až v roce 1452. Po zhoubném požáru města Mostu v srpnu 1455 využil nastalého zmatku Jiří Poděbradský a město v září obsadil. Sasové se na hradě udrželi až do prosince 1556.

Za vlády krále Jiřího z Poděbrad patřil hrad českému království až do roku 1465, kdy hrad přepsal na své syny, knížata munstenberská, kteří hrad vlastnili až do roku 1480.

V letech 1480 -1484 byl hrad v držení pánů z Veitmile a v roce 1585 získává hrad Ladislav starší Popel z Lobkovic a Lobkovicové jej drží až do roku 1594, kdy byl lobkovický majetek pro zradu konfiskován Rudolfem II. Od císaře kupuje hrad město Most za 69 480 kop míšenských.

Město zajišťovalo zásobování hradu a výzbroj posádky. Hejtman byl vybírán z řad mosteckých měšťanů a zodpovídal se za obranu hradu přímo panovníkovi. V devadesátých letech byla na hradě zřízena alchymistická laboratoř pod patronací císaře Rudolfa II. Působili v ní E. Kelly, J. Makovský, M. Bragadino. Roku 1620 získala hrad Albrecht z Valdštejna a v dalším průběhu třicetileté války se vystřídalo na hradě mnoho vojenských útvarů. V letech 1631 - 1632 drželi hrad Sasové. V roce 1634 jej dobývali Švédové. Druhý švédský pokus o dobytí hradu v roce 1639 znamenal zpusťování města. I v dalších letech 1645 a 1646 dobývali Švédové hrad, který nakonec obsadili a drželi do roku 1649. Potom se na hradě usadila císařská vojska a hrad byl stavebně opraven.

Od roku 1650 usilovali mostečtí o zboření hradu, který považovali za hlavní příčinu válečných útrap. Císař svolil a 29.5.1650 byl hrad opuštěn a 30.9.1650 vydal císař povolení ke zbourání hradu, ačkoliv vojenská rada kategoricky protestovala.

Na tuto akci bylo obstaráno 5 tun prachu a stavební materiál měl být použit na opravu válkou totálně zničeného města. V roce 1653 přestal hrad existovat.

Zámecký vrch se od 19. století opět objevuje v písemných zprávách už jako Hněvín. Na základech goticko renesančních sklepů hradu se v roce 1879 začalo s výstavbou výletní restaurace ve stylu původního hradu. Dnešní pseudogotickou podobu získal hrad i s vyhlídkovou věží po úpravách dle návrhu mosteckého architekta Schwarzera v letech 1900 - 1905.

V době II. světové války byla na hradě německá vojenská posádka a chránila proti vzdušným útokům chemičku v Záluží. Po válce byla na hradě obnovena restaurace, pak tam byla dislokována jednotka čs. armády a hrad opět "utěšeně" pustnul. V roce 1968 - 1969 byla zásluhou dolů Ležáky provedena rekonstrukce a na hradě zřízena krásná restaurace. V ní se odehrála další část našeho příběhu.

XXIX.

Hradní restaurace na Hněvíně byla na nedělní večer připravena. Stoly, potaženy červenými ubrusy, jen podtrhovaly slavnostní atmosféru blížící se oslavy mosteckých boxerů. Vedoucí tohoto zařízení, Eda Vojta, už poněkolkáté probíhal mezi stoly a kontroloval, zda je vše doopravdy připraveno.

"Maru, pojd' sem," zavolala na servírku Marii a nervózně vylovil z kapsy saka krabičku cigaret. Když přicházela servírka Marie, cigaretu zapaloval. "Kde jsi, Maruško. Já jsem celý vynervovaný. Chtěl bych, aby to bylo všechno v naprostém pořádku, když jsme teď extraligisté!" Zatáhl z cigarety a zuřivě se rozkašlal.

Maruška nevěřicně vrtí hlavou. "No ne, šéfe, to snad není pravda. Vždyť už se ptáte poněkolkáté. Počkejte," přerušuje nový nástup svého šéfa, když dokašlal. "Přeci proboha víte, že já s Bohunkou máme na starost boxery a Štěpán s Karlem ostatní hosty."

"No dobře, no dobře," mrmá nesoustředěně vedoucí Vojta, popotáhne zase z cigarety a opět se rozkašle.

"Edo, proboha, nechtěl byste to kouření omezit? Vždyť z toho dostanete tuberu," zahrozila a chtěla odejít. Někdo však zaklepal na skleněné dveře do restaurace. Vojta byl trochu krátkozraký a s přihmouřenýma očima se snažil rozpoznat, kdo se do zamčených dveří dobývá.

"To bude ten pán z boxu, jak s vámi chodí na schůze," hádala Marie. "Počkej, počkej, já tam zaběhnu," rozhodl se Vojta a popoběhl ke skleněným dveřím. Před dveřmi se zastavil a rozpráhl ruce. "Lád'ó, seš to ty?" zajíkl se radostně a rychle se snažil odemknout dveře. Po chvílce se mu to povedlo a do restaurace vstoupil trenér Cicka. "Kruci, Lád'ó, je to možný, to už tě pustili?"

"Pustili, proč by ma držali, když sem nič neudělal," odpověděl trochu odměřeně svojí typickou českoslovenštinou Cicka. Vojta mu teatrálně padl okolo krku a plácal ho po zádech. "Ládíku, ty kluku jeden vošklivej, tak voni tě už pustili. To musíme zapít! Maru..." zakřičel na servírku, "přineste nám dvě velký vodky, rychle nebo se probudím ze sna!"

"Z jakýho sna, som to opravdu ja, ty somár," smál se pobaveně Cicka.

Vojta se rychle vzpamatoval. "A Lád'ó," vyzvídal okamžitě, a Lád'ó, to už vědí, kdo nám zabil Míru Stárka?"

"Ešče nie," připustil neochotně Cicka, "ešče nie, ale hádam, že už to dlouho trvať nebude. Je mi to naozaj líto, i keď to tak nevypadalo, mal som Mirka svojim spôsobom rád a i když kedysy vela ublížil mojej Veronike, nemohol bych ho predsa zabiť!"

Vojta nadzdvihl obě ruce a hned Cicka přesvědčoval: "To víš, Lád'ó, my jsme tomu nikdo nevěřil!"

"Jen aby," zapochyboval Cicka, ale to už přicházela Marie a na tácku nesla dvě velké a jednu malou odlivku vodky. Zapojila se do hovoru a omluvně ukázala na malou skleničku: "já ve službě normálně nepiju, ale dnes si s Vámi připiju, na vás," obrátila se na Cicka, "i na tu vaši slavnou extraligu!" Do slůvka slavnou vložila lehký podtón ženského opovržení a mile se na oba pány usmála.

"No jo, Maru, já bych úplně zapomněl, že ženský taky mají někdy chuť na vodku. Tak rychle, rychle," pobízel oba a všichni tři si přitukli a obrátili do sebe. "Maru, ještě jednou, ještě do druhé nohy," popoháněl Marii její šéf. "Počkaj, Éda, nemusíš hned dělat rychlostnú vložku, než přijdú ostatný tak budem ožratí!"

"Ty toho, Lád'ó naděláš, kdybys jen viděl, jak naši kluci váleli, kdybys to jen viděl," rozplýval se Vojta a vyhlížel servírku s novými vodkami.

"Však jsem jich viděl, pravda, jen v telce, ale bolo to vynikajúce."

Číšnice Marie přinesla nový tácek a na něm dvě velké vodky.

"A kde máte vy?" otázal se Cicka Marušky.

"Milej pane," smála se zářivým úsměvem Maruška, "já jsem v práci a nemůžu se tady hned zlinkovat, kdo by vás potom obsluhoval. Šéf, ten těžko!"

Vojta se pobaveně usmíval a vytáhl si zase cigaretu. Byla poslední. Zmuchlal krabičku a strčil zmuchlanou do kapsy. Ze saka ještě vylovil zapalovač, připálil si a labužnický vdechnul. Pořádně se rozkašlal, až se musel chytit opěradla židle.

"Šéfe, nechtěl byste s tím kouřením přestat nebo to alespoň omezit? Vy na to jednou dojedete," dodala vyčítavě a když přestal kašlat, podala mu skleničku. Oba boxerští funkcionáři si přitukli a obsah obrátili na ex do sebe.

"Hu, ta je dobrá," pochválil vodku Cicka a prázdnou skleničku podal Marii.

"Děkuji."

"Hele, Ládíku, přece tu nebudeme stát, pojď ke stolu!" Vojta chytl Cicka za loket a jemně ho tlačil ke stolu, který byl rezervován pro boxery Baníku Most.

Sotva dosedli, ozval se na chodbě restaurace hluk. Pohlédli ke dveřím, které se za okamžik rozlétli a do sálu restaurace vkročili první boxeři. Koburda s Plicnou, za nimi Oblouk se

Zavadilem a následoval je Pepík Sataš. Koburda se zarazil a napřáhl ruku směrem k Vojtovi a Cickovi: "Kluci, vidíte, co já? Dyk je to náš trenér!"

Fredy Koburda se rozběhl ke stolu a ostatní za ním. Chlapci se na Cicka vrhli, objímali se s ním a jeden přes druhého hlučeli. To už ve druhé vlně vcházeli do restaurace další borci následováni funkcionáři. Ti všichni udiveně hleděli na jásající klubko a Michal Brtník jen vydechl: "Lád'ó!" A začala mela, každý se chtěl s Cickem přivítat, každý chtěl Cickovi potřást rukou.

"Chlapi, dáme mu hobla!" zavelel Šiman.

Fredy Koburda si ihned ochotně klekl na zem a nastavil zadek. Ostatní se vrhli na Cicku, chytili ho za ruce a nohy a začali otloukat o nastavený Koburdův zadek.

"Au, au, au," řval Cicka se smíchem. "Au, pusťte mě, vy volové," vyzrazoval jejich příslušnost k zvířecímu druhu. Po chvíli ho jeho spolupracovníci a borci pustili a Koburda těžce vstal ze země. Oprášil si kolena a nahlas zvolal: "A teď to zapijeme!"

"Počkaj," brzdí ho Cicka, "já už mám v každé nohe jednu vodku, tak pomali!"

Kašlem na vaše nohy," směje se Koburda, dáme si vodku a vy nám řeknete, kdo vlastně zabil Míru Stárka." "To se ešče neví, ale ja som to nebol, preto som tady!" Cicka provinile pokrčil rameny. "Já fakt nič nevím. Moja súseda mi zachránila, keď podala svedeckú výpoveď a poliši ma pustili. A tak som tady, no."

Brtník zvedl ruku: "pánové, něco na úvod." Všichni ztichli a zadívali se na něj. "Pánové, něco musím říct. Dneska večer je mezi námi jen jeden, který má právo sedět v čele stolu a naši oslavující společnost řídit. Tímto čestným předsedou je..." Brtník udělal dramatickou pauzu a ostatní nedočkavě napovídali: "Cicka, Lád'a Cicka!"

"Samozřejmě, že Lád'a Cicka." Brtník se zasmál a zařval: "Ať žije Cicka!"

"Hurrá," řvali všichni a nahlas se radovali.

Monika Zavadilová se ještě prohlédla v zrcadle, sešpulila rty, aby rtěnka se správně roztáhla a vyšla z koupelny. Byla uvolněná a klidně přešla chodbičkou do šatny, která byla hned před venkovními dveřmi. V šatně se sehnula pod spodní regál a vytáhla velkou tašku, do které dávali oblečení, když jeli na chatu nebo na delší čas z domova. Přenesla tašku do ložnice, postavila na zastlanou postel a otevřela skříň. Pak si pomalu vybírala svoje oblečení i prádlo.

Monika už delší dobu nejasně tušila, že tento okamžik jednou nastane. S Rudou si byli stále vzdálenější. Její manžel se vracel z práce zamlklý a sotva dojedl, už se zvedal a utíkal trénovat. Když neměl trénink v hale, chodil běhat někam k Benediktu a vracel se zpocený bez nálady s Monikou se bavit. Milování s Rudou, které ji kdysi připadalo velmi krásné, se změnilo na nepřilíš častou a nudnou záležitost, po které Ruda většinou hned usínal. Jeho něžnosti se vytrácely a Monika to přičítala jeho velkému pracovnímu a sportovnímu vytížení. Chtěla, aby Ruda trochu slevil ze svého nasazení. Byla mladá a na pracovišti kolem ní kroužili mladší i starší kolegové s nezakrývanými snahami dostat ji do postele. Monika odolávala, ale nevěřila, že pokud se její rodinný život nezmění, že by to tak mohlo zůstat. Odezvy zachytávala i z Rudova sportovního prostředí, kde se jeho kamarádi k ní chovali

velmi vstřícně. Zvláště pak Bohouš Fryš. Když mu podlehla, byla trochu opilá a po velké hádce s Rudou. Bohouš byl trochu neobratný, trochu se jí snad bál, ale vynahrazoval vše nekonečným laskáním a zmatenými pohádkami o příštím možném životě.

Monika byla v rozpacích. Pořád ještě Rudu milovala a Bohouše brala jako jednu málo významnou epizodu. Bohouš však Moniku neustále pronásledoval, telefonoval jí domů i do práce. Monika měla strach, aby se to Ruda nedověděl. Ten však žil dál svým divným životem vedle své ženy, která se stávala stále častějším objektem zájmu dalších mužů. Že by Ruda měl nějakou jinou ženu ji ani nenapadlo, byla v tomto ohledu trochu naivní. Byla proto velmi zaskočena, když dnes při žehlení našla v Rudově legitimaci fotografii nějaké Jitky, evidentně Rudovy milenky. V ten moment věděla, že se její manželství rozpadlo, že nastal naprostý konec jejich vztahu. Měla v hlavě prázdno. Neuvažovala, co bude dál, věděla jen, že musí z tohoto bytu odejít.

Monika naskládala všechny věci do tašky a položila tašku do chodby. Pak odešla do kuchyně, kde měla připraveny hygienické potřeby. Chvilku zaváhala a vytrhla z bloku, který používali na vzkazy, list papíru a vzala do ruky propisovací tužku. Chvilku zapřemýšlela a potom začala psát.

Rudo,

odcházejím od tebe. Moje rozhodnutí je konečné a nechci, abys mi zkoušel hledat.

Beru si jen svoje osobní věci, ostatní dohodneme později. Žádost o rozvod podám

sama a podám ji ráda. Monika

Chvíli se dívala na papír, sáhla na poličku a vzala malou fotografii, která vypadla z Rudovy legitimace. Položila ji na popsáný papír, chvíli se na podobenku zadívala a pak na ni vyplázla jazyk. Oči měla zalité slzami. Ještě se rozhlédla po kuchyni a pak odešla do chodby bytu. Zvedla telefon a vytočila číslo. "To je taxi? ..."

Hradní restaurace hlaholila hlasy boxerů a jejich funkcionářů. Zatím byli sami, pro běžné hosty bylo otevřeno později. Servírky Marie a Bohunka přinášely sklínky s přípitkem. Marie nesla vodky, Bohunka brandy a za nimi šel číšník Štěpán s táckem, na němž měl odlivky slivovice. Obsluha restaurace začala stavět skleničky před hosty, tak, jak si poroučeli. Brtník si všiml, že předseda oddílu Šiman se přímo vpil pohledem do mladé Bohunky, o které by klasik prohlásil, že je to ženská krev a mlíko. Bohunka byla prsatá, lehce barokní dívka s růžovým obličejem, vyrostlým z houštiny hnědých vlasů sčesaných do koňského ohonu. Nos měla jako knoflík a pod ním masité rty nastavené do mírného úsměvu. Když se předklonila, přepadaly Šimana mráčky.

Brtník se k němu naklonil. "Koukám že jsi na baroko, vid'!"

"Tak nějak," vydechl Šiman a snažil se mladé servírky alespoň dotknout. Ta si toho všimla a věnovala Šimanovi krásný, povzbudivý úsměv. Šiman se zatetelil a chtěl vstát. Brtník se musel uvnitř moc smát, ale navenek se opanoval a zastavil Šimana. "Počkej, až bude po přípitku!" Šiman se vzpamatoval a snažil se vzpomenout na slova přípitku. Z přemýšlení ho vytrhl skřehotavý hlas Edy Vojty.

"Přátelé, já si myslím, že by měl přípitek pronést náš trenér Lád'a Cicka!"

"Jasně, Cicka, Cicka ať pronese přípitek!"

Šiman byl upřímně rád, že nebude muset hovořit, což se od něj jako od předsedy čekalo. Přítomnost Bohunky ho vyvedla tak z míry, že na připravovaný přípitek zapomněl a marně si ho snažil vybavit. Teď si vzal slovo:

"Dámo," obrátil se k doktorce Souhradové, "a pánové, měl jsem připravený krátký proslov na úvod naší oslavy, ale protože je mezi námi zase náš Lád'a Cicka, patří hlavně jemu čest pronést přípitek a já mu tímto předávám slovo!"

"Ále čo, ále čo," je trochu vyveden z konceptu Cicka. "Čo by som vám měl povedať. Chlapci ukázali, čo v nich je a po zásluhy vyhrali. Tím sme v extralige a bude len a len záležet' na nás všetkých, aby budúce ročníky potvrdili našu úroveň. Chcel by som všetkým chlapcom i vám funkcionárom poďakovať za vaše úsilie a mimoriadne poďakovanie by som chcel venovať dobrému kamarátovi Mirkovi Stárkovi, ktorý se bohužiaľ nedožil dnešného radostného dňa. Myslel by som, že predovšetkým on má zásluhu na postupu. Viete, chlapci, já radši skončím, som veľmi dojatý!"

Všichni zmlkli a Michal Brtník štouchnul do Šimana. Ten se vzpamatoval a zvolal:

"Pánové, konec smutku, napijme se na postup, napijme se na extraligu, napijme se na zdraví..."

"Doufám, že přijdou náky baby, aby sme mohli dělat tanyny," vyjádřil svoji touhu Vašek Plicna nakloněn k Satašovi. "To není třeba," smál se Pepík, "já mam svou pani doktorku!" Láskyplně přitom pohladil opěradlu židle, na které Blaženka seděla.

Pepík Sataš se narodil v Mostě. Jeho starší bratr se ještě narodil na Slovensku v jedné vesnici poblíž Košic a s rodiči se přistěhovali na sever Čech hned po válce. Sataš starší nastoupil do práce na šachtě v Kopistech, na Juliusce trojce. Pracoval s Báňskými stavbami a jako zedník stavěl hajcmany, za pažnice házel beton a podílel se na dalších pracech, aby jeho kolegové mohli fedrovat uhlí.

Chlapi na něj nejprve koukali skrz prsty, jak už takovým údělem Cikánů bylo, ale brzy poznali, že je pracant a správný chlap, na kterého je spolehnutí a z party by ho nevyměnili. Horníci jsou drsní chlapi. "Sataš, řekni nám, jak se řekne po cikánsku píča!"

"Mindž," prozrazuje ostýchavě a neochotně Sataš starší a chlapi se tlučou smíchy pod přívaly vod ve sprchách.

Jeho syn Josef neměl ve škole větší problémy. Dost dobře se učil a kluci z Palackého ulice, kde Satašovi bydleli, s ním rádi kamarádili.

"Jožka, kup mérančata," volala na něj maminka a kluci se mohli strhat, co jsou to mérančata.

"Pomeranče, vy volové, smál se Pepík a bylo mu s kluky dobře.

Vyučil se chemikem v Meziboří, kde se také poprvé setkal s boxem. Přivedl ho Ruda Zavadil a vzbudil nelibost u svého kolegy Honzy Kobese. "Co sem taháš toho vargoše? Ještě nám něco šlohe!" Na tréninku přemluví trenéra, aby ho nechal s Pepíkem spárovat. Těšil se, jak toho cigoše zrychtuje, jak se vyjádřil šeptem. Poté, co trenér odpískal čas, vrhnul se na Pepíka a začal ho mydlit hlava nehlava. Trenér nechal dalšímu vývoji volný průběh a nechal Sataše otloukat. Pepík se jen chabě bránil, ale pak přijal navržený způsob boje a překvapeného Kobese několikrát tvrdě zasáhl. Nakonec se Pepík v divoké výměně trefil do Kobesova nosu. Honzovi začala stříkat z nosu červená. Pepík se zastavil a poodstoupil.

Honza Kobes se chytil boxerkami za nos a huhňavě řval, že tu černou svině zabije, protože ho praštil do nosu hlavou. Do roka nedal Kobes na Sataše dopustit. Na vojnu Pepík rukoval už jako uznávaný dorostenecký krajský přeborník. Zakotvil v Dukle Olomouc a "dělal" Dukle body. Po návratu do civilu se vrátil do rodného Staliňáku, zálužské chemičky a stal se velkou posilou Baníku Most. Jeho boxerský projev nebyl nijak efektní, ale Josef byl poctivý dřič a ke každému zápasu přistupoval velice zodpovědně. V ringu vždy nechal srdce a žádný zápas pro něj nebyl ztracený.

"Josef, seš machr, boxoval jsi perfektně!" Blondatá Ivanka to myslí upřímně. Pepík je její krásou oslněn. Pozve ji na večeri a začnou spolu chodit. Ivanka nevynechá žádný Josefův mač a je zamilovaná až po uši.

"Vezmeme se, chceš?" Pepík chce, ale Ivančini rodiče se zhrozili, když zjistili, že jejich dcera chodí s cikánským klukem. "Jen přes moji mrtvolu," vyhrožuje otec a matka se demonstrativně předávákuje analgetiky. Ivanka to odnese depresí a léčením v psychiatrickém ústavu. Na nátlak rodičů se s Pepíkem rozejde.

Pepík trénuje a chodí do práce, pak zase na trénink a zase do práce. Stane se finalistou Čech a mostečtí fandové ho mají rádi. I kluci z mančafu ho berou. Ivanka ho trochu přebolela.

"Pojď, Pepíku, dáme si kafe," rozhodne Michal Brtník, když za ním přijde Josef, se žádostí o pomoc, do Prioru.

"Jsem první Cikán, kterému pan Brtník, náměstek v Prioru, udělal kafe," chlubí se hrdě Pepík doma a oba rodiče Brtníka chválí. Pak se objevila Blaženka Souhradová, lékařka oddílu. Všichni kluci ji milují, Pepík zbožňuje. Využívá každé chvíle, aby mohl být v její přítomnosti. Dneska ji celý večer dělá garde.

V restauraci už bylo velmi živo. Kromě oslavujících boxerů byli v místnosti i další hosté. Na malém pódiu měl svoje nádobíčko diskdžokej Sláva Bureš a co chvíli vyzýval k tanci. Chlapci chodili tancovat často a Pepík Sataš byl na parketu s doktorkou Souhradovou neustále.

Funkcionáři i boxeři byli plní fantastického vítězství, které je posunulo do nejvyšší rohovnické soutěže a co chvíli rozebírali jednotlivé okamžiky dopoledního zápasu. Michal Brtník se dohadoval s Jirkou Šimanem. Ten Michalovi tvrdil, že Koburda prohrával jen těsně na body, než se mu povedlo Věrčimáka knockautovat.

"Kdepák, Jirko, bez toho k. o. to Fredy projel na plné čáře! Byla to klika, že se mu povedlo soupeře trefit!"

Šiman chtěl začít oponovat, když se u jejich stolu zastavila servírka Bohunka. "Pánové si budou ještě přát?" otázala se s milým úsměvem. Šiman okamžitě zapomněl, co chtěl vlastně Brtníkovi říci a jemně vzal Bohunku za zápěstí. "Slečno Bohunko," začal medově, " prosím, prosím, pojd'te si zatancovat!"

Bohunka se ohradila: "Nezlobte se, nemůžu, vidíte, že jsem v práci!" "Jen běž," zaskřehotal Vojta opilým hlasem. "Na chvilku se to nezblázní!"

Bohunka položila plato s prázdnými skleničkami na stůl a kývla na Šimana. "Tak jo, ale jen jeden tanec."

Šiman se zatetelil a za chvíli si odváděl Bohunku na parket.

"A teď zvu všechny milovníky Petra Jandy, který přiletí se svým papouškem kakadu," hlásil Sláva Bureš. Skupina Olympic zaplnila restauraci.

Ruda Zavadil vykládal kamarádovi Vincovi, že chce na chatě postavit koupelnu a zavést tekoucí vodu. Mezi Zavadilem a Ankou seděl Karel Herman, který už byl totálně opilý a začala mu stoupat jeho zatím latentní agresivita. Napil se piva a nedopitý půllitr postavil na stůl. Obrátil se na Zavadila a začal do něj rýpat.

"Ty srabe, tys to dneska nadzved. Moc nechybělo a zápas sme prosrali. To ses teda vytáh!"

Pane Herman, každý má nárok na slabší den a Ruda si ho holt vybral dneska dopoledne," zastával se kamaráda Vinca Oblouk.

"Ty mlč, tys vyhrál, já to říkám tady tomu ftákovi." Herman se znovu napil, utřel hřbetem ruky ústa a chtěl zase něco pronést. Ruda Zavadil se však otočil k Hermanovi zády. Herman se rozčílil, chytil Rudu za ramena a chtěl ho otočit. Ruda se snažil vymanit a opilého Hermana srazil zpět na židli. Ten zavrával, rozhodil rukama a srazil sklenici piva vedle sedícímu Ankovi. Všichni se hned snažili ucuknout, aby je tekoucí pivo nepolilo a Anka chytl opilého Hermana za loket.

"Kruci, Kadle, nech toho. Seš vožralej a chceš mermomocí kazit hezkej večer?"

"Jakej večer, co ti je do toho? Já jen musím něco říct tady tomu lazarovi!" A zase se sápal na Rudu.

"Nechte toho, pane Herman, nebo..."

"Co nebo, co nebo?"

Anka se postavil a znovu chytl Hermana za loket. "Kadle, běž se na hajzl opláchnout, dej si kafe a natáhni se na chvíli u Vojty v kanclu!" Anka byl rezolutní a svými dvěma metry a stodeseti kily nedával Hermanovi žádnou možnost diskuse.

"To víš, že du, vy intle, intelektuálové," nemohl se trefit Herman a odešel na WC.

"Já snad pudu za ním a dám mu do držky," poznamenal ještě Ruda a mávl rukou.

"Vybodni se na něj, je nalitej," zkonstatoval Vincek.

"No jo," souhlasil Ruda. U stolu chvíli mlčeli a Vinca řekl: "Čudlo, já bych si dal doutník. Počkej, mám ho v saku." Obrátil se na židli a vylovil ze saka tlustý doutník. "Je havanskej, dodal zbytečně a škrtl sirkou. Ruda dotčeně odháněl kouř z doutníku. "Vyhnaš mě na záchod. Pojd' se mnou," požádal Vincu.

"Teď nepotřebuju, běž sám," posílá ho Vinca. "A neblbni, nech Hermana bejt."

"Dyk už tam není, už šel Vojtovi do kanceláře," mínil Ruda a odešel na záchod.

Vedoucí Vojta chvílemi podřimoval u stolu a do debat se nezapojoval. Hudba skončila a z parketu přicházeli tanečníci. Jirka Šiman se u stolu ukláněl Bohunce a děkoval ji za tanec. Vašek Plicna zjistil, že Vojta dříme a potichu se přikradl za něj, Sáhl do kapsy, vytáhl papírový pytlík a opatrně, potichu ho nafoukl. Pak ho za

Vojtovou hlavou bouchl. Zazněla rána a Vojta vylétl, jako když ho napíchne na vidle a začal řvát na celou restauraci: "Nestřílej, peněženku mám v saku!"

Všichni vybuchli v hlasitý smích. Vašek Plicna se smál, až mu tekly slzy a ve stoje se svíjel. Najednou se otočil směrem k WC a strnul. Ze dveří vyběhl Ruda Zavádil s rukama od krve. Na prahu se zastavil, podíval se směrem ke stolu boxerů a pak se rozeběhl ke dveřím. Chtěl vyběhnout z restaurace, ale tam ho zachytil právě vcházející Bohouš Fryš a tlačil ho zpět do restaurace.

Michal Brtník se rychle zvedl, za ním Kamil Anka s Vincou a běželi k Rudovi, který se marně snažil vytrhnout Bohoušovi Fryšovi. Doběhli k němu. Anka ho chytil za obě ramena a pořádně s ním zatrásl. "Rudo, proboha, Rudo, řekni konečně, co se děje?"

"Já ho nezabil... Herman... tam na záchodě..." nesouvisle ze sebe soukal Ruda.

Anka se otočil a rychle spěchal na záchod. Za ním se rozběhl Brtník a od stolu se zvedl i Franta Veleba.

Na dlaždičkách ležel nepřírozeně zkroucený Karel Herman. Ležel na boku s jednou nohou pokrčenou a rozhozenýma rukama. Doširoka otevřené oči a kaluž krve pod hlavou Hermana dávaly tušit tragédii, kterou ještě podtrhoval pohozený těžký, skleněný popelník, celý od krve.

"Počkejte, no tak uhněte!" Lékařka Blaženka se snažila dostat chumlem, který se utvořil v chodbičce záchoda. Anka se otočil k přihlížejícím a zavelel: "Všichni ven! Okamžitě! Zůstane tady jen doktorka, Veleba a Brtník. Kluci budou hlídat dveře, nikdo nesmí ven z restaurace, nikdo nesmí lézt sem na záchod. Tak fofr!"

"Já musím na velkou," prohlásil Bohouš Fryš a tázavě se zahleděl na Anku.

"Tak se bude chodit na dámskej," rozhodl ihned Kamil Anka a Fryš jen něco nesrozumitelně zamrmal.

Anka se ještě obrátil na Velebu. "Franto, skoč Vojtovi do kanclu a zavolej kriminálku a záchranku. I když," Anka zaváhal a podíval se s nadějí na doktorku, která se právě zdvíhala

od ležícího Hermana. Ta zavrtěla hlavou. "Je mrtvý. Několik minut. Ten už je bohužel pro havrany."

Veleba se chtěl rozběhnout do kanceláře, ale zaváhal a zeptal se ještě Blaženky:

"Paní doktorko, jste si tím úplně jistá, nedalo by se ještě něco dělat?"

"Ale Františku, nezkoušejte mne," řekla unaveně Blaženka. "Je bohužel konec, je mi to opravdu líto, ale je konec!"

"Do prdele," ulevil si Veleba a vyběhl z WC. XXX.

Domů jsem přijel kolem patnácté hodiny. Vyjel jsem výtahem a u dveří jsem samozřejmě hledal klíče v kufříku. Měl jsem jich celý svazek a vždy mě zlobilo, když

jsme je nemohl hned najít mezi papíry, které jsem v kufříku přenášel. Nakonec jsem zazvonil na zvonek se štítkem Horták. Manželka otevřela hned a divila se. "Myslela

jsem, že přijdeš později," řekla skoro omluvně a odstoupila od dveří, abych mohl vejít. Hned jsem se vyzul a poprosil Kateřinu, aby udělala kafe.

"To jich nemáš dost v práci?" podivila se, ale šla do kuchyně postavit vodu na sporák. "Už máš konec nebo ještě odejdeš," vyzvíдалa od plotny a já jen zavrčel, že dneska už je snad konec. "Budeš jíst?" zeptala se ještě z kuchyně.

"Už se na tu svíčkou moc těším," pochválil jsem oběd předem a pak už jen z koupelny poslouchal, jak žena připravuje papání. Rychle jsem se opláchl a vešel do kuchyně za manželkou. Na stole už voněla chutná krmě a tak jsem jen ještě vylovil láhev studeného piva, otevřel a nalil celé do půllitru. Omáčka byla prvotřídní a moc mně chutnala. Žena seděla mlčky se mnou u stolu a s radostí pozorovala, jak se láduju. "Dej mi cucnout," prolomila ticho a hned se napila piva. Škytla a zasmála se. "Je pěkně studené. A dobré," dodala s převahou a vědomím, že mně musí chutnat taky.

Napil jsem se tedy a pokýval hlavou. "Je výborné, doufám, že v lednici ještě nějaké máš!"

"Co já, ty máš, ještě dvě," odtajnila pivní zásobu a znovu se napila.

"Že si taky jedno neotevřeš?" otázal jsem se rozmrzele. Nevidím to rád, když mi někdo pije ze sklenice. Už odmalička jsem nesnášel, když mi lezli do talíře nebo upíjeli ze sklenice. Ne, že bych lakotil. Klidně bych se rozdělil, ale tohle prostě nemám rád.

"Kačko, já si po obědě trochu zdřímnu. Jsem utahanej jako čokl!"

"Je to na tobě vidět," souhlasila žena a povzdechla si. "Už jste aspoň ten váš případ uzavřeli?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ještě ne, ale dlouho už to trvat nebude," řekl jsem přesvědčivě a zívnu.

Kateřina mi z lednice nadělila ještě jedno pivo.

"Nedávej mi celé, nalij si trochu do skleničky," řekl jsem s nadějí, že poslechne.

"Už nechci," řekla a nalila mi celý půllitr. Počkala, až trochu opadne pěna a pak pivní mok dolila. S dolitím poslední kapky zvedla sklenici ke rtům a opět upila.

Rezignoval jsem. Padla na mne obrovská únava jako deka. Mechnicky jsem se ještě zhluboka napil, poděkoval za výtečný oběd a odešel do obýváku. Pustil jsem televizi. Dávali nějaký film pro pamětníky. natáhl jsem se na sedačku a ani jsem nezjistil, co to hrajou. Usnul jsem jak nemluvně. Když jsem procitl, byla už tma. Televizor byl vypnutý a Kateřina opravovala v kuchyni nějaké sešity. Potichu jsem k ní přistoupil, zezadu objal a dal jí pusu na vlasy. "Počkej, " řekla mírně "musím to dodělat, mám ještě několik sešitů. Jestli to bude takhle pokračovat, tak mě dojde červená náplň," zabědovala a do jakéhosi slova v sešitu vrazila červenou vidlici. "Vidíš, a to jsou středoškoláci." řekla zhnuseně a bouchla propisovačkou o stůl.

"No jo," řekl jsem omluvně, však je život naučí. Však to znáš - non schola, sed vitae," vysoukal jsem ze sebe moudro starých latiníků.

"To je fakt, život je naučí," souhlasila Kateřina.

Považoval jsem to za apel a začal Kateřinu zezadu mazlit.

"Počkej, blázne jeden starý, je sem vidět. Nemám zatažené závěsy. nech to radši do postele," dodala bez fantazie. Tak jsem si raději šel postavit na kafe. Pustil jsem znova televizi, akorát začínaly televizní noviny. Zalil jsem kávu vařící vodou a šel koukat.

"Podívej se do programu, co budou hrát," zažádala žena z kuchyně.

"Někdo to rád horké," zavolal jsem jen tak bez rozmyslu a kuchyň se zaradovala.

"Jé, já myslela, že bude přenos z Festivalu politické písně ze Sokolova."

Snad to byla pravda, spíše to byla pravda. Když jsem to programu pak nahlédl, zjistil jsem, že se nemýlila. Na druhém programu pak slibovali dokument o druhé světové válce, což by mě zajímalo, ale Katka nesnášela tato témata, tak jsem věděl, že volba je jednoduchá. Buď politická píseň nebo knížka. Milování až v té sekundární části, tj. postelové.

Měl jsem rozečtenu od Bradforda Pány Izraelity a moc jsem se bavil. Zpříjemním si i dnešní večer. Kateřina usínala u angažovaných písniček a já jsem věděl, že jako dobyvatel slabších pohlaví mám utrum a tak jsem se začetl do kouzelné knížky. Bylo kolem desáté večer. Řekl jsem si, že chvilku ještě vydržím. Káva mi trochu vzpružila, spát se mi ještě nechtělo. První část písniček jsem přetrpěl a když jsem se s Kátou chtěl začít bavit, zavrčela, že až po skončení pořadu. Věděl jsem, jak to dopadne a tak jsem nakonec sáhl po knížce. Naposled jsem skončil u nevěrné Uriášky, kterou král David svedl. Nalistoval jsem tedy na správnou stránku a začetl se do dalšího příběhu.

"Crrrrrrr, crrrrrrrr," začal zvonit telefon v předsíni.

"Ani v neděli večer nemá člověk pokoj," řekl jsem nahlas a Kát'a si povzdechla: "Tak tedy zase sama!"

"Třeba to jsou kluci, " řekl jsem s nadějí v hlase. Nebyli. Volal dozorčí Švácha, že pro mne jede auto s Kratochvílem a Kolářem, že na Hněvíně je nějaký průser. Myslel jsem, že pojedeme do kavárny Hněvín ve městě, kde se scházeli hodně Jugoslávci a jejich jižanská krev tam často vytekla.

"Za nesouhlasného mrmlání mojí polovičky jsem se oblékl a za chvíli zvonil Ruda Kolář.

"Co se děje kluci?" zeptal jsem se v autě.

"Jedeme na hrad náčelníku. Další mrtvej boxer. Volal Franta Veleba. S Ankou nám to tam hlídají. Záchranka už tam je." Ruda mi ještě dovyprávěl, co stačil Veleba do sluchátka sdělit a za chvíli jsme se naší volhou šplhali po točité cestě ku hradu Hněvín.

Kluci z městského oddělení VB už hlídali na místě. Sanitka záchranné služby stála na nádvoří hradu. Vyběhli jsme s Kratochvílem a Kolářem ven a chtěli vejít z haly do restaurace. U dveří stáli dva boxeři a nechtěli nás pustit dovnitř. Kratochvíl vylovil služební průkaz a ukázal ho chlapcům přes sklo dveří. Ten větší, na první pohled těžká váha, byl Koburda. Chvíli civěl přes okno a pak hned otevřel.

V restauraci seděli hosté na židlích zamlkle a jak jsme vešli, upřeli všichni po nás pátravý pohled. Viděl jsem pootevřené dveře WC, u kterých stálo několik lidí, jak jsem se později dozvěděl, funkcionářů oddílu boxu. Ze dveří vyšel Franta Veleba a jak nás uviděl, hned k nám spěchal. Šli jsme mu naproti. Franta byl úplně střízlivý díky bílinské kyselce, kterou během oslav boxerů konzumoval místo alkoholu. Vůbec jsem mu ty jeho vředy nezáviděl.

"Ahoj náčelníci," řekl Franta ponuře a vedl nás na WC. V chodbičce záchodu se doktor Hadáček ze záchranné služby bavil s mladou dámou, o které jsem se za chvíli dozvěděl, že to je lékařka oddílu boxu MUDr. Souhradová. Policejní doktor

MUDr. Kobližka si myl ruce v umyvadle a technik Karel Kyta pobíhal se svým foťákem kolem nehybného těla a pořizoval snímky.

Doktor Kobližka si oklepal ruce a přivítal se s námi. "Tak ahoj, kliftoni. Jsme tu tři doktoři a jsme tu úplně zbyteční. Ten Herman, či jak se jmenoval, je už na druhém břehu."

Zavrtěl jsem nevěřicně hlavou. "Předpokládám, že tam nedoplaval vlastní zásluhou, co doktore!"

Doktor Kobližka vytáhl velký bílý kapesník a otřel si ruce. "Zásah, náčelníku. Pomohl mu tamten těžkej popelník, kterej někdo zapomněl pustit z ruky," zažertoval policejní felčar, jak jsme ho někdy zlobili a pokračoval: " proražená spodina lebeční, pravděpodobně těžké poranění mozku spojené s krvácením, řekl bych, že smrt nastala okamžitě." Doktor ze záchranky svého policejního kolegu poslouchal a vložil se do hovoru: "No jo, ani jsem už nerescituoval." Podíval se na hodinky a řekl: "Podle všeho skonil před necelými čtyřiceti padesáti minutami. Už jsem tady přebytný, rozloučím se s vámi a jedu. Tady už je džob pro vás a funebráky. Tak zatím..."

MUDr. Hadáček zvedl ruku k pozdravu a odešel. U mrtvého hlídkoval Kamil Anka. "Kdo ho našel, Kamile," zeptal jsem se zrzavého kolegy. "Zavadil, náčelníku, Ruda Zavadil. Dostal

šok a je u Vojty v kanceláři. Doktor ze záchranky mu dal nějakou injekci, tak tam teď leží na gauči."

Obrátil jsem se na policejního doktora a chtěl vědět, zda Zavadil bude schopen výslechu. Kývl hlavou, že ano. Poslal jsem oba kolegy, Kratochvíla a Koláře, aby zabezpečili restauraci. V chodbiče ještě stáli v rohu Brtník se Šimanem, tak jsem se k nim vydal, abych získal první poznatky, které by mohly vést k objasnění případu. Předseda oddílu boxu i Michal byli trošku v náladě, stejně jako Kamil Anka i další oslavenci. Hermanova smrt však je vyvedla z míry, takže jsem se dozvěděl, že totálně opilý Herman provokoval Zavadila, který mu slíbil přes hubu. Vypadalo to, že ten chlapec provedl pěknou hloupost.

"Anka tady bude dál hlídat. Já půjdu do kanceláře vedoucího a provedu předběžný výslech. Půjde se mnou," obrátil jsem se na Brtníka. " tady Michal a předseda Šiman. Kluci u dveří ať hlídají dál, nikdo nesmí z restaurace. Na záchod taky nikdo nesmí. Kdo bude potřebovat, půjde na dámský!"

Ani mě nepřišlo, že uděluji příkazy a rozkazy všem bez ohledu příslušnosti k bezpečnosti. Byla to prostě taková rutina a já to ani jinak neuměl.

V kanceláři ležel na zádech úplně zpocený a bledý Ruda Zavadil. Košili měl rozepnutou skoro až do pasu, jeden rukáv vyhrnutý po loket a hřbet ruky se stopami ajatínu s přilepeným kouskem gázy, který kryl vpich injekční jehly. U stropu kanceláře svítil jeden válec zářivky, druhý byl zhasnutý. Světlo v modře vymalované kanceláři působilo nepřírodně a já se tam necítil dobře. Otočil jsem židli u pracovního stolu, na kterém byl mimochodem obrovský bordel z papírů, desek a kopíráků, k gauči, kde ležel Zavadil. Sedl jsem si a chvíli ho pozoroval. Otočil ke mně hlavu, v očích mu seděla úzkost.

"Tak si sedni, mladej, začneme," začal jsem ještě příkřeji, než jsem původně zamýšlel.

Nešťastný boxer si pomalu začal sedat a nespouštěl ze mně vylekané oči. "Já, já..." začal nesouvisle, " já, on tam ležel zabíječ..."

"Jak víte, že byl zabíječ? " přerušil jsem ho rychle, "jak to víte?"

"No, ležel tam a pod ním tekla krev..."

"Co mi to tu vyprávíte? Co ten popelník?"

"Jakej popelník, jakej popelník?" třásl se Ruda.

"Tím, co si ho praštil, nechals ho vedle," vybafl jsem na něj.

"Ne, to ne, když jsem tam přišel, už tam ležel!"

"Poslechněte, mladíku, celý stůl slyšel, jak do vás Herman vandroval a jak jste mu slíbil přes držku," informoval jsem Rudu, že všechno vím.

"No, vandroval, ale to jsem řek jen tak. Přece bych nebil starýho chlapa!"

"Poslyšte," začal jsem být navztekaný, " za chvíli technici sejmou otisky z popelníku a já se vsadím, že budou patřit vám!"

Ruda natáhl obličej a téměř plačky oponoval. "Jakej popelník sem furt motáte. Já nic neudělal," najednou zařval a vyskočil z gauče.

"Sednout, sednout," houkl jsem vztekle. "Ještě jednou a dostanete želízka!"

Ruda si polekaně sedl a já jsem přešel k žoviálnímu tónu: " Hergot, chlape, to ti ještě nedošlo, že za dvě vraždy můžeš dostat šibenici?"

Vyděšený boxer se málem zhroutil. "Pane Šiman," obrátil se na předsedu oddílu, který spolu s Brtníkem stáli u dveří a nevěřičně zírali. "Pane Šiman," opakoval plačtivě, "Řekněte mu, že jsem nic neudělal! Dyk mě přeci znáte, bydleli jsme spolu ve Vrchlickýho..." "Bydleli, Rudo, bydleli," řekl Šiman tiše. "Ale teď řekni, pravdu, je to moc vážný. Víš, ty dvě vraždy..."

"Nééé," zavyl Ruda a svezl se s gauče na zem, klečel na kolenou a rukama si držel hlavu. Kývl jsem na Brtníka. "Michale, odved' ho do sálu a hlídej ho. A pošli sem prosím tě, kolegu Koláře. Dík!" Když odešli, obrátil jsem se tázavě na Šimana.

"Tak co? ..."

"Ten to nebyl," řekl přesvědčivě Šiman.

"Jak to víš?"

"Nevím," připustil váhavě. "Nevím, ale znám ho do dlouho. Bydleli vedle nás, on byl takovej romantik, hodně četl, prostě slušnej kluk."

"No, nehraje to, ale jako argument to neberu... Kruci, kde je ten Kolář?"

Chvíli bylo rozpačité ticho. Pak se otevřely dveře. Vběhl Kolář a já mu chtěl říci, aby zavolal Bohouše Fryše. Předešel mě. "Pepíku, Fryš nám zdrhnul.!"

"Cože?" Nevěřil jsem. "Cože, jak zdrhnul, vždyť snad všichni hlídají, ne?"

"Počkej," rychle se snažil zmizet před mým hněvem Kolář, "přivedu ti sem Preskoviče, co venku hlídal," a vyběhl ven.

"Smím vstoupit?" Tlustý Preskovič byl v zelené uniformě naditý a spodní ret se mu třásl strachy. Asi na mně bylo vidět, že mám vztek, protože Šiman rychle otevřel dveře, u kterých stál a zamrmal něco jako, že bude čekat venku. "No?" zeptal jsem se výhružně Preskoviče. "Akorát přijeli havrani," deklamoval esenbák. Nadzvedl jsem obočí.

"Tedy, před chvílí přijeli," opravil se tlust'och, "a najednou se objevil Fryš, to je ten, co dopoledne prohrál k. o., " upřesnil a pokračoval: "že prej se potřebuje nadejchat trochu vzduchu. Jindra Fürst se s ním chvíli bavil o zápasu a já jsem pomáhal jednomu funebrákovi vyndat rakev a Fürst nam šel taky helfnout a když jsme se votočili, Fryš už tam nebyl. Za chvíli příběh poručík Kolář a ptal se nás, jestli tam nebyl, no..."

"Kolář!" zařval jsem přes dveře. Bylo jasné že je za nimi. Byl. Rychle vběhl dovnitř a upřel na mne pátravý pohled. "Rudo, vyhledej ihned pátrání po Fryšovi. Tady zajistíte místo vraždy. Vyslechneme všechny a po výsledku půjdou všichni hned domů! Po zaplacení útraty, jo a ještě vyslechni ty dvě servírky, ty se mohly všimnout něčeho důležitého."

Ruda kýval a šel k telefonu. Zvedl sluchátko, vytočil číslo. "To jsem já, Rabochu, Kolář. Vyhlašujeme pátrání po Bohuslavu Fryšovi..."

Ani jsem pořádně nevnímával, co Kolář říká do telefonu. Přemýšlel jsem, zda skutečně pachatelem je Bohuslav Fryš nebo jen utekl kvůli něčemu jinému?

Ruda položil telefon. "Vidiš, náčelníku, tak Kratochvíl měl čuch, když Bohouše tipoval jako pachatele." Trochu mě to zamrzelo, protože já spíš byl pro Porka z výboru boxu. Zjistil jsem, že byli před zápasem spolu na pivě v Luně a Herman se zase opil a provokoval ostatní a pohádal se i s Porkem, kterému nadával do plešatých manekýnů. Porek potom rychle zaplatil a odešel a vyvěstil mu, že ho jednou stejně někdo zabije. Prostě, bylo několik neznámých, které jsme nemohli vyřešit a pracně splétali indicie, které by nakonec vedly k odhalení pachatele.

"Náčelníku," ozval se Ruda Kolář, "je hotovo, myslím si, že dlouho nám utíkat nebude."

Ruda měl pravdu. Bohouše zatkli před domem, kde bydlel Zavadil. Fryš vycházel z domovních dveří a vběhl hlídce přímo pod auto. Zadržení pak bylo dílem okamžiku. V kanceláři jsme byli asi dvacet minut, když jsme dostali zprávu, že nám Bohouše vezou.

"To jsem zvědav," podotkl Pavel Kratochvíl, "jestli zazpívá hned nebo to z něj budeme muset vydojit."

"Jestli to skutečně udělal a já myslím, že jo, tak bude zpívat jako celá rodina," smál se Ruda.

"Chlapi," krotil jsem jejich veselí, připravte áčko, vezmeme si ho hned do parády, dokud nemá čas na vymýšlení nějakých báchorek." Áčkem jsme nazývali místnost, kde jsme vyšetřovali obviněné. Interiér vymyslel policejní psycholog doktor Jančík a musím uznat, že perfektně. Ostatně Jaromír, tedy Jančík, byl jedinečným praktikem a znalcem duší všech těch lumpíků i lumpů a pomohl nám objasnit chování různých zatloukačů a jak jsme taky někdy říkali, Andersenu. Místnost, kde jsme vyslychali, byla zařízena jednoduše. Obnažená žárovka u stropu, dveře potažené vypolstrovanou koženkou, velký, odřený psací stůl hnědé barvy s předpotopní stolní lampou, zmenšené okno se vsazenými mřížemi a dřevěné, hnědé židle s kulatými opěradly. Každý, kdo do místnosti vstoupil poprvé, měl okamžitě nahnáno, ať už byl vinen nebo ne. Ruda Kolář tehdy řekl Jančíkovi, že už tam chybí jenom namalovaná šibenice na zdi a psychologa tím rozčílil.

"Jsi pošuk, Rudo. Případá mi, že jsi byl na stáži u Pinocheta!"

"Byl, za odměnu," řekl drze Ruda a hned začal utíkat, aby zmizel z dosahu rozhněvaného doktora.

"Čemu se směješ?" zeptal se překvapeně Ruda, když viděl, jak mám pusku od ucha k uchu.

"Ale, jen jsem si vzpomněl, jak jsi radil Jančíkovi při zařizování áčka," prozradil jsem Rudolfovi původ mého veselí. Ruda jen zavrtěl hlavou a odešel pro magnetofon, nezbytnou pomůcku při vyšetřování.

"Pavle," obrátil jsem se na Kratochvíla, budeš mi asistovat a Ruda bude poslouchat ve vedlejší místnosti a hlídat televizi. Měli jsme totiž v místnosti důmyslně zabudovanou průmyslovou kameru, jejíž pomocí jsme sledovali průběh vyšetřování a mohli jsme tak ovlivnit kvalitu a účinnost výsledků. Někdy jsme tak mohli vyvolat zdání, že toho víme víc, než obviněný předpokládá a dostat z něj přiznání. Pavel přitakal a šel pomoci Rudovi připravit "áčko."

XXXI.

Bohouš Fryš seděl na dřevěné židli se skloněnou hlavou. Jeho žlutá košile mu vzadu vylézala z džínových kalhot. Ruce měl svěšeny podél židle, na pravém zápěstí měl magnetický náramek, módní hit z Japonska a na levém masivní digitální hodinky, evidentně původem z Ruska. Usedl jsem za stůl naproti němu a chvíli na něj mlčky hleděl. Po chvíli čekání to Bohouš nevydržel a zvedl oči. Setkal se s mými, ale pohled nevydržel a ihned zase koukal do země. Cvakl jsem knoflíkem magnetofonu a Bohouš sebou trhnul.

Oznámil jsem do mikrofonu datum a čas zahájení výsledku a řekl: "Bohuslave Fryši, jste obviněn z dvojnásobné vraždy. Co nám k tomu řeknete?"

"Já, já ho nechtěl zabít," řekl tiše Bohouš okoralými rty.

"Koho, Stárka nebo Hermana?"

"Žádnýho," zachraptěl Bohouš a upřel na mě lítostivý pohled. "Pane kapitáne, věřte mi, já je skutečně nechtěl zabít, já, já... pane kapitáne, dejte mi, prosím, něčeho napít."

Kratochvíl se mlčky zvedl a odešel do vedlejší místnosti a za chvíli se vrátil se sklenicí minerálky. Bohouš se hltavě napil a opatrně postavil sklenici na kraj stolu.

"Pane Fryši," řekl jsem komisně, "řekněte nám jak to bylo s trenérem Stárkem!" Původně jsem chtěl říci, jak jste zavraždil trenéra Stárka, ale přišlo mi ho najednou líto. Někdy jsem na zápasy v boxu chodil a vím, že Bohuslav byl poctivý dřič, který si svoje úspěchy musel tvrdě vybojovat, vím, že žárlil na Zavadila, který byl mladší a nadanější.

Bohouš se zamyslel a pak řekl. "Byl to hajzl!" Tázavě jsem se na něj zadíval.

Bohouš zase sklopil zrak a soukal ze sebe. "Já jsem, on..., totiž, já jsem si ji chtěl vážně vzít..."

"Vzít?" Koho vzít?" nechápal jsem myšlenkové pochody nešťastného boxera.

"Moniku. Moniku Zavadilovou," upřesnil.

"Tak povídejte, " vybídl jsem Fryše a zaposlouchal se do banálního příběhu žárlivosti.

Bylo před rozhodujícím zápasem se Znojmem. Bohouš chtěl moc uspět a šel individuálně trénovat. V teplácích, s ručníkem okolo krku a s kulichem na hlavě vyběhl a spěchal na Lajsník, kde zkoušel sprinty, běhal po dlouhých cestách, stínoval, pak zase dělal kliky, dřepy a zase běhal. Bylo už dost pozdě, když se rozhodl, že s trénováním skončí a lehkým poklusem pomalu běžel zpět do města. Když byl mezi prvními domy zpomalil. Uviděl trenéra Stárka, jak se blíží k domovním dveřím a hned se rozhodl.

"Míro, počkej..., Míro!"

Stárek se zastavil, otočil a viděl přibíhat Fryše. Mirek neměl moc náladu, roztržka s Cickou ho otrávil. Nechtěl se se svým kolegou hádat a mrzelo ho, že Cicka se nechtěl na tramvajové refýži udobřit.

"Míro," přiběhl zadýchaný Fryš. "Míro, musím s tebou mluvit!"

"Tak mluv," otráveně pronesl Mirek.

"Mirku, tady ne..."

"Tak pojd' nahoru," řekl se sebezapřením Stárek a otevřel domovní dveře, které byly na kouli a zevnitř na kliku. Šli k výtahu a ve výtahu, kam nastoupil Bohouš první, se zeptal: "Ve kterém patře bydlíš?"

"Cože?" Mirek Bohouše ani pořádně nevnímal.

Bohouš natáhl ruku k voliči. "Jo, zmáčkní pětku." Výtah se tiše rozjel a oba sportovní kolegové mlčeli. V pátém patře výtah zastavil a Mirek vyšel z výtahu. Dveře nepřidržel a tak je Bohouš musel zadržet a hned za ním vystoupil.

Rozsvícená zářivka mrtvolně osvětlovala šedomodrým světlem dlouho nemalovanou panelákovou chodbu s hnědými dveřmi do čtyř bytů. Stárek, s připravenými klíči, otevřel svůj byt, zaváhal a obrátil se na Bohouše. "Hele a zuj se, mám uklizeno!" Bohouš kýval na souhlas a vešel za Mirkem do malé chodbičky. "Pojď do obývacího," zval dále Mirek Bohouše a vešel do pokoje první. Rozsvítil a před Bohoušem se objevil útulný obývací vybavený elegantně a vkusně. Bylo vidět, že nábytek i doplňky jsou vesměs zahraniční provenience a že Mirek nešetřil financemi. Bohouš věděl, že Mirek jezdil dříve jako tirák a vydělával slušné peníze. Zadíval se na velký zarámovaný olej, visící nad sedačkou. Byla to krajina, nějaké hory s jezerem.

Mirek si všiml, jak si Bohouš prohlíží obraz a jen tak utrousil: "To jsou Alpy, krajina okolo Bad Ischlu," a šel k obývací stěně. Otevřel dvířka baru. Objevilo se několik láhví destilátů. Mirek sáhl po metaxe zdobené pěti hvězdičkami a druhou rukou povytáhl dvě napoleonky. Nalil a jednu podal Bohoušovi. ten jen zavrtěl hlavou: "Děkuju, ale já teď tvrdě trénuju. Teď před zápasem nechci, dík." Jeho protějšek pokrčil rameny a metaxu na ex vypil. Prázdnou sklínku odložil zpět do otevřeného baru a vzal si druhou. "Je to mana, člověče, jedna by ti zase tak moc neuškodila."

Bohouš zavrtěl hlavou a mlčel. Stárek, se sklínkou v ruce, poodešel k oknu a díval se ven. Pak se tiše zeptal: "Něco jsi mě chtěl říct, ne?"

"Jo. To chci. Jde o Moniku!"

"O Moniku?" podivil se nechápavě Mirek.

" O Moniku Zavadilovou. Monika se rozvede a budeme se brát!" vyhrkl Bohouš.

" A já ti mám jít za svědka?" stále nevěděl, co po něm Bohouš chce. "Nepotřebuju svědka," začal se Fryš vztekat. "Chci, abys jí nechal na pokoji. Byli jste spolu v Jaltě a tam jsi do ní vandroval. Řekla mi to," sdělil s převahou.

Mirek se otočil zpět na Bohouše. "Tak Moničky se našemu hošíčkovi zachtělo," s jedovatou ironií pochopil Mirek. "A ví náš klučina, že Monička je náročná kočička?"

Čoveče, dyk nebudeš mít dost love na její spotřebu, uvědomuješ si to," mění náhle tón.

"Možná, že vydělávám víc, než ty," řekl umíněně Fryš.

Mirek se otočil zpět k oknu a snažil se vypořádat, co se děje venku. Konverzaci nepřerušil a jen si trochu cucnul zlatavé metaxy. "Tak holt si ji vem, já ti přece nebráním, já mám svejch koček dost!"

"Chci, abys jí nechal," trval na svém Bohouš.

"Prosím tě, tak holt si ji vezmeš a já jen občas," smál se Mirek. Fryš se přestal ovládat. Chytil do levé ruky figurku Švejka z olovnatého skla, která podivně korespondovala s ostatním vybavením Mirkova bytu. Tiše se přiblížil zezadu k Mirkovi, který se chtěl opět napít. Bohouš se rozmáchl. Mirek ho na poslední chvíli uviděl v odrazu ve skle okna a chtěl uhnout. Bylo však příliš pozdě. Bohouš vložil do ránu veškerou svoji sílu a praštil Mirka skleněným Švejkem do temene hlavy. Mirkovi vypadla sklenička z rukou a pomalu se skácel na koberec, který se začal barvit krví. Začal chroptět a Bohouš se probral. Strašně se vyděsil a s figurkou v ruce běžel do chodbičky. Chtěl v první chvíli zavolat telefonem záchranku. Pak si uvědomil, že by byla vyrozuměna policie a navíc, Mirek telefon neměl. Chtěl proto figurku postavit zpět na konferenční stolek, ale napadlo, ho, že tam budou jeho otisky. Strčil ji proto do kapsy u tepláků. Byla těžká a tepláky mu tahala dolů. Rychle se však obul do kedsek utřel opatrně kliku ručníkem, který měl okolo krku a potichu se vrátil zpět do obývacího pokoje. Mirek pod oknem chrčel a z úst mu vytékal slabý pramínek krve. Bohouš si zabalil ruku do ručníku a zhasnul světlo. Pak šel zpátky ke dveřím a tiše poslouchal, zda je na chodbě klid. Nic neslyšel a tak rukou obalenou ručníkem opatrně otevřel dveře, potajmu vykoul ven a když zjistil, že je klid vyběhl na chodu a tiše za sebou přibouchl dveře. Potmě seběhl schody. Přál si, aby vchod byl odemčený. Měl štěstí, v tomto domě nezamykali, jen zvenčí byla koule, takže klíče potřeboval jen vcházející. Kdo šel ven, mohl si bez problému otevřít.

Bohouš otevřel dveře opět s rukou obalenou ručníkem, nahlédl ven a vyšel na ulici. Začal klusat, ale hned za rohem vrazil do hospodáře Hermana, který se vracel z hospody. Herman byl totálně opilý a když uviděl Bohouše, jen něco zamrmal a potácel se dále. Bohouš si oddechl a rozeběhl se ke svému bydlíšti. Rukou si přidržoval kapsu tepláků, ve které měl figurku Švejka...

"To bychom se nahledali," řekl jsem. "Hledali jsme jako diví vražedný nástroj a vy jste ho zatím odnes v kapse. Kde je teď?" zeptal jsem se. "Nevím," řekl nešťastně Bohouš. Hodil jsem ho do popelnice za bankou, aby to bylo daleko."

Bylo mi ho trochu líto. "Pavle, přines prosím tě kafe. Dáš si taky, Bohouši, ne?" přešel jsem na familiární tykání. Věděl jsem, že nám říká pravdu. Že řekne i jak to bylo s tím Hermanem.

Kafe bylo za chvíli. Ruda ve vedlejší místnosti už vařil vodu a tak Pavel přišel za chvíli se třemi hrnky kouřící voňavé kávy. "Dáš si cigaretu?" zeptal jsem se svého zástupce. "Nedám, ne, ne, nepřemlouvej mi!"

Když jsem si zapaloval řekl: "Anebo jo. Výjimečně." Začal jsem se smát, ale Pavel se ohrazoval, že při těch nočních šichtách by nevydržel a vybídl mi, abych dal i Bohoušovi.

"Bohouš přece nekouří," mínil jsem, ale ten mi řekl, že už je to stejně jedno a cigaretu si vzal. Chvíli jsme pak rozebírali, teď už včerejší mistrovské utkání a Bohouš přiznal, že jeho výkon byl poznamenaný tou vraždou. Řek zabítím a čekal co my na to. Nijak jsme to nekomentovali, nejsme justice, ta rozhodne a tak jsem vybídl Bohouše, aby vyprávěl dál.

"Myslel jsem, začal Bohouš, "že Herman mě nepoznal, byl nalitej, jak dělo, nemohl jsem vědět, že i v tom deliriu byl schopen rozpoznat, co se kolem něho děje. Když pak zazvonil telefon a Herman mi začal vydírat, málem jsem se skácel. Chtěl po mně dvacet táců, jinak, že zavolá bezpečnost. Měl jsem prachy na knížce, tak jsem ji vybral a prachy mu dal. Myslel jsem, že už budu mít pokoj."

Bohouš se odmlčel a my jsme ho nechali. Potom se nadechl a poprosil znovu o napití. Kratochvíl přinesl celou láhev bílinky se skleničkou a Bohouše vybídl, aby se napil, kdy bude chtít, aby se neptal. Boxer přikývl a nalil si plnou skleničku minerálky, kterou hned vypil. Pak se znovu rozhovořil.

"Herman byl jako štěnice. Nevěděl jsem, co mám dělat. Když jsem se dozvěděl, že Míra umřel, tak jsem se chtěl jít udat. Bylo mi mizerně, ale myslel jsem, že ztratím Moniku. Já ji strašně miluju," dodal umíněně a já jsem neměl důvod mu nevěřit.

"Když vyšlo v novinách, že Stárek zemřel nešťastnou náhodou, myslel jsem, že ten případ byl takhle uzavřen. Trošku jsem se sebral, ale Stárkova smrt mě děsila i ve snách. Pak se ozval telefon a Karel Herman mě oznámil, že mě viděl a chtěl prachy. Když je dostal, chtěl další. Vyčíhal si mě na záchodě v hale těsně po zápase a řekl mi, že budu klopit..."

"Tak si ho jel na Hněvín ho zabít," přerušil jsem jeho povídání.

"Ne, to ne, ... já ... ne to ne... já jsem tam nejdřív vůbec nechtěl jít. tedy na tu oslavu... já..., ale pak jsem si řekl, že ho budu muset hlídat, aby nekecal..."

"A kecal?" zeptal jsem se.

"Ne, to ne. Pak jsem byl na záchodě a když jsem se vracel, slyšel jsem od dveří, jak se Herman hádá se Zavadilem a jak ho Anka se Šimanem posílají na záchod." Bohouš se rychle vrátil na záchod a zkusil první dveře na kterých byla cedule s nápisem "NEPOUŽÍVAT." Dveře se otevřely a Bohouš se ocitl mezi hadry, kýbly, čistícími prostředky a koši. Na zemi

ležel skleněný popelník s odštípnutým okrajem. Bohouš ho zvedl a prohlédl. Ponechal si ho v ruce. Najednou cvakly dveře a někdo vešel na záchod. Bohouš rychle přivřel dveře a čekal. Škvírou viděl vejít nějakého hosta z restaurace, kterého neznal. Muž přistoupil k mušlím a začal močit. Pak si zapnul poklopec a odešel do chodbičky k umyvadlu. Bohouš slyšel, jak si myje ruce a utírá je do papírového ručníku. Když odcházel, s někým se ve dveřích srazil. Byl to opilý Herman. Herman něco urážlivého zamrmal směrem k odcházejícímu a připotácel se k mušlím. Snažil se otevřít poklopec, ale nešlo mu to. Bohouš otevřel dveře. "Pane Herman," Herman se otočil a pořád se snažil marně otevřít poklopec.

"Á, náš srabík Fryš. Máš prachy, vole? "Pane Herman," snažil se Bohouš funkcionáře uprosit, "pane Herman, dyk už jsem vám prachy dal, já už nemám žádný úspory!"

"Tak budeš klopat ve splátkách. Budeš mi dávat osm set, počkej, ne tisíc měsíčně," rozhodl Herman a konečně rozeplnul poklopec a otočil se močit.

"Pane Herman, to je na mne moc," zaprotestoval bezmocně Bohouš, pojdte se dohodnout..." Popelník obalený kapesníkem držel v levačce za zády.

"Hovno, už sme se dohodli." Herman škytl. "Tisíc měsíčně, jinak..."

"Buch," Bohouš vši silou udeřil Hermana do temene hlavy. A ještě jednou. Herman se svalil dozadu a ještě se bouchl o vykachlíčkovanou podlahu. Oči mu zůstaly udiveně hledět do prázdna.

Bohouš odhodil popelník na podlahu a poodběhl k malému oknu. Otevřel jej, vyšvihl se nahoru, a okamžitě seskočil ven. Dopadl do trávníku a obešel hrad. Chvilí pozoroval, jestli někdo nejde nebo jestli někdo není v blízkosti. Pak pomalu vešel do chodby a šel ke vchodu do restaurace. Když otevíral dveře, objevil se Ruda Zavadil s rukama od krve...

"No a další už víte," řekl s tichou rezignací Bohouš a sklopil zrak zase na zem. Vypnul jsem magnetofon a podíval se na Pavla. Pavel zavřel oči a hluboce povzdechl. Bohouš sebou trhnul a podíval se na mě s tichou otázkou v očích. Pak ze sebe vysoukal. "Pane kapitáne, kolik za to můžu dostat...?"

Vzpomínal jsem, jak to všechno hloupě skončilo. Bohouš Fryš se ještě ve vyšetřovací vazbě oběsil. Přesně v den svých třicátých narozenin. Několikrát ho postrašili, že dostane šibenici. Taky si uvědomil, že definitivně ztratil Moniku a měl obrovské výčitky svědomí. Přestal mít chuť žít a tak skoncoval životem.

Monika se rozvedla a brzy se znovu vdala. Za nějakého vysokého funkcionáře z Prahy a teď oba podnikají.

Boxeři Baníku Most byli odměněni za vítězství zájezdem do Rakouska. Byli doplněni několika borci z Rudé hvězdy Ústí nad Labem a na mezinárodní utkání jeli pod její hlavičkou. Ve své volné chvíli si byli prohlédnout obchodní dům a Pepíkovi Satašovi strčil do kapsy někdo hodinky a pak ho osočili, že je ukradl. Pepík vůbec v oddělení s hodinkami nebyl, Rakušáci asi potřebovali nějaký precedens k vyvolání ostudy policejního týmu z východní Evropy a Pepík se jim náramně hodil. Aby nebylo všemu konec, zůstal Ruda Zavadil a Fredy Koburda v Rakousku a požádali o politický azyl. Ruda i Fredy boxovali profesionálně a vydělali nějaké peníze. Ruda je investoval, otevřel si masérskou školu někde v Alpách a

funguje dodnes a s úspěchem. Jeho milenka Jitka se přes bývalou Jugoslávii dostala do Rakouska a brzy se vzali. Mají spolu prý tři děti a jsou náramně spokojeni. Fredy byl méně úspěšný i když měl v Rakousku zámožného strýce. Po listopadu se hned vrátil zpátky a koupil nějaký salón s erotickými službami a má pořád nějaké problémy s policií.

Jirka Šiman a Karel Címal, kteří boxery na zájezdu doprovázeli, dostali za emigraci boxerů vyhazov a stranickou důtku. Brtník se odstěhoval někam do Prahy, F. O. Pukl omarodil a přestal v oddílu pracovat. Láďa Cicka, mostecký trenér, dostal další infarkt, který byl, bohužel, smrtelný. Mužstvo se už nevzpamatovalo a skončilo v extralize beznadějně poslední. Ti nejlepší se rozutekli a hříčkou osudu skončil nakonec Milan Ušanský ve Znojmě, které další rok postoupilo do extraligy a kde neměl vážnějšího soupeře. Na Mistrovství Evropy vybojoval stříbrnou medaili a bylo z toho hodně slávy. A to byl vlastně konec celého příběhu.

Epilog

Ten poslední den u policie byl pro mě trochu hořký. Copak začátek, ten se povedl. Ráno pro mě přijel mladší kolega s vyleštěným bavorákem a přivezl pro manželku velký pugét. Naložil mne a odvezl na základnu, jak jsme v hantýrce říkali našemu pracovišti. Na základně byla velká sláva. Dostal jsem bezpočet dárků a všichni se předháněli, aby mě mohli potřást pravicí. Víím, že byli i takoví, kteří ji třásli s radostí, že už je to naposled. Neměli mě všichni rádi, ale to už je prostě život. Pak jsme chvíli poseděli a zazpívali. Milan Winkelhöfer přinesl harmoniku a Ruda Kolář třískal do kytary. Následoval slavnostní oběd a ředitel se tvářil tajnůstkářsky. Jeden z kluků mi pošeptal, že přijede náměstek ministra a jmenuje nového nástupce. Přál jsem Pavlovi Kratochvílovi, že nástup do funkce bude slavnostní a na odpoledne jsem se těšil.

Pan náměstek přijel o hodinu později, pozdravil se se mnou a neformálně mi poděkoval za dosavadní práci. "Byl jste ozdobou všech kriminalistů," řekl doslova a mě to dělalo dobře. Odpověděl jsem mu, že můj zástupce bude určitě ozdobou taky.

"V to doufám, v to doufám," odpověděl tak nějak namyšleně, ale poplácal mě po rameni a odešel. Byli jsme potom svoláni do klubovny, kde nám byl přečten rozkaz s uvolněním z funkce z důvodu odchodu do důchodu a jmenování mého nástupce. Málem jsem omdlel, když jsem slyšel, jak je do funkce náčelníka jmenován nějaký Radoslav Dryml, major, uhrovitý chlápek s čelní pleší odkudsi z Kadaně. Ani já, ani Pavel Kratochvíl, tím spíš někdo od nás, kromě ředitele, jsme do poslední chvíle netušili, co nám provedou. A tak hezký den se mi pokazil a hlavně Pavlovi nebylo vůbec do řeči. Hned po jmenování jsme se rozloučili a já odejel domů. Autobusem. Už si nikdo nevzpomněl, že jsem tam byl někdy náčelníkem.

Jsem tedy v důchodu a přemýšlím o lidských povahách. A o tom to asi všechno je!